XXVI. évfolyam, 48. szám Ára: 1,80 Ft 1970. november 26.

Sajdik Ferenc rajza

– Remélem, tudod, szívecském, kinek mennyi borravalót kell adni?

KEDVES LUDAS!

DRÁGÁBB LETT A TELEFON?

Az áremelest nem rendelték el a posta vezetői, az újságok, a televízió, és a rádió sem közölte. Nem is állandó, sőt nem is rendszeres ez az áremelés, hanem csak ötletszerű, ami nem változtat azon a tényen, hogy előfordul, nem is túl ritkán. A végeredmény az, hogy a telefonszámla végösszege csak dagad, dagad és dagad. Nem lehet reklamálni, hogy az automata-számlálórendszerben valahol hiba lett volna. De hiba azért valahol van. Nem is túl nehéz a hibaforrást kideríteni, mert a gondolkodó gyermek is rájön. Tessék gondosan végigolvasni az alábbi példát, és máris megoldódik minden rejtély.

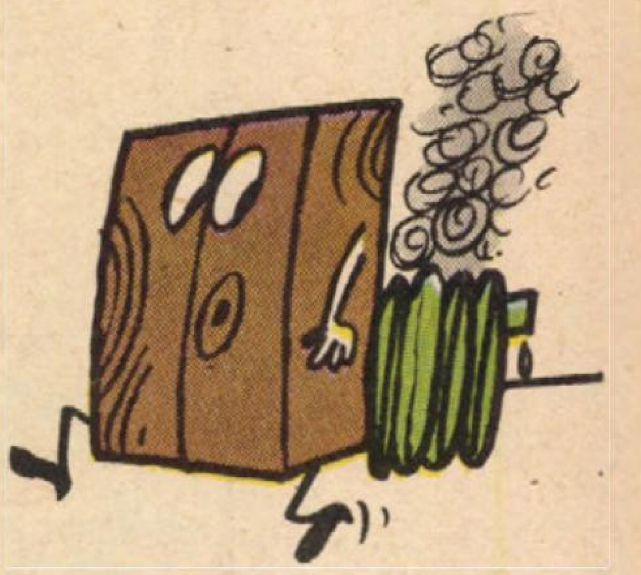
Akad ember, akinek barátja, rokona vagy kollégája dolgozik az Országos Elme- és Ideggyógyintézetben. És ha ilyenkor akár magán-, akár hivatalos ügyben megbeszélnivalója akad, feltárcsázza a 164—740-es számot. Ha aggodalmas típus, felüti előbb még a Közületi Könyvet, újra megnézi a számot, szemüveget vesz, gondosan tárcsáz. Ha éppen nem jelez foglaltat és kicsenget, a várakozás kellemes érzésével lesi, míg felemelik a kagylót. Az első meglepetés akkor érheti, amikor a drót végén hallgató partnertől megkérdezi: „Országos Elme?" Megeshet, hogy agresszív, dühös partnere, aki éppen kénytelen volt a pálinkásüveget el-

emelni ajkától, ordítva elküldi az embert valahová... Újabb, alapos, jól megtervezett tárcsázás után a felhívott szám tulajdonosa azt válaszolja: „Vicceljen az öreganyjával, és költözzön maga a Lipótmezőre, de hagyjon nekem békét! Különben is kikérem magamnak, hogy ma már ötödször csinálja velem ezt az ízléstelen viccet." — A harmadik kísérlet után joviális partnerre is akadhat az ember, aki azt mondja: „A tévedés oka, uram, az ön agyában van." — A negyedik már szisztematikus ember, aki ismeri a technikát és az összefüggéseket. Azt mondja: „Nem történt, uram, semmi. A hiba nem önben és bennem, nem is a készülékeinkben, hanem a telefonközpontban van. Segítek önön: melléteszem a hallgatómat, tárcsázzon gyorsan újra, és ha szerencséje lesz, megkapja az Országos Elmét." — És ha ilyenkor az ember szót fogad, a tárcsázás végén hall egy gyors reccsenést, és a vonal végén az Országos Elme- és Ideggyógyintézet mosodája vagy hullakamrája jelentkezik. Innen dühösen felszólítják az embert, hogy tegye le a kagylót, mert nekik is sürgősen hívniok kell a várost. És mivel a mosoda és a prosszektúra harcedzett dolgozóival nem szívesen száll perbe az ember, mit tehet egyebet, leteszi a kagylót. Közben elmúlott 15 perc, a központ automatája, amely véghezvitte e furcsa tréfákat, hibátlanul elszámolja az öt beszélgetést. Pedig egyetlenegyszer sem beszélgettem.

dr. — i — m

ALKALMATLAN ELŐTÉT!

A modern lakások egyre kisebbek, így a bútorok mind közelebb kerülnek a fűtőtesthez. Az új bútorok fáján nemrég még a madár csicsergett, nem tesz jót nekik a meleg. Kellene egy fém vagy azbeszt előtét, amely a modern lakásban is beleilleszkedik a környezetbe, s megvédi a kiszáradástól a bútort.

Ám erről, úgy látszik, mindenki megfeledkezett. Nagy utánajárással kapható kétfajta előtét. Az egyik ócska fekete vasból készült, gyönyörű giccsfestéssel, ránézni is irtózat, az ilyet nagyanyáink is kidobták már a valamirevaló lakásból. A másik festett azbesztlap, alumínium keretben, nem szép, nem való modern lakásba. Mindkettőnek a fő hibája az, hogy a modern bútorokhoz nem alkalmazkodnak. Az új bútoroknak — a takarítás megkönnyítése érdekében — magas a lábuk, s megközelítően azonos a magasságuk a modern kályhákéval. Az előbb említett ellenzők viszont alacsonyak, és az égvilágon semmit sem védenek, hiszen a bútor derekáig sem érnek. Így, ha kapható volna is a fekete vas vagy az azbesztlap előtét, az sem oldaná meg a problémát!

Dr. K. A.
Budapest

IGÉNYES A PÉCSI TEFU

A várostól 5–6, a műúttól kb 1 kilométernyire van 700 négyszögölnyi kukoricaföldem. A termést teherautóval szerettem volna hazahozni, ezért elmentem a Kossuth téri TEFU-irodába. Ott kereken kijelentették, hogy földútra nem megy be az autó, hordjam ki a kukoricát a műútra.

Ez nagyon meglepett, hiszen az utak teljesen szárazak voltak, semmi akadálya nem lett volna, hogy az autó bemenjen a föld széléig. Annál is meglepőbb volt az egész, mert tavaly is egy TEFU-kocsi hozta haza a kukoricámat, s akkor még nem támasztottak olyan követelményt, hogy én hordjam ki vállon a zsákokat az egy kilométerre levő műútig.

Tavaly óta ennyire megnőttek a TEFU igényei?!

Erdősi József, Pécs, Mártírok útja 43.

KÉT LEVÉL MARGÓJÁRA

Még egyszer az érdi villanyról

Két évvel ezelőtt, 1968 őszén, egyszer már meditáltam a Ludasban az érdi tanácselnök levelén. Abban a levélben az állott, hogy Érden még 45 kilométernyi vezetéknek kellene megépülnie ahhoz, hogy minden házban villannyal világítsanak, 1968-ban azonban mindössze 1 kilométernyit bővült a hálózat. Nem volt nehéz mind-

ebből kiszámítani, hogy ha továbbra is ebben az ütemben haladnak, csekély 45 esztendő kell a község teljes villamosításához.

A Pest megyei Tanács akkor azt válaszolta cikkünkre, hogy nagyobb összegű beruházással meggyorsítják Érd villamosítását.

Most ismét itt fekszik előttem az érdi tanácselnök néhány héttel ezelőtt kelt levele, amelyben azt írja, hogy még mindig 42 kilométernyi villanyvezeték hiányzik az ország legnagyobb falujában. Az elmúlt két év alatt ezek szerint három, éves átlagban tehát másfél kilométer villamosvezeték épült Érden? Hurrá, hiszen akkor a villamosítás üteme fokozódik, s ha ezt az ütemet tartani tudják, akkor már csak 28 esztendő kell a villamosítási program teljes megvalósításához... Biztató.

Stílusvita

Piszkos poharat raktak elém egy első osztályú belvárosi presszóban. A felszolgálónő keze és ruházata sem volt túlzottan tisztának mondható, sőt... Annak idején írtam is egy csípős hangú glosszát erről a Ludasban.

Most itt fekszik előttem az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalatnak a cikkre adott válasza. A 34 soros levélből mindössze az utolsó három sor foglalkozik a lényeggel: közlik, hogy a felszolgálónőt írásbeli figyelmeztetésben részesítették.

A többi 31 sorban viszont a cikk szerzője kap írásbeli figyelmeztetést, sőt kioktatást, arra nézvést, hogyan is kell egy kritizáló írást megfogalmazni.

Ezek szerint azt már tudják az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalat vezetői, hogy milyennek kell lennie egy újságcikk stílusának. Hogy a vendéglátás stílusának milyennek kellene lennie, azt, fájdalom, még nem mindig tudják.

Hja, nem megy minden egyszerre.

(r. b.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Hol hibás a cső" című cikkükre a következőket válaszoljuk:

A panaszos által Önökhöz beküldött levél tartalmát tényként kell elfogadni. A beszállítás utáni ellenőrzés a panaszos leírása szerint történik. Annak ellenére, hogy mi a felvételi és a megbízójegyen feltüntetjük az utólagos árellenőrzés tényét, mi sem tartjuk helyesnek az árleszállításokat, különösen az ilyen nagymérvűeket. Ám az ellenőrző becslést nem tudjuk kikapcsolni, mert vásárlóink érdekeit is védeni kívánjuk. Érezzük és tudjuk, hogy az ilyenfajta reklamációkat elkerülhetnénk a lakáson történő ellenőrzéssel. Ezt azonban nem tudjuk megvalósítani, mert kevés a szakértőnk.

Tisztában vagyunk azzal is, hogy ilyen esetben a beadók úgy érzik, kényszerhelyzetben vannak, mert vagy hozzájárulnak az árleszállításhoz, vagy a bútor visszaszállítását kell intézniök.

Hogy beadóink ne kerüljenek ilyen helyzetbe, úgy intézkedtünk: ha a beadó nem járul hozzá az árleszállításhoz, a vállalat visszaszállíttatja a bútorát díjmentesen, sőt a beszállítás díját sem számítjuk fel. Amennyiben a bútor szállítás közben megsérül — természetesen —, megjavíttatjuk.

Bizományi Áruház Vállalat

KRAJCÁROSKODÁS ÉS BÜROKRÁCIA!

Az alábbi levelet kaptuk a Mezőkövesdi Sütőipari Vállalattól:

„Számláink egyeztetése során megállapítottuk, hogy Önök nem a számla végösszegét utalják át, a filléreket lehagyják.

Felhívjuk figyelmüket a számlák pontos kiegyenlítésére és az eddigi számlák kiegyenlítésére.

A 710. sz. számlából pl. lemaradt	*0,12 Ft.*
627. „ „ „ „	*0,02 Ft.*
583. „ „ „ „	*0,02 Ft.*

Tekintettel arra, hogy ezek a pontatlan kiegyenlítések az egyeztetést nehezítik, így kérjük szíveskedjenek pontosan a számla végösszegét átutalni."

Általános gyakorlat a számlák rendezésénél, hogy a filléreket vagy elhagyják, vagy pedig felfelé kerekítik. Ezáltal ugyanis a számviteli munka megkönnyebbül, meggyorsul. Ezt, úgy látszik, a Mezőkövesdi Sütőipari Vállalatnál nem akarják tudomásul venni, ragaszkodnak minden krajcárhoz. Hát azon a 16 filléren már ne múljon...

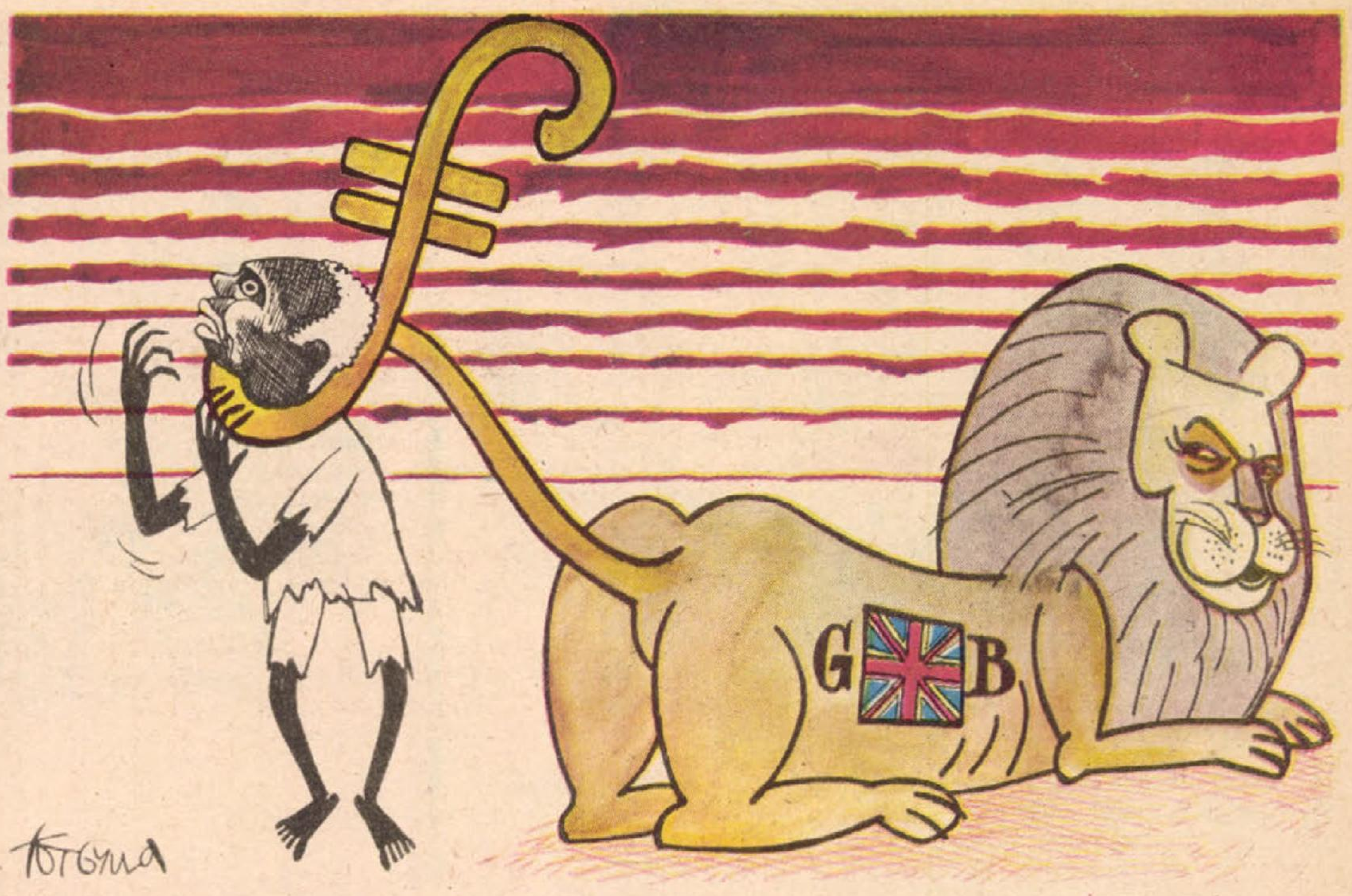
Béky József
csop.-vez.
Mezőcsáti Járási Tanács

GÉPKOCSITOLVAJ

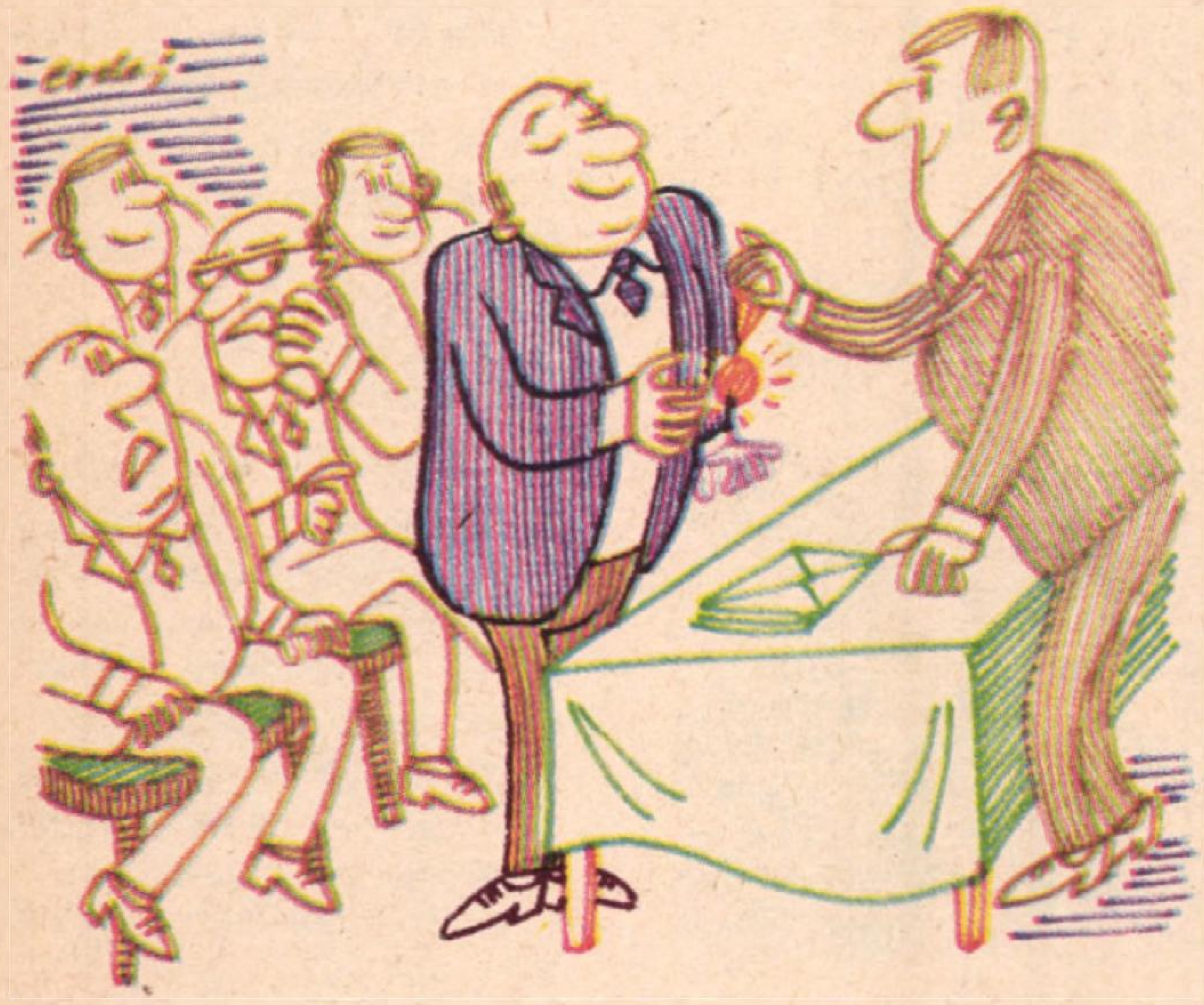

A NAGY ÜZLET

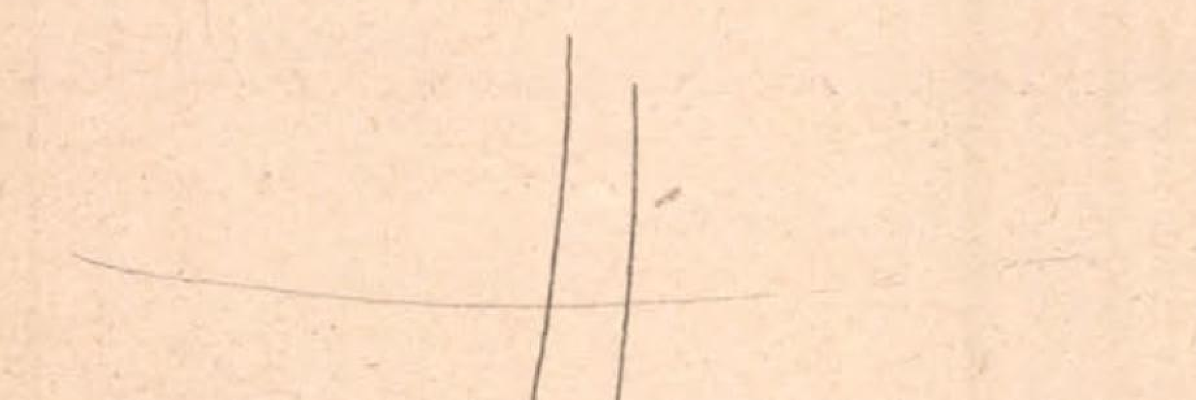
Fegyverszállítás Dél-Amerikának

KITÜNTETÉS

– Ezt tulajdonképpen a felesége érdemelné. Előle menekült a munkába...

A NAGYÉRDEMŰ KÖZÖNSÉG

BÚCSÚ

Amikor megtudtam, hogy áthelyezték, nagyon szomorú lettem. Pirike belopta magát a szívembe, mert más volt, mint a többi eladó. Néhány hete ismertem meg a Ló utcai mintaboltban, és ez alatt a néhány hét alatt nagyon összebarátkoztunk. Félre ne értsék: kapcsolatunk sohasem volt több, mint egy vevő és egy eladó kapcsolata. Mégis hiányozni fog. Hiányozni fog a mosolya, az udvariassága, a kedvessége. Midőn először láttam és kértem tőle valamit, kedvesen rám mosolygott, és azt kérdezte:

— Van nekünk ilyen?

Mondtam, hogy van, ott fenn, a harmadik polcon, jobbra.

Leszedte az árut, megforgatta a kezében, és újabb kérdést tett fel:

— S ez mire jó?

Elmagyaráztam neki, mert tetszett ez a kíváncsiság, ez a hallatlan tudásvágy. S az is tetszett, hogy nagyon figyelt, amikor magyaráztam. Nem is figyelt, valósággal leste a szavaimat, és ez, bevallom őszintén, nagyon meghatott.

Drága Pirike! Minden érdekelte, mindent tudni akart: hol készül, hogyan kell használni és mi az ára?

A legközelebbi alkalommal drága Pirike újabb kérdéssel tisztelt meg:

— Miért van az egyik üvegen piros címke, a másikon pedig kék?

Megmondtam, mert drága Pirike szomjúhozta a tudást, és piszok fráter lettem volna, ha nem válaszolok, ha véka alá rejtem, amit tudok. Tanulj, hogy taníthass! — mondja a közmondás, és én e szerint cselekedtem.

Drága Pirike — mindenki így szólította — nem tartozott azok közé, akik lusták kérdezni. Egy ízben azt tudakolta tőlem: mi van ráírva egy bizonyos kerek dobozra? Sajnos, nem tudok svédül, és kénytelen voltam azt mondani: fogalmam sincs, mi áll a dobozon. Drága Pirike csalódott volt, és nem szólt egy szót sem, de én láttam az arcán, hogy nem ezt várta tőlem. S akkor én lemásoltam a szöveget, és addig szaladgáltam a városban, amíg találtam egy svédül tudó pasast, aki lefordította. Drága Pirike nagyon boldog volt, amikor megtudta, hogy mi áll a dobozon, és én is nagyon boldog voltam, hogy gyarapíthattam a tudását, mert ezzel a magyarra fordított svéd szöveggel ismét gazdagabbá tettem: vagyis okosabbá.

Ismételten hangsúlyozom: kapcsolatunk teljesen ártatlan volt. Én nem a nőt láttam benne, hanem a tanítványt, és ő — egészen biztosan — nem a férfit látta bennem, hanem a pedagógust, akitől tanulhat. S én büszke voltam pedagógiai sikereimre. Drága Pirike határozottan fejlődött: már segítség nélkül megtalált mindent a polcokon, megtanulta az árakat, és a legtöbb árucikkről tudta, hogy mire használják. A legbüszkébb azonban mégis arra vagyok, hogy... Istenkém, mintha ma lenne!... Drága Pirike elém tett két egyforma színű skatulyát és így szólt:

— Az egyik öt forinttal drágább. Csak tudnám, hogy miért?

A bennem szunnyadó pedagógus ismét felébredt. Részletesen elmagyaráztam, hogy mi a különbség a két árucikk, a két skatulya között, s miért drágább az egyik, mint a másik. Miközben beszéltem, drága Pirike arcát figyeltem. Feszült figyelemmel hallgatta, itta a mondataimat, és látszott rajta, hogy mindent elraktároz az agyában. Amikor befejeztem a felvilágosítást, drága Pirike azt felelte:

— Köszönöm, hogy elmagyarázta. Akkor a drágábbikból fogok venni. Igaz, hogy drágább, de ezek szerint megéri...

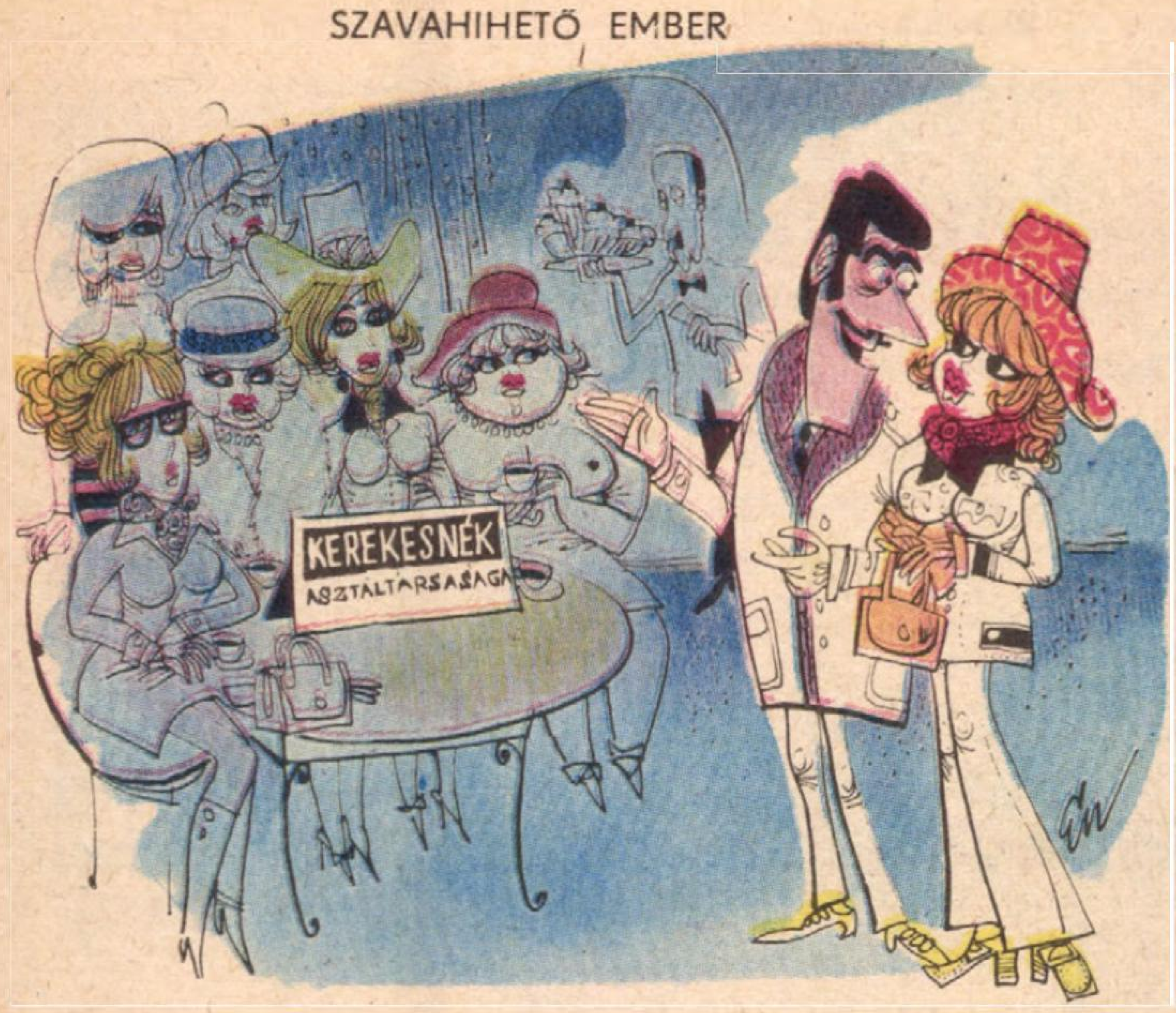
Ez volt az utolsó találkozásunk. Néhány nappal később áthelyezték. A Ló utcai mintaboltban most egy új lány dolgozik. Rózsikának hívják. Kedves, udvarias kislány. És olyan érdeklődő. Legutóbb, amikor kértem tőle valamit, ijedt, csodálkozó arccal azt kérdezte:

— Van nekünk ilyen?

Drága Rózsika!

Mikes Györ

SZAVAHIHETŐ EMBER

– A volt feleségeim majd bizonyítják neked, hogy milyen hűséges természetű vagyok!...

ÖRÖM A HOLDON

– Taxi! Taxi!!

CSALÓDOTT A FŐNÖKÉBEN

Negy órája utazunk együtt, ketten egy fülkében, de ön még egyetlen mukkot sem szólt.

— Vonaton nem szeretek beszélgetni, de különben is tele vagyok keserűséggel.

— Személyes sérelem?

— Egy undok alak az igazgatóm, szövetkezeti lakást kértem tőle, és megtagadta.

— Bizonyára kevés lakás állt a rendelkezésére.

— Kettő.

— És hányan igényeltek?

— Pontosan negyvenen.

— Akkor önnel együtt harmincnyolc dolgozó elégedetlen az igazgatójával. Egyszerű számtan: két lakásból nem lehet negyvenet elosztani.

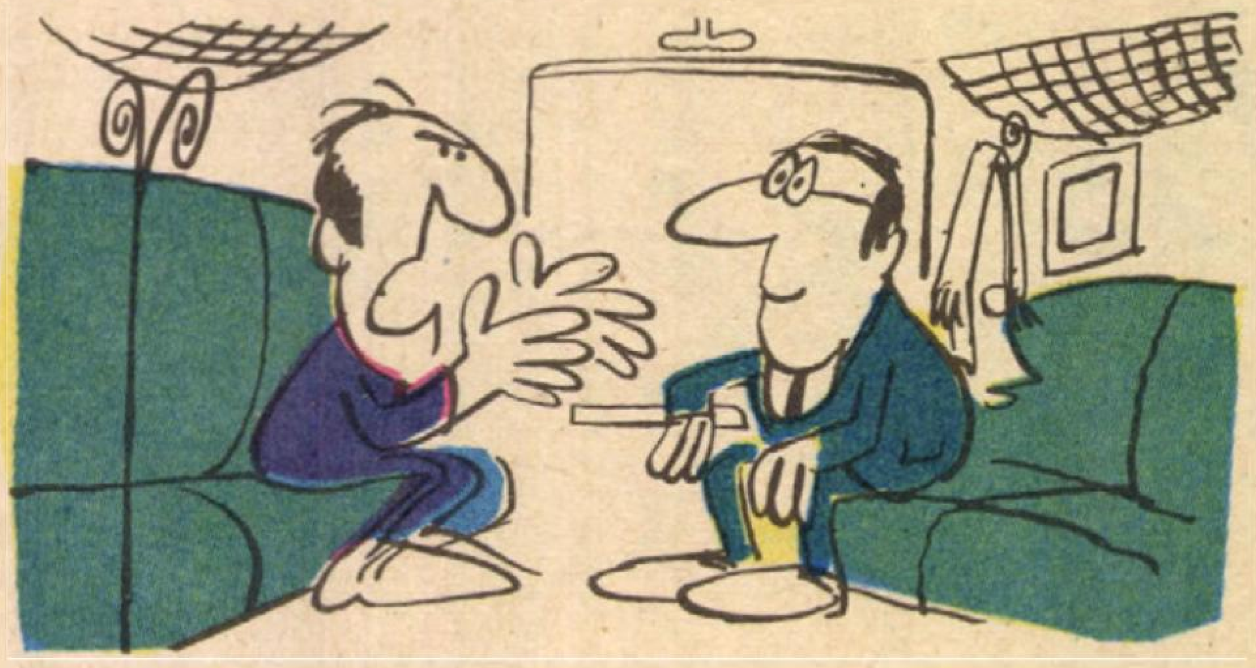
— Én a bögyében vagyok. Ezért nem adta nekem az egyik lakást. Megvonta a másodállást is tőlem, pedig én nem hajszolom a pénzt, mint sokan mások...

— Bizonyára meg akarta óvni önt attól, hogy túlterhelje magát. Ezért nem engedélyezte.

— Félreértés ne essék, engedélyezte, én lelkiismeretesen elláttam a fő állásomat is. Sőt elárulom önnek, titokban még egy mellékállást is vállaltam, de ez nem látszott meg a munkámon. Képzelje a megdöbbenésemet, amikor a testvérvállalatnál a másodállásomat váratlanul felmondták.

— Erről igazán nem a főnöke tehet. Bizonyára az ön munkájára ott nem volt többé szükség.

— Látszik, hogy ön kívülálló, és nem vállalati berkekben dolgozik. Nekem azért mondták fel a másodállásomat, mert az én főnököm felmondott nálunk

Gemencinek. Ő az én ajánlásomra akkor került hozzánk másodállásba, amikor én Gemenciékhez kerültem. Amint a főnököm Gemencinek felmondott, mert kitalálta, hogy nálunk nincs szükség rá, akkor Gemenciéknél megszüntették az én másodállásomat. És persze olyan kollégát vettek fel helyettem Gemenciékhez, akinek a vállalata hajlandó volt Gemencit ugyancsak másodállásban foglalkoztatni.

— Hát ez elég bonyolult, tisztelt uram, és van benne egy kis suskus is. A suba alatt vállalt mellékállást is számítva, ön aligha tehet szemrehányást azoknak, akik a pénzt hajhásszák. Szerény megítélésem szerint az ön másodállása kéz kezet mos alapon jött létre.

— Ez igen tetszetősen hangzik, de engem mégis nagy méltánytalanság ért. Sohasem hittem volna, hogy a főnököm így jár el velem szemben. Fájdalmasan csalódtam benne. Megértheti, hogy tele vagyok keserűséggel.

— Az ön főnöke korrekten járt el.

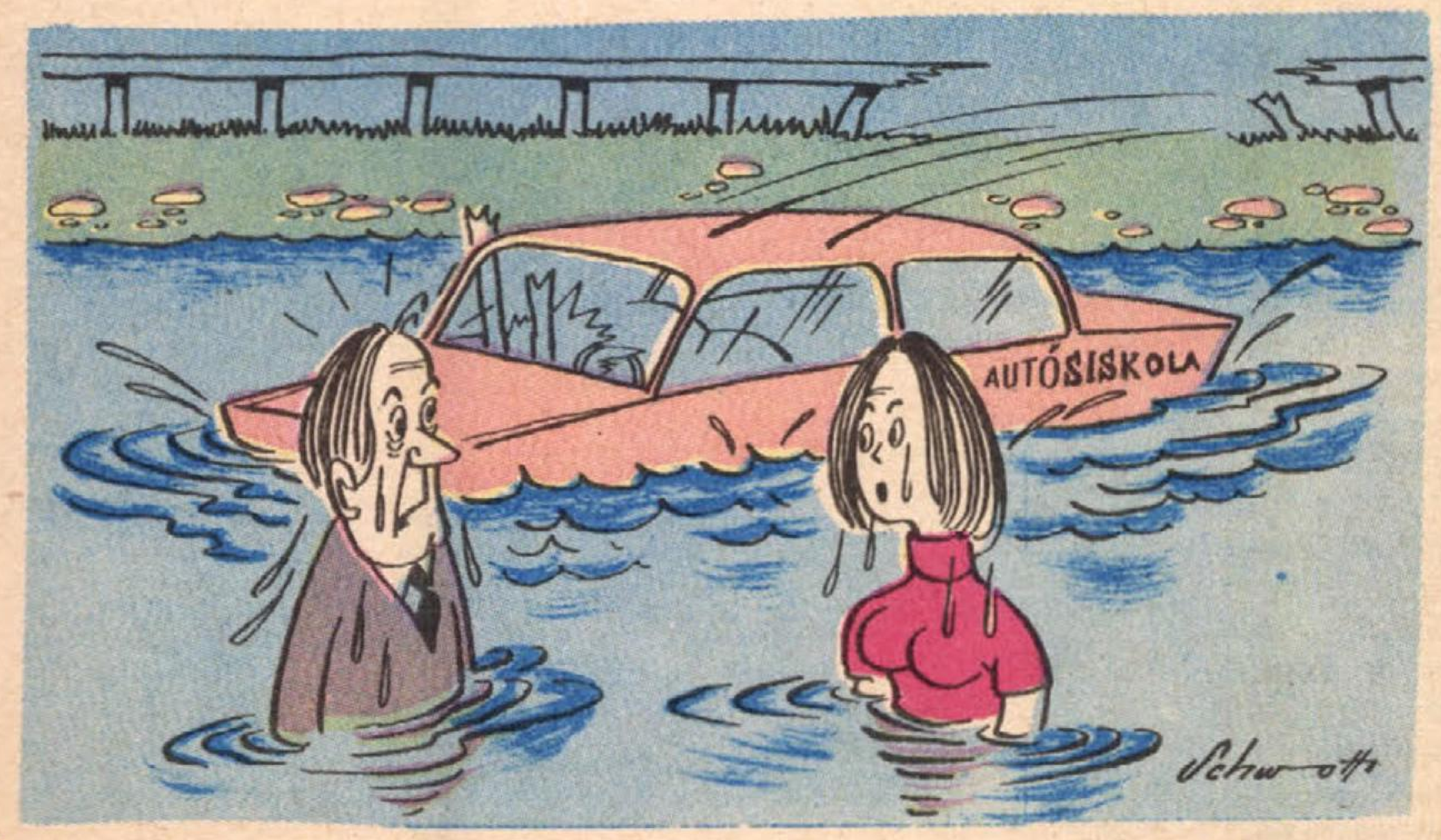
— Ezen lehetne vitatkozni, de nem lehet vitatkozni a rosszindulatán. Ha már ugyanis nem adott nekem szövetkezeti lakást, akkor legalább hagyta volna meg a másodállásomat.

— Ez nem rajta múlott. Önnek az a vállalat mondott fel, ahol másodállásban volt.

— Az igaz, de ha az igazgatóm nem küldte volna el tőlünk Gemencit, akkor én Gemenciéknél örök időkig megtarthattam volna a másodállásomat...

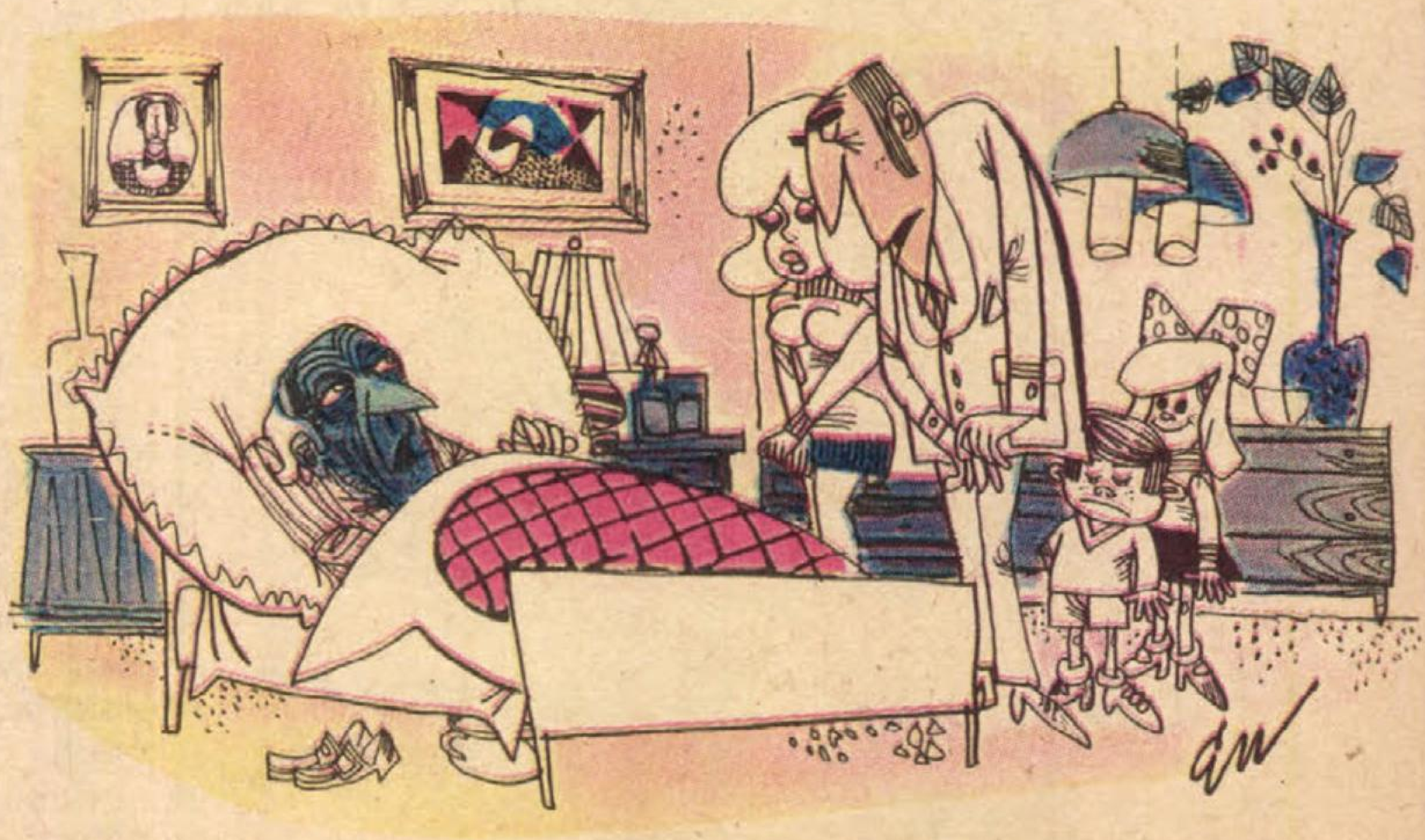
Földes György

KINT VAN A VÍZBŐL

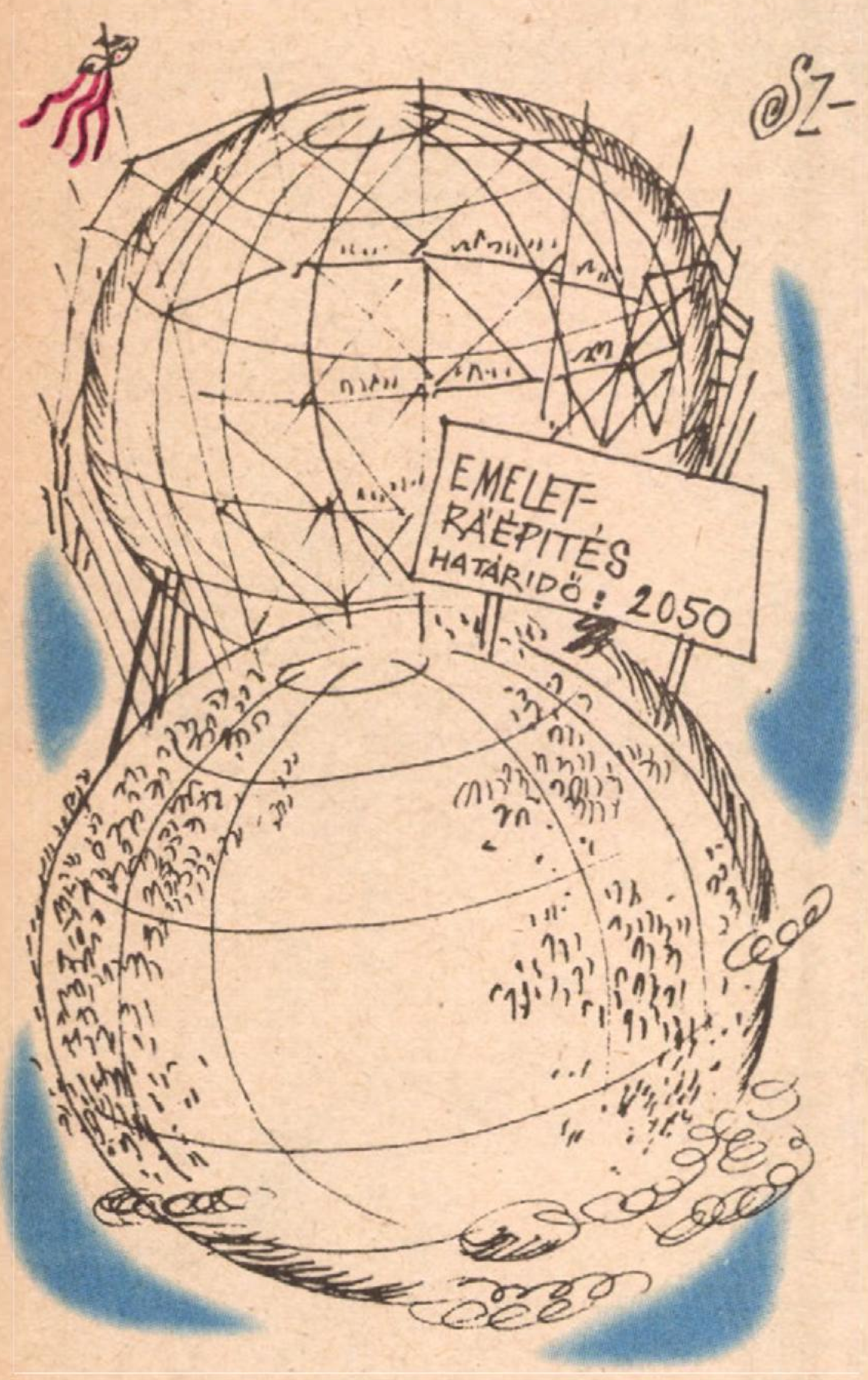
– Oktató úr, ígérem, hogy ez többé nem fog előfordulni!...

ATYAI HAGYATÉK

– Rátok hagyom az öröklakás-részletfizetési kötelezettségemet!...

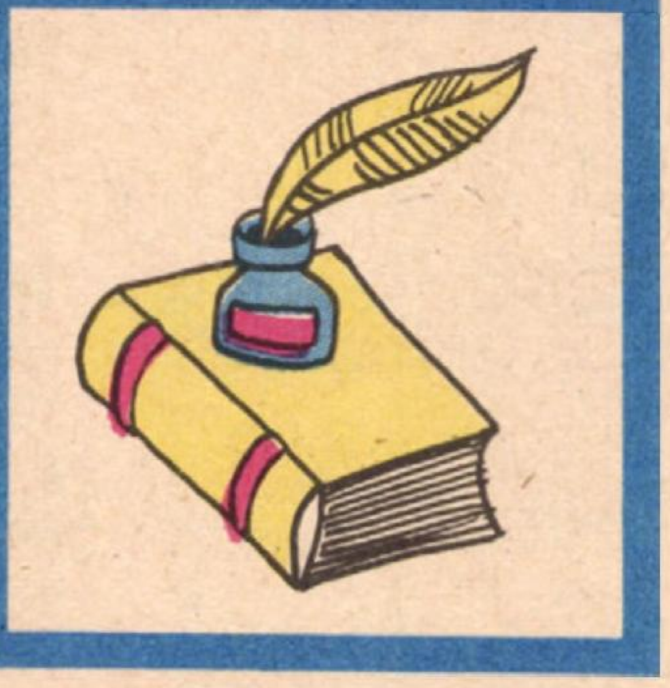
2050-BEN 11 MILLIÁRD EMBER LESZ A FÖLD LAKOSSÁGA

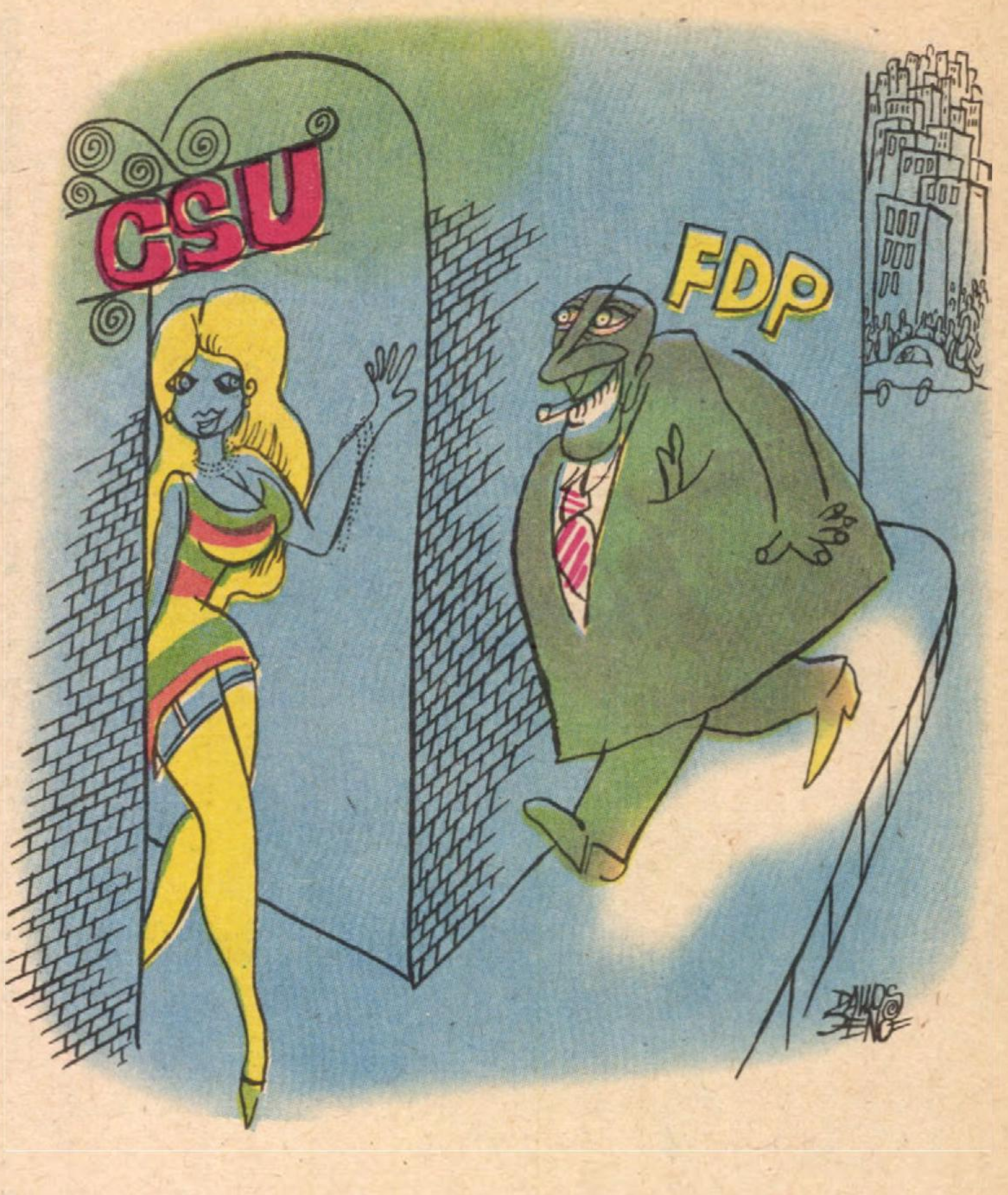
UJ KÖLTÖNŐ

Nagy-Britannia sok nehézséggel küzd, hogy csak a sztrájkokat, a Közös Piac körüli huzavonát és az északír helyzetet említsük. De vannak megnyugtató események is. Így például egy új költőnő tűnt fel, aki válogatott költeményeit (Hutchinson-kiadás, 12 shilling) Mr. Harold Wilsonnak, a volt miniszterelnöknek ajánlotta. Milyen szép dolog, hogy valaki egy bukott politikusnak ajánlja verseit.

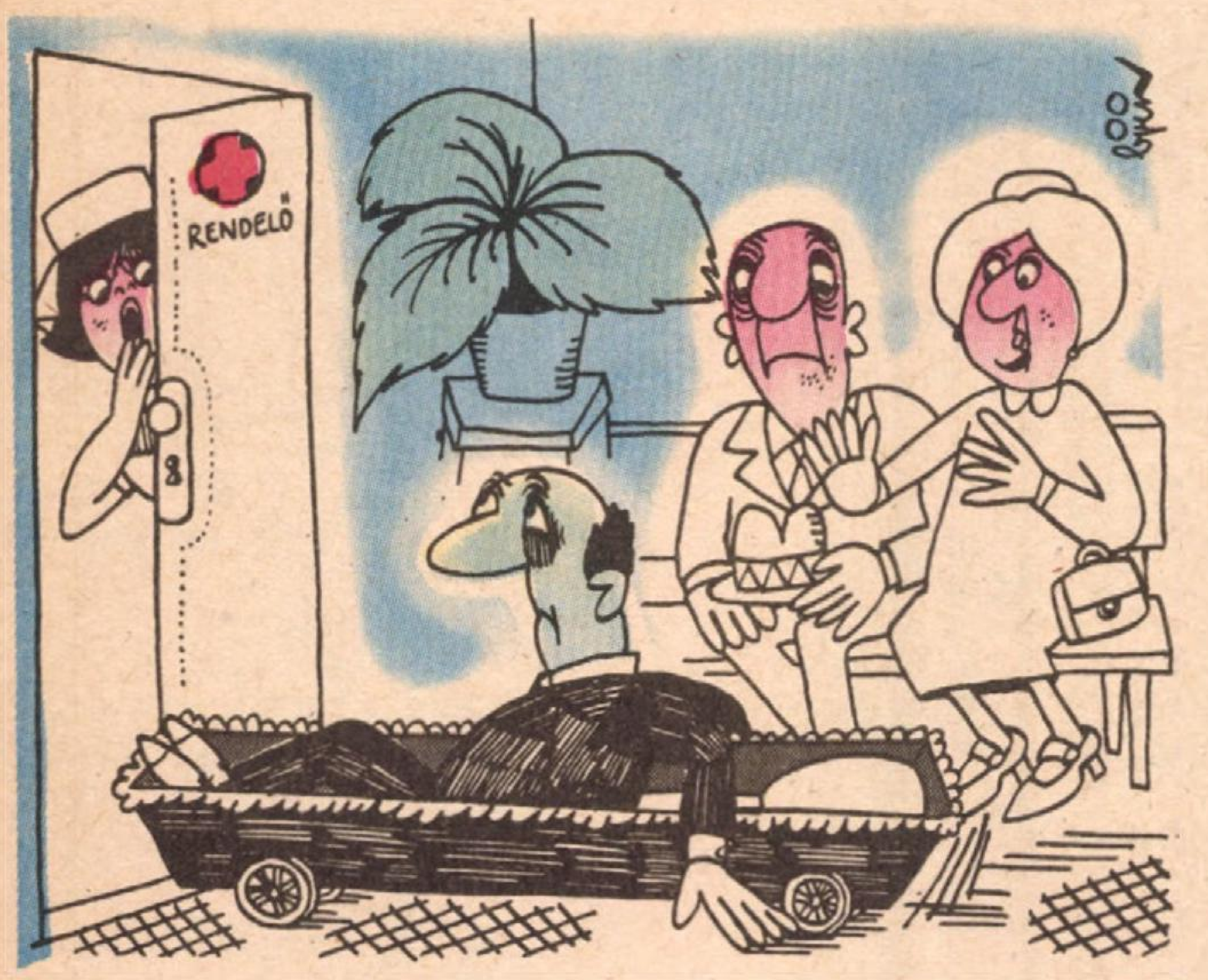
A költőnő különben Wilson felesége.

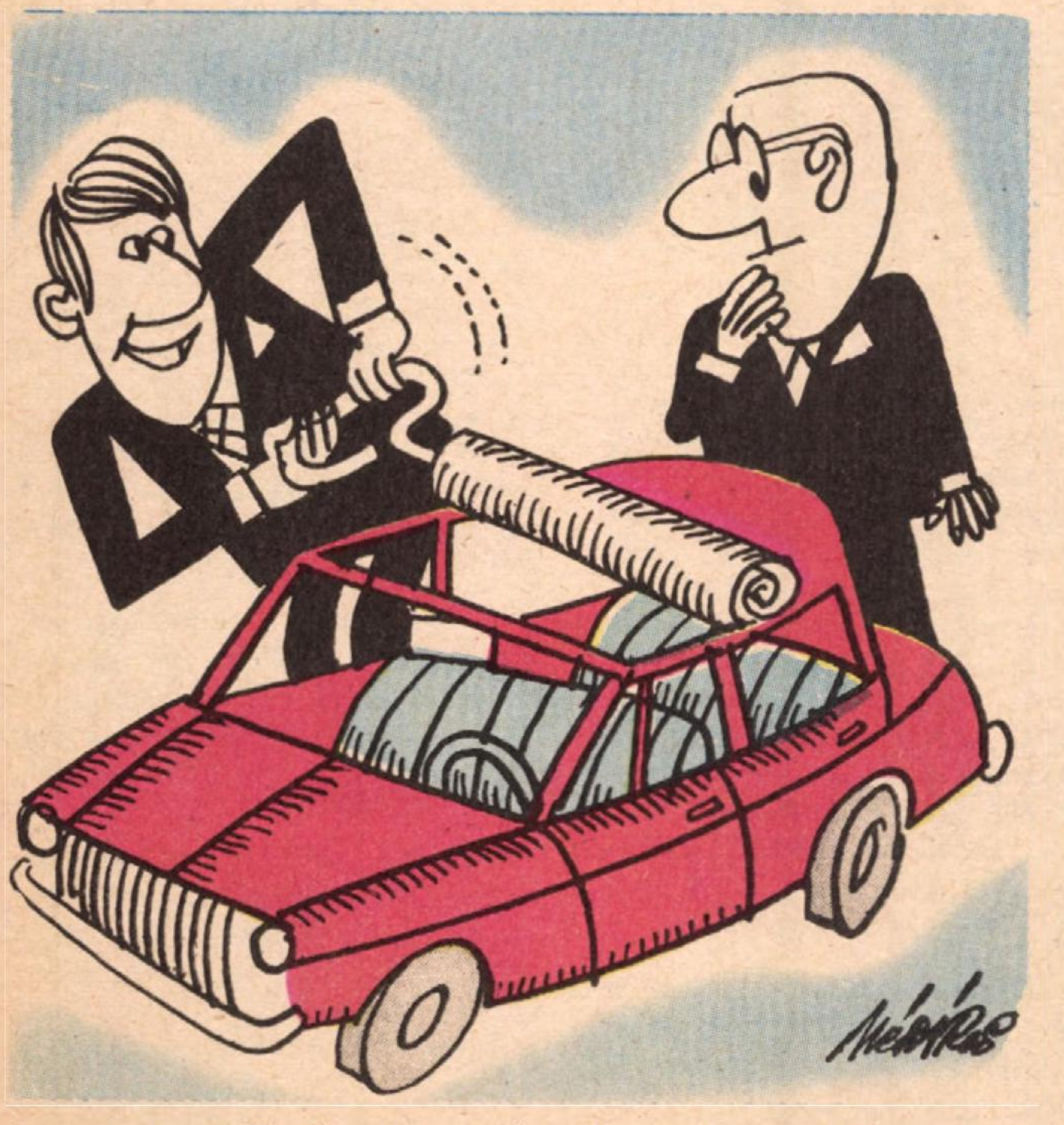
CSÁBÍTÁS AZ NSZK-BAN

IGAZI HIPOCHONDER

KISKOCSI

– Benthagytom a kocsiban a kulcsomat!

JÉGMAMA

Pötyike hatéves és egyetlen gyermeke az ő mamájának, aki nem egyszerű mama, hanem jégmama. A jégmama abban különbözik a többi mamától, hogy amíg a szabvány édesanyák óvják csöppségeiket a tél hidegétől, a jégmama jégre zavarja a kislányát.

— A lányom korcsolyázni fog. Ez a biztos út az érvényesüléshez. Megmutattam egy edzőnek, és azt mondta, hogy kiváló jégtáncos lehet belőle... — büszkélkedik.

Pötyike persze még nem sejt semmit. Ő óvó néni akar lenni, mert azoknak nem kell délután aludniuk. Felettébb csodálkozik, amikor november elején korcsolyát kap ajándékba, pedig nincs is születésnapja. A fényes korcsolya mellé prémmel szegett, selyem miniszoknyácska, flitterrel kivarrt pulóver és gyönyörű szőrmekucsma jár, valamint bérlet a műjégre.

Amint kinyit a pálya, a jégmama kézen fogja a kislányt, és vezeti a jégre. Pötyikének tetszik a ruhácska, bár nehézkesen mozog a korcsolyákon, de a mama boldogan biztatja:

— Máris sokkal sikkesebben mozogsz, mint a Kovácsék trampli lánya.

A Kovács jégmama persze hallja az egészet, de nem szól. Ő már tudja, hogy a jégmamák versenye nem az öltözőben dől el. Ő is öltözteti a gyereket, aki már tavaly is kijárt a jégre, és már három métert csúszik fél lábon, miközben ujjacskáival elegánsan megemeli a szoknyácskája szélét.

Pötyike első lépése a jégen nem volt sikeresnek mondható. A fényes korcsolyák azonnal elindultak, de Pötyike nem érte utol őket, és azon testrészét

használta a csúszkálásra, melynek e sportágban nem ez a rendeltetése.

Eközben a Kiss jégmama dundi Pirikéje siklik a palánk mellé, ahol hatalmasat esik, és kis prémes szoknyácskájával feltörli a jeget. A jégmamák vidáman vihorásznak, csak Kiss jégmama visít:

— Valaki homokot szórt a jégre — kiabálja, miközben talpra állítja dundi Pirikéjét, akin látszik, hogy sokkal jobban érezte magát az előbbi, biztonságos pózban.

Eközben Nagy jégmama veszi át a szót:

— Gizikének Svédországból hozattunk korcsolyát. Jövőre pedig St. Moritzba küldjük egy világhírű edzőhöz...

— Hogy oda ne rohanjak! — kuncog Fekete jégmama, de nem rohan oda, mert a leánykája épp abban a pillanatban áll fejre a jégen, és irtózatos bőgésbe kezd:

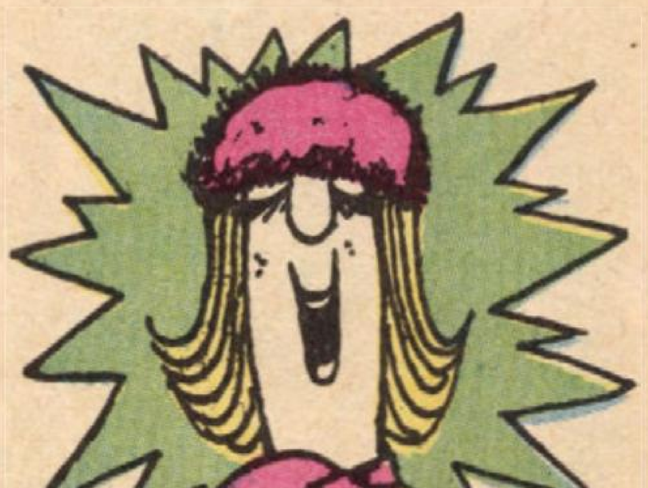
— Haza akarok menni! Én nem leszek korcsolyabajnok! Én nem akarok külföldre menni!

Fekete jégmama tehát a jégre rohan, lecsitítja a gyereket, és a többiek zajos nevetése közben újra elfoglalja a helyét a jégmamák között.

— Háromezer forintba került Pötyike felszerelése — mondja büszkén az újonc jégmama, miközben a többiek féltékenyen lesik Pötyikét. Csak akkor enyhülnek meg egy kissé, amikor látják, hogy Pötyike gyufaszál vékony lábai alól állandóan kicsúszik a korcsolya.

— Gyenge a szegény kislány bokája — mondja Nagy jégmama, és csak a vájt fülűek veszik észre hangjában a leplezett kárörömet.

— A maga lányáé pedig már most olyan vastag, mint egy hatvanéves visszeres mosónőé — mondja Pötyike jégmamája, és fellépéséből a többiek láthatják, hogy veszélyes ellen-

fél jelent meg az arénában.

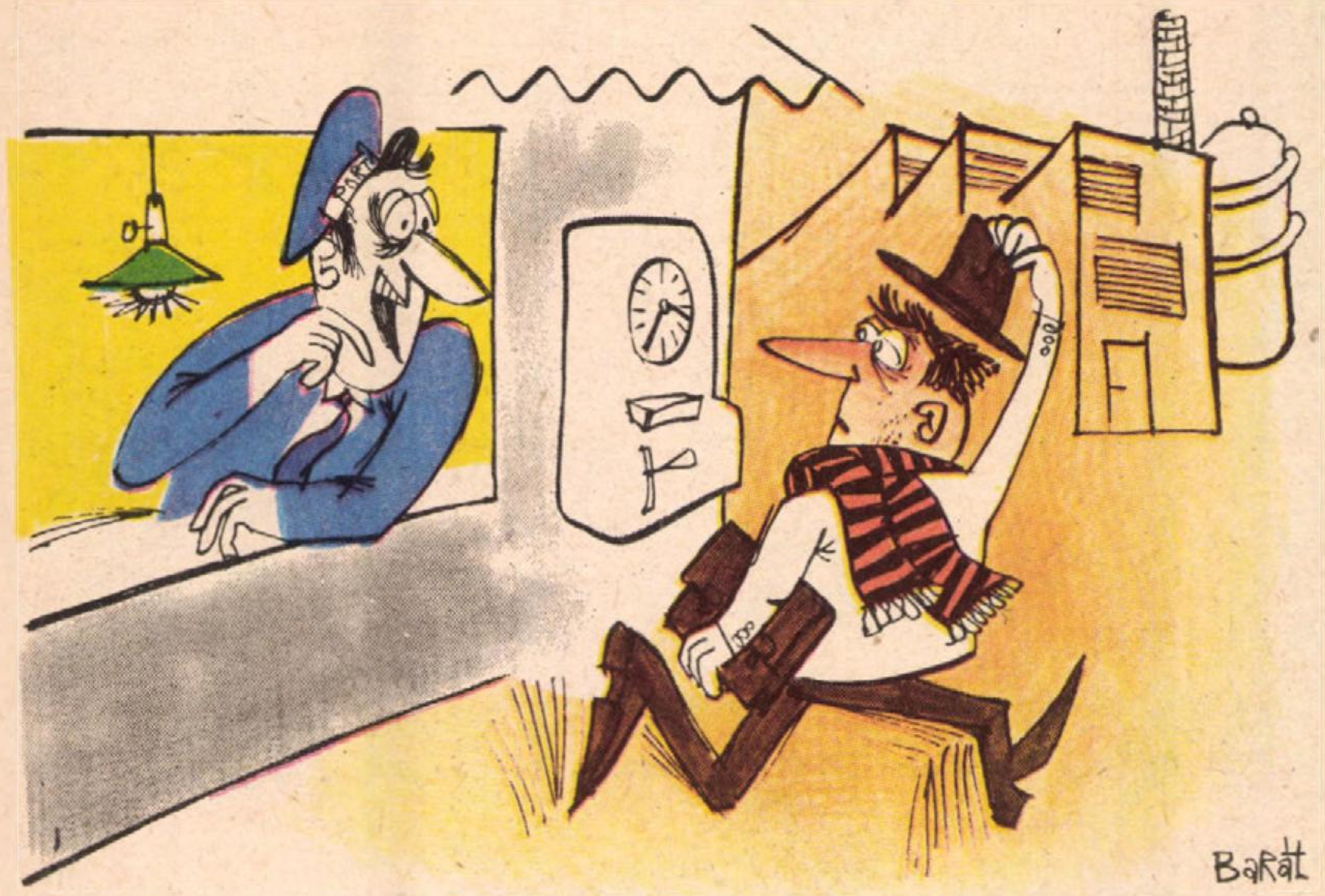
Aztán megjelenik a korcsolyatanár — akit itt mesternek kell szólítani —, és lelkesen dicséri a kicsikék tehetségét.

— Lehet, hogy egyikük a jövő Almássy Zsuzsija — fuvolázza, és a jégmamák szíve átmelegszik, mert mindegyik úgy érzi, hogy a mester az ő kislányára célzott.

Istenem, de szép is lenne!...

Ősz Ferenc

A GYÁRKAPUBAN

– Egy hete nem láttuk, Korponai szaktárs, már azt hittük, hogy átigazolták egy másik csapatba ...

ITT A MIKULÁS

December van, a fákon már
vacognak a verebek,
zörögnek a háztetőn a
behavazott cserepek.

Szél fújja a szélkakast, mint
pikulát a pikulás,
csengettyűjét rázva megjött
szánkóján a Mikulás!

Ahol rendes, jó gyerekek
fogadták a körükbe;
beöntötte puttonyának
tartalmát az ölükbe.

Szaloncukrot, mogyorót és
fügét, banánt, datolyát,
nápolyit meg csokoládés
keksszel töltött skatulyát!

Én nem vártam tőle bonbont,
puszedlit, se pralinét,
(édességért már a lelkem
nem sír, mint egy klarinét ...).

Csak azt vártam: hoz nekem pár
új viccet a Mikulás,
hogy humorom ne kezdje ki
az év végi fakulás ...

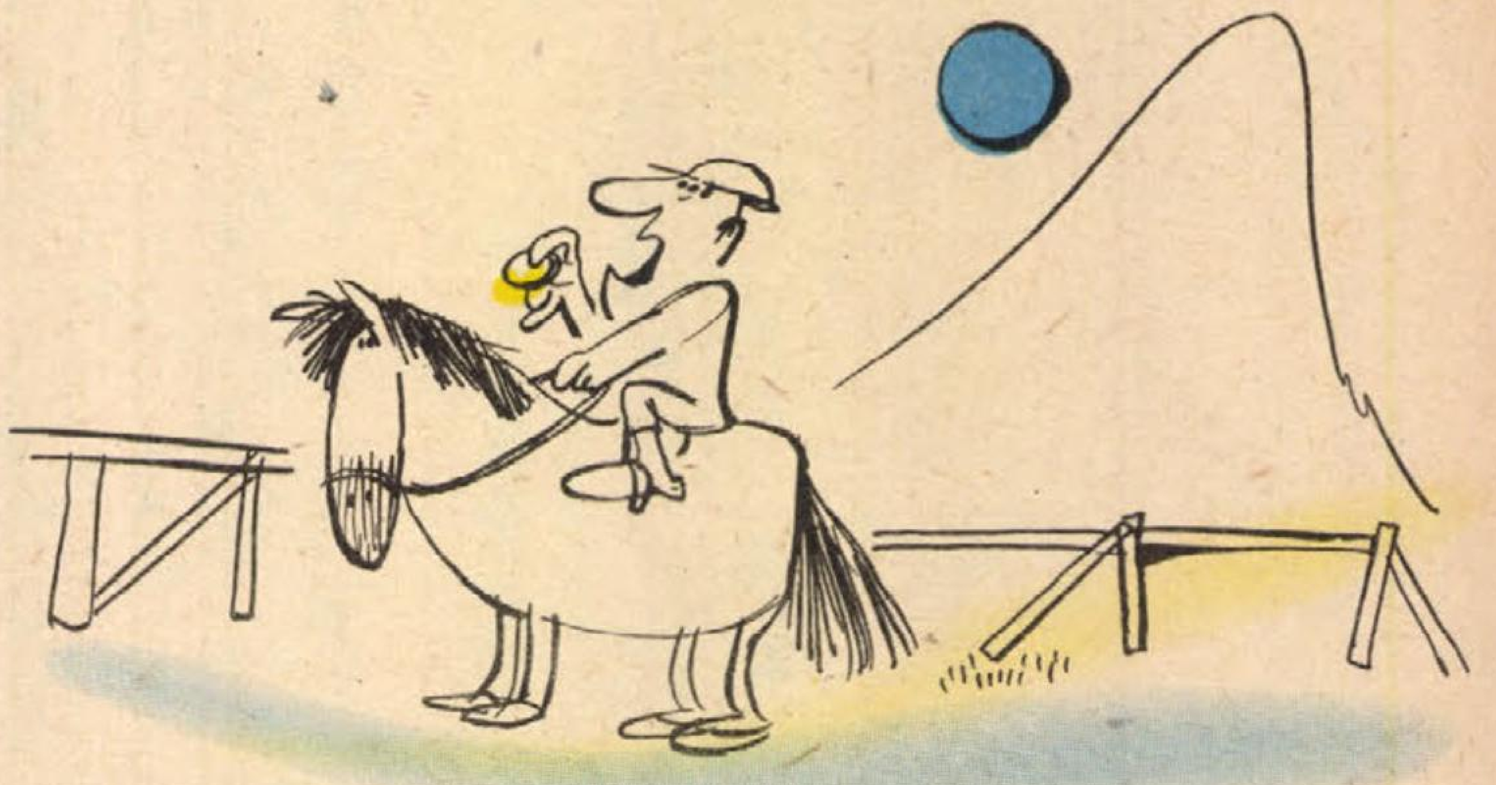
Sajnos, elbánt velem a tél
nagyszakállú cégére;
nem hozott mást: egy szakállas
poént versem végére ...

Szilágyi György

LOVASISKOLA

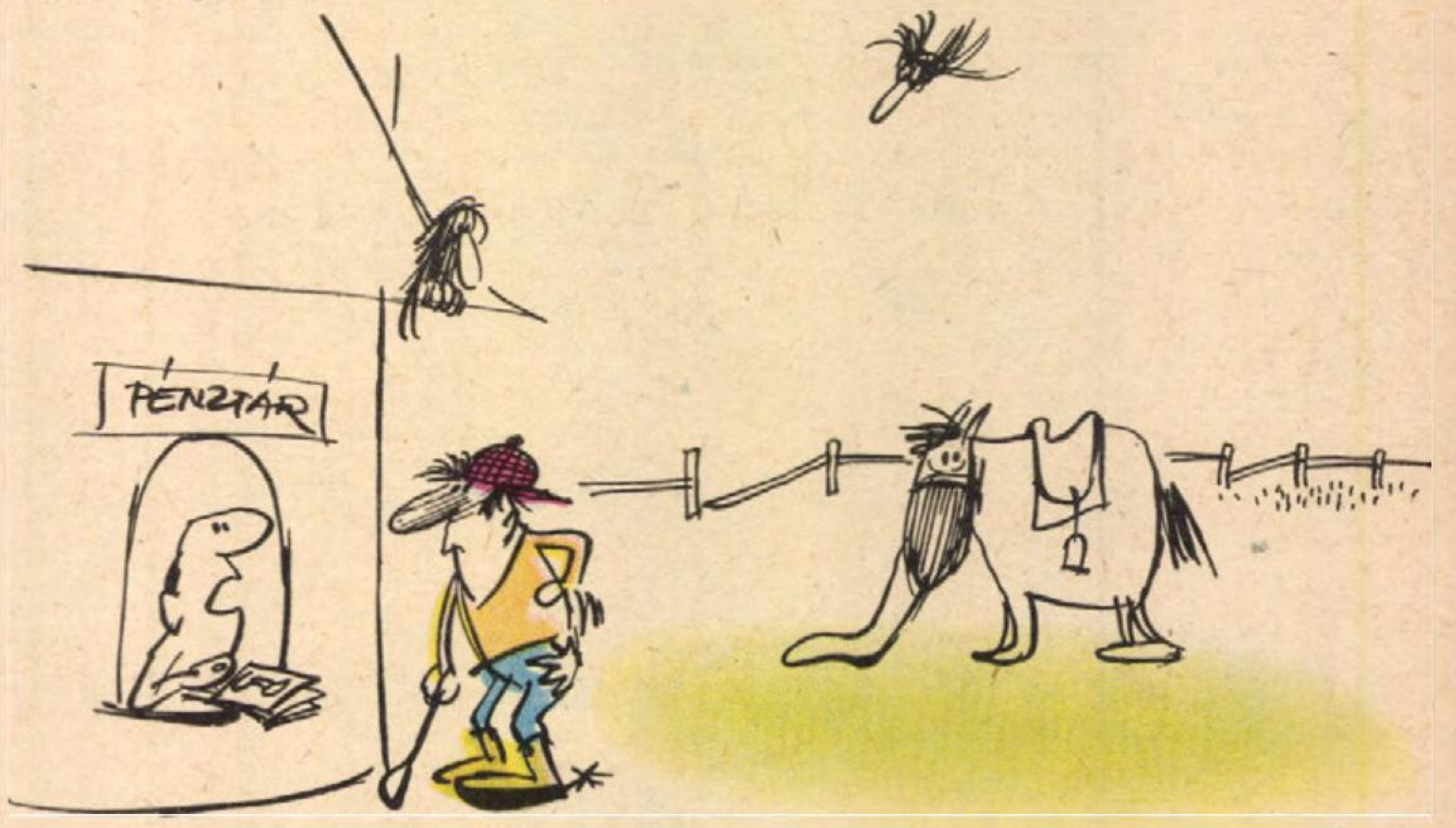
Sajdik Ferenc rajzai

– Hahó! Hol kell itt a pénzt bedobni?

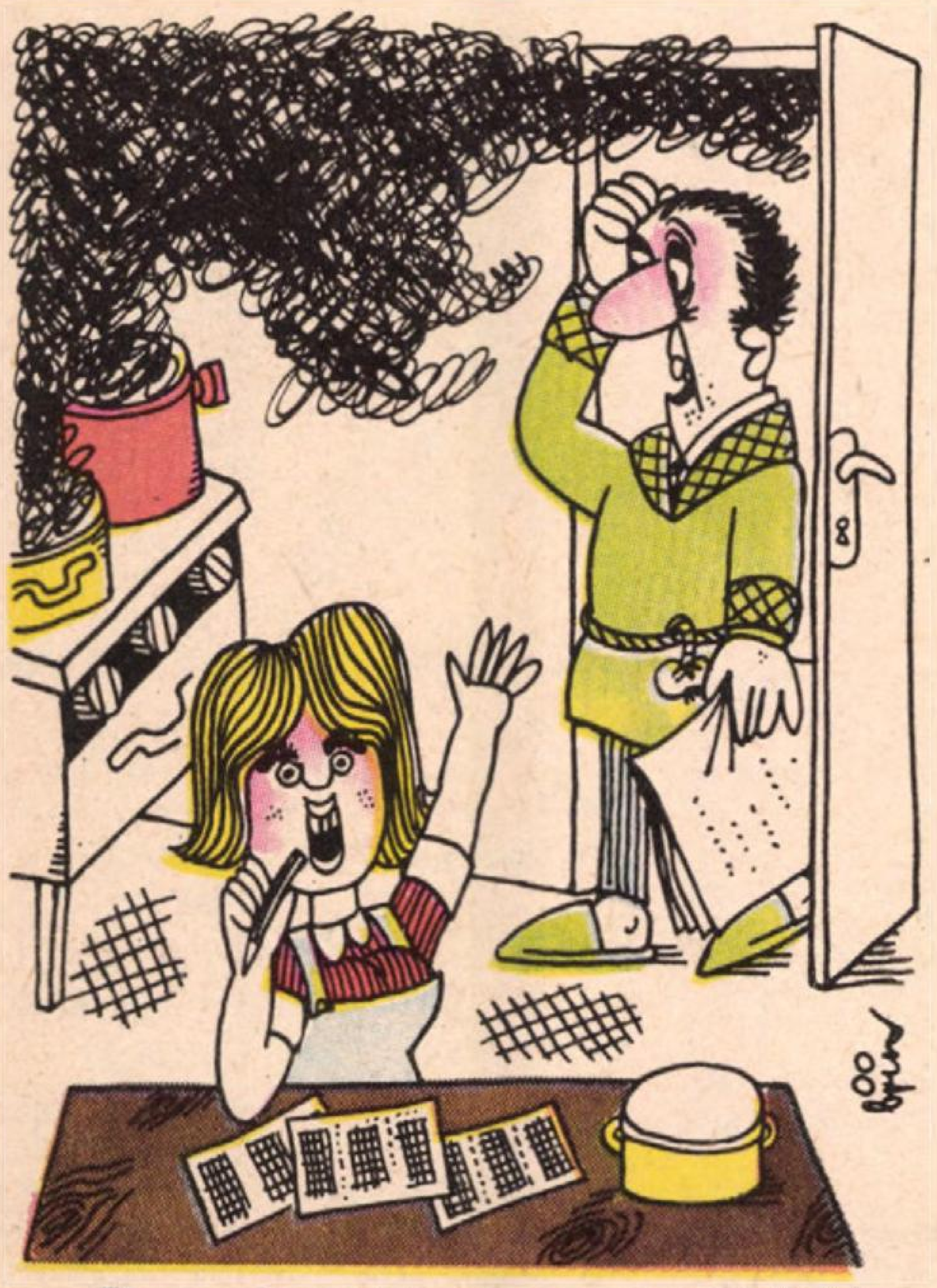

– Megmutatom neki az útlevelemet. Tudja meg, hogy külföldi vagyok!

– Tekintve, hogy a befizetett harminc percből huszonnégyet a földön töltött el, visszakap 317 forint 40 fillért ...

JÓ TIP

– Ejnye, fiacskám, éppen huszonötödször égeted oda a vacsorát!
– Remek! A huszonötöt megteszem a lottón.

Monogram

Amikor beléptem kies lakomba, azonnal láttam, hogy történt valami, mert szeretteim arca tulipiros volt az izgalomtól. Az is meglepett, hogy a lányom nem három decit hozott szokásos esti italomból, hanem öt deci citromos limonádét tett elém, mintha karácsony lenne vagy születésnap.

A családanyaként szolgálatot teljesítő fehérszemély azonnal rákapcsolt:

— Képzeld, ma délelőtt az udvaron L. Zoltánné azt mondta G. Rudolfnénak, hogy ő — mármint G. Rudolfné — egy... izé... szóval... az! Nem akarom ismételni, mert itt a gyerek.

A gyerek éppen legújabb nadrágkosztümjét próbálgatta, és azonnal közölte, hogy az a bizonyos kifejezés az Értelmező Szótár hányadik kötetének hányadik oldalán található.

Hitvesem folytatta:

— De ez még semmi! A hangoskodásra megjelent G. Rudolf, és a felesége védelmében kijelentette, hogy nem az ő felesége egy izé, hanem L. Zoltánné egy izé. Erre kirohant a házból L. Zoltán, és lekent egy máriás pofont G. Rudolfnak. Véletlenül akkor mentek arra B. Imre, B. Ákos és M. Péter, akik csitítani akarták a heveskedőket. Ezek ettől még hevesebbek lettek, és végül L. Zoltánné, G. Rudolfné, L. Zoltán és G. Rudolf megverte B. Imrét, B. Ákost és M. Pétert ...

Kissé kóvályogni kezdett a fejem, pedig italomban nem volt sem több cukor, sem több citrom, mint máskor.

— Kedveseim — szóltam a tőlem megszokott üde bájjal —, talán fejre estetek, hogy betűrejtvényben beszélgettek velem?

A két nőnemű lény felhördült:

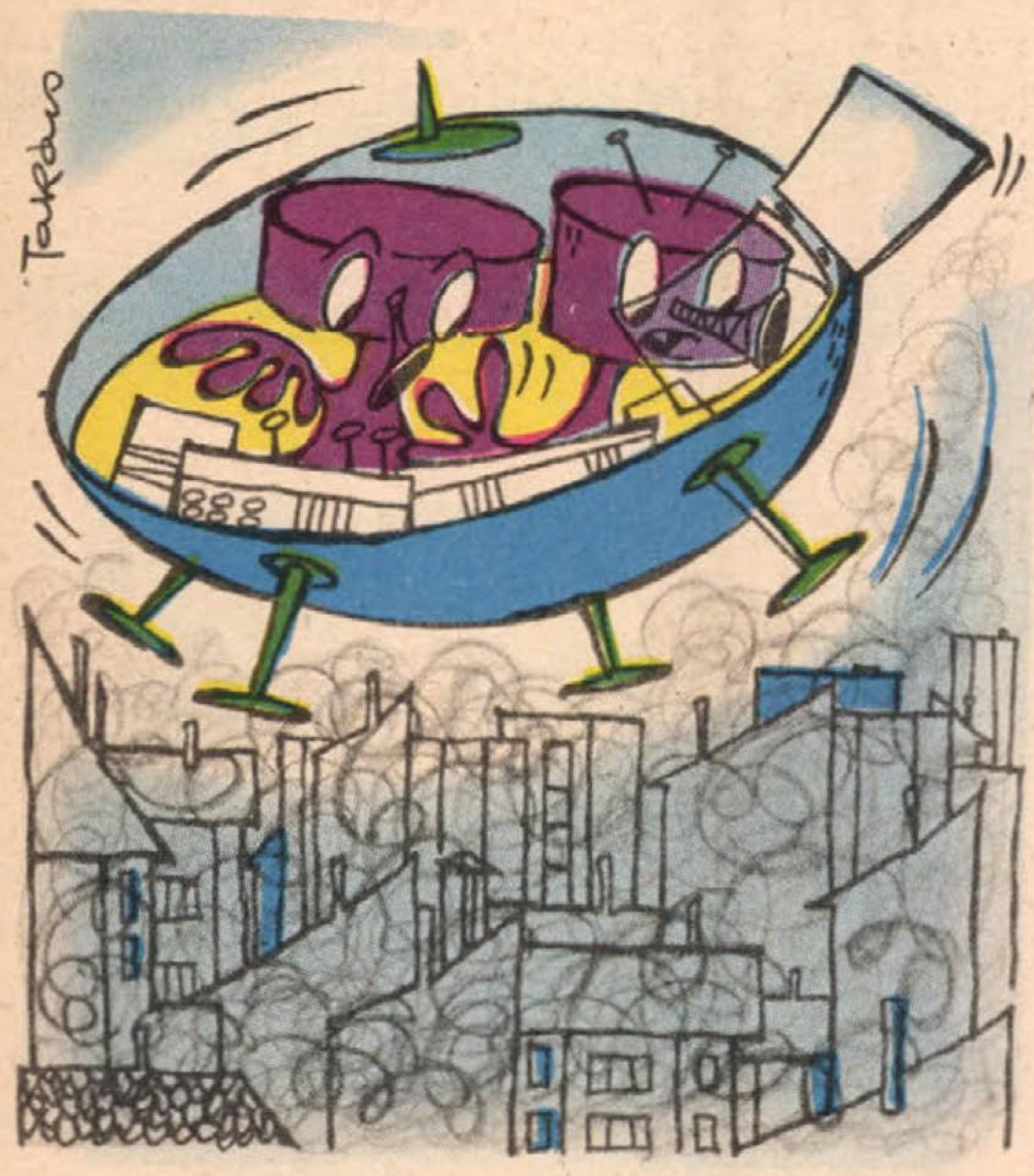
— Miért estünk volna fejre? Elvégre ti a lapokban még az ötszörös rablógyilkosnak is csak a monogramját közlitek, mert kímélni akarjátok azt a hímporos érzékenységét. Ez pedig az ötszörös rablógyilkossághoz képest csak egy ártatlan rokokó operabál volt!

A megcáfolhatatlan igazság úgy lebunkózott, hogy elszenderedtem, de álmomban kedvenc lapomban olvastam egy hírt, ami megcáfolta szeretteim állításait:

Tegnap délben, a tömegszervezetek képviselőinek jelenlétében, ünnepélyes keretek között törték kerékbe az egyik újságírót, aki mindig kötekedett. Az elítélt neve:

Péterfi Gyula
Pozsony

SZMOG

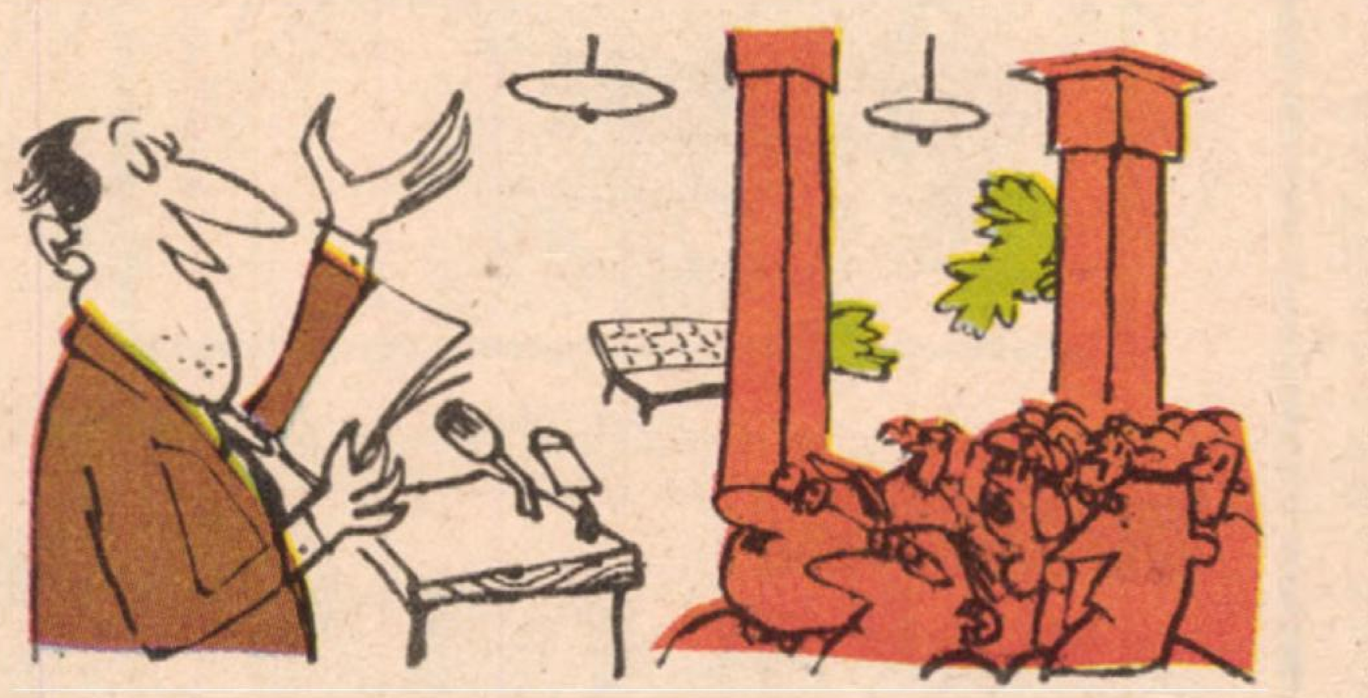
– És még ezt nevezik a földlakók légkörnek!

AHOGY NIXON SZERETNÉ...

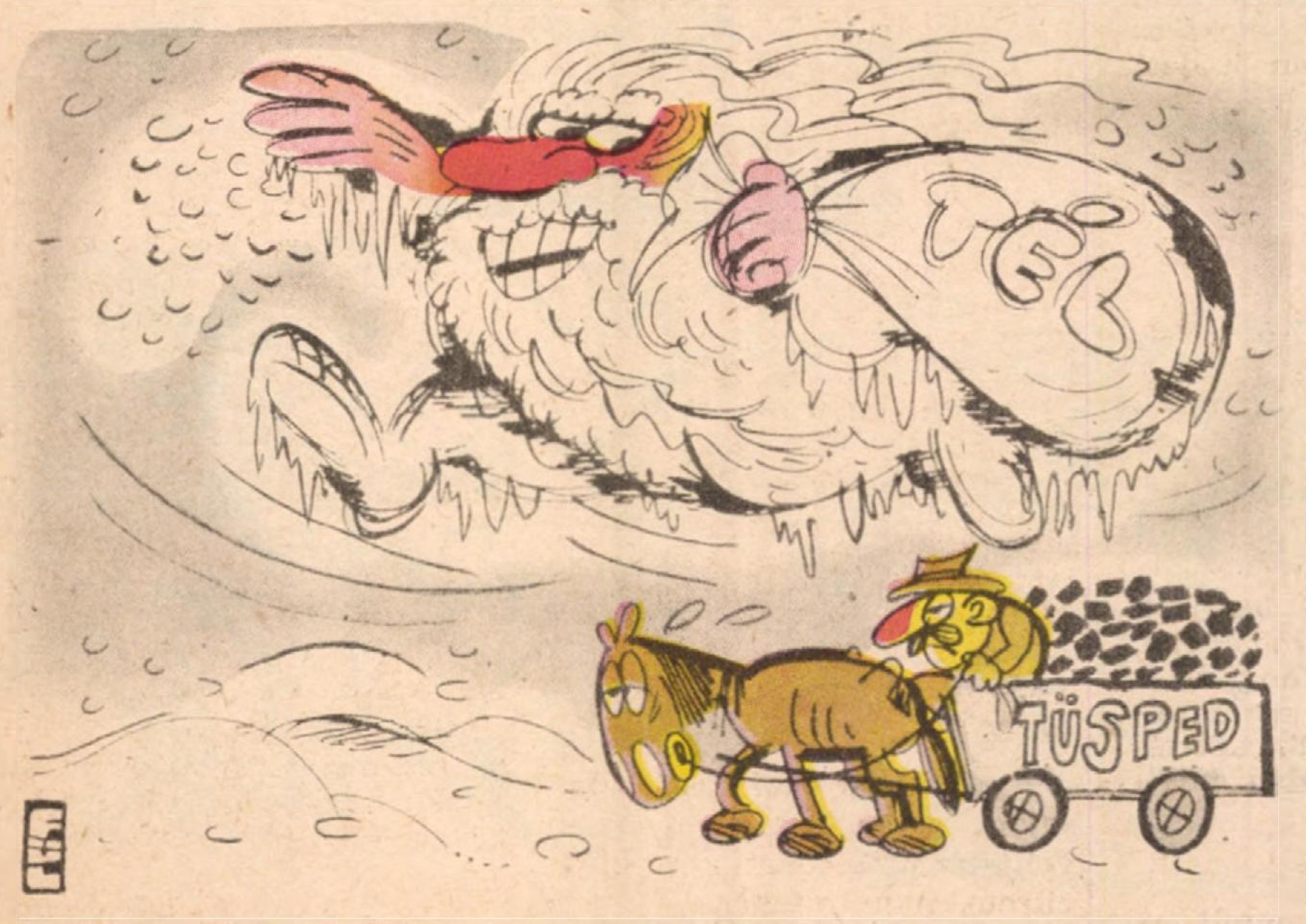
FEJLŐDÉS

Öröm és büszkeség tölti el a szívemet, amikor erre az ultramodern, reprezentatív üvegpalotára nézek — mondta a megjelent újságíróknak boldog mosollyal Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár teljhatalmú vezetője. — Üzemünk hat esztendővel ezelőtt alakult. Dolgozóink létszáma akkor igen csekély volt: mindössze ötvenkét fő. Később, amikor már száz fizikai dolgozót foglalkoztattunk, az üzem szomszédságában szerény, intim hangulatú panaszirodát rendeztünk be. Egyszerű, faragatlan bútorokkal és a faragatlan modorú Stelpinger bácsival... Egy év úgy elszaladt, hogy észre sem vettük. Ekkor már száznegyvenhét személy gyártotta nálunk a robbanómotorokat és készítette a timsót. A gyártmányaink minőségére panaszkodó ügyfeleket — nagyon sokan voltak — már nem fogadhattuk a szűk, kis, eldugott panaszirodában. Huszonhét főnyi adminisztratív munkaerőt foglalkoztató, légkondicionálóval, fűthető padlózattal ellátott reklamációs kirendeltséget létesítettünk. Tehát már az első tizenkét hónapban hatalmasat léptünk előre. De nem volt megállás. Gyárunk kétszáznyolcvan főre növelte a termelésben közvetlenül részt vevő munkatársainak számát. Igaz, hogy az üzemi fürdőt és tusolót akkor még néhány lavór pótolta, de anyagi lehetőségeink korlátozottak voltak. Éppen ezért igazi örömkönnyeket sírtunk, amikor felavathattuk másfél emeletes, valódi carrarai márványból épült, fotocellás ajtóval ellátott, pazar pompával berendezett Reklamációs Főközpontunkat. Százkilencvenkét udvarias, tapintatos, előzékeny tisztviselő fogadta a panaszkodók egyenletesen hömpölygő áradatát. Tavalyelőtt már a robbanórészlegünkben 1800, a timsórészlegben 1200 dolgozó tevékenykedett. A fejlődés örök törvényei szerint a panasziroda ismét szűknek bizonyult a reklamációk tömegének. Felépítettünk tehát egy újabb épületet. A 2271 főt foglalkoztató Reklamációs Irodát a modern technika legújabb vívmányaival láttuk el. A panaszkodókat nyolc gyorslift repítette fel a tizedik emeletig. Ebben az időben a termelőüzemünkben is sikerült bevezetni a tusolót, és eltűntek a lavórok. S vajon megálltunk ekkor? Megelégedtünk az eredményekkel? Nem! Ezekben az ünnepélyes pillanatokban avatjuk fel a hipermodern Reklamációs Kombinátunkat. Üzemünk termelőmunkájában ma már 4000 dolgozó vesz részt. Az új, tizenöt emeletes, monumentális panaszirodának 5000 adminisztratív beosztottja van. Mindenki tudja a kötelességét. Udvariasan, türelmesen végighallgatják a rendezett, zárt sorokban érkező panasztevők mérhetetlen áradatát. Ma már a fogyasztónak minden lehetősége megvan arra, hogy kulturált körülmények között szidhassa termékeink gyenge minőségét! — fejezte be ünnepi megnyitó beszédét, ajkán diadalmas mosollyal Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár zseniális igazgatója.

Galambos Szilveszter

NOVEMBERI FINIS

Télapó: Kicsit fürgébben, barátom, mert ha nem igyekszik, én érek be hamarabb!

JÓ TANÁCS HIPPIKNEK

Az „autóstop" változatlanul elterjedt közlekedési mód a világon, de – amint Peter Williams írta a londoni „Daily Mirror"-ban – a gépkocsivezetők idegenkednek attól, hogy torzonborz hippiket vegyenek fel a kocsijukba. Ezért a következő tanácsokat adja a hippiknek:

Ne hordjanak hosszú hajat, szakállt, bajuszt. Legyenek frissen borotváltak, jól fésültek. Ruhájuk legyen rendes, nyakkendőjük gondosan megkötött. Legyenek tiszták, jó modorúak.

Jó, jó, de akkor mi marad a hippiségből?

GYANÚS

– Szóval magácska perfekt gyors- és gépíró?!

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

Hónapok óta a tizenegy részes Rózsa Sándor tévéfilmet rendezem. Móricz Zsigmond regénye kitűnő filmtéma, és mi nagy lelkesedéssel készítettük el Kunszentmiklós környékén a külső felvételeket. A helybeli lakosság érdeklődéssel nézte munkánkat, mindig nagy tömeg állta körül a stábot. Néhány derűs epizód is tarkította a hónapok óta tartó külső munkát.

Mosolyogtunk, de egyben csodálkoztunk is azon, amikor egy öregasszony a halászt játszó Makláry Jánosra pillantva meggyőződéssel kiáltott fel: „Hiszen ez nem is Bogár Imre!”

Ez a hangos megjegyzés több gondolatot vetett fel. Miért szerepelt volna a fiatal Rózsa Sándorról szóló filmben az öreg halász mint Bogár Imre? Honnan ismerte az öregasszony Bogár Imrét? Ha nem ismerte, mint ahogy nem ismerhette, miért kiáltotta, hogy nem Bogár Imrét látja? Ennyire összefolyt a nép gondolatvilágában a hírhedt rablóvezérek alakja?

Jóízűen mosolyogtunk egyik kedves fiatal munkatársamon is, aki annál a jelenetnél, amikor Vajda jegyzőt a feldühödött nép akasztani viszi, látva az unottan, rosszul mozgó statisztákat, így kiáltott rájuk: „Az istenit! Maguk mindig ilyen tutyimutyi képpel szoktak akasztani?!”

Őze Lajos is mosolyt fakasztott. Filmünkben egy gazdát játszik. A felesége — akit Schütz Ila alakít — a forgatókönyv szerint ordít, veszekszik vele. A hangos veszekedésnek egészen addig kellett volna tartania, amíg hazafelé menet, az útról a házuk kapujáig érnek. Igen ám, de a forgatókönyv szövege kevésnek bizonyult, ezért Őze — mit tehetett mást? — rögtönzéssel toldotta meg a veszekedést. Meglepetésünkre ezt a nem mindennapi mondatot találta ki: „Te beszélsz, akinek egész hozománya egy kis bögre szilvalekvár volt, és akinek a nagynénje pipaszurkálót árult a kiskunmajsai hetivásáron a lacikonyha és a mézeskalácsos standja között a földön?”

Így aztán pontosan elég volt a szöveg.

Szinetár Miklós

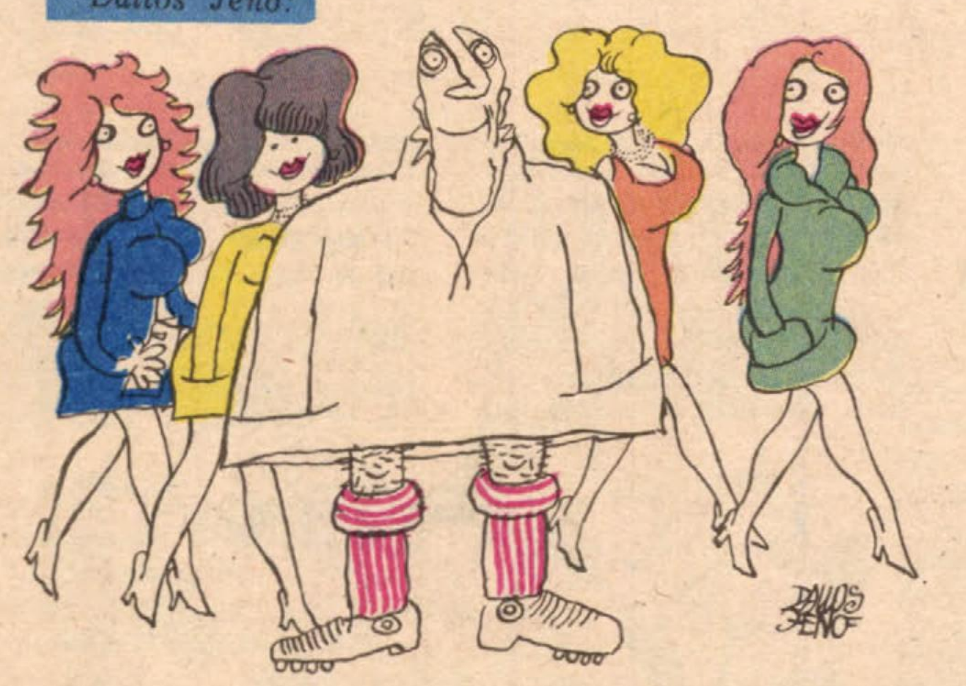
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MI A HÓDÍTÁS TITKA?

Endrődi István:

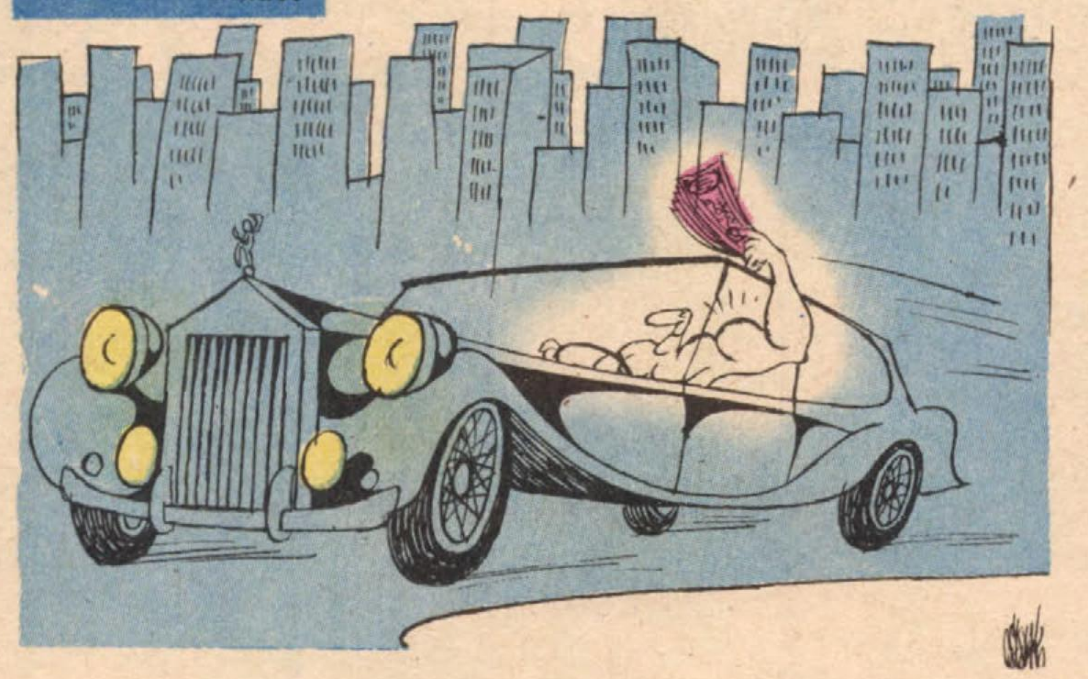
– A férfias megjelenés.

Dallos Jenő:

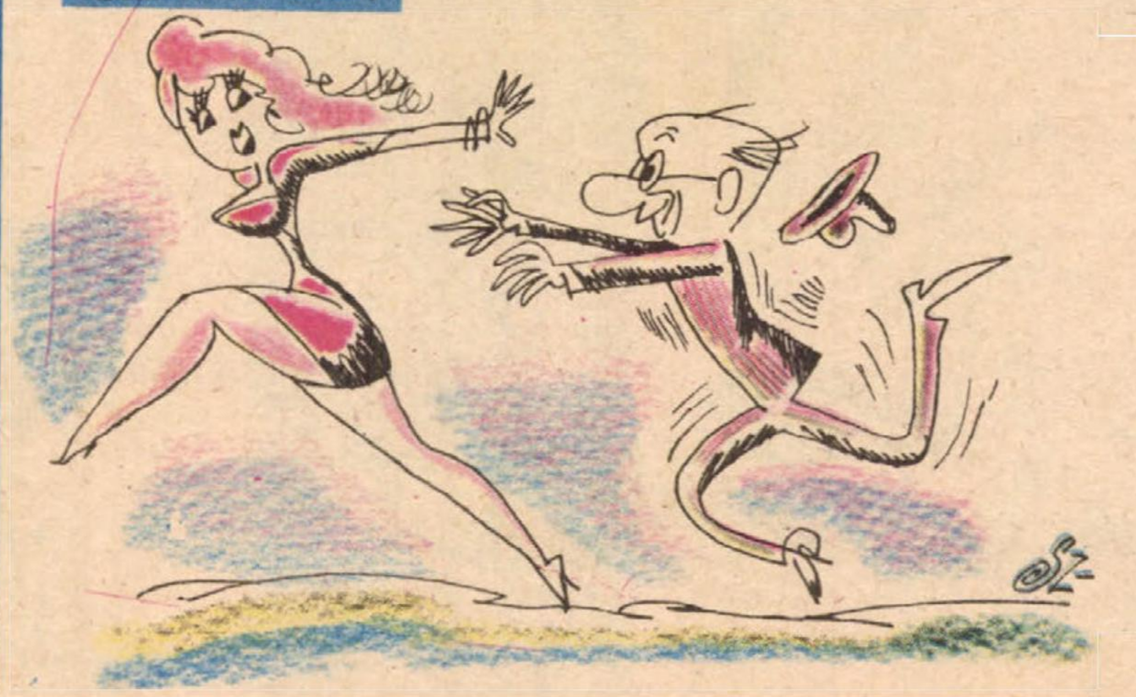
– A szép lábak...

Császár Tamás:

– A kisportolt termet.

Szűr-Szabó József:

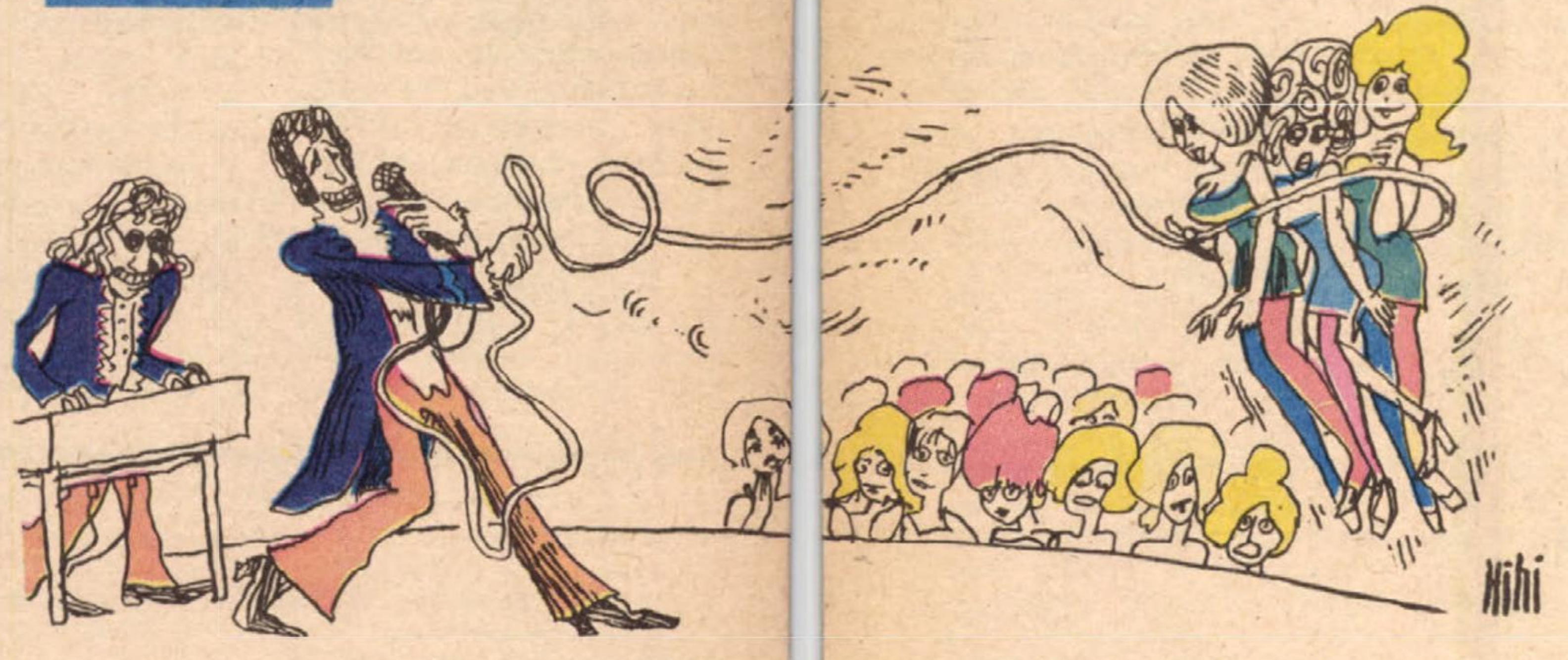
– Le kell rohanni őket!

Tót Gyula:

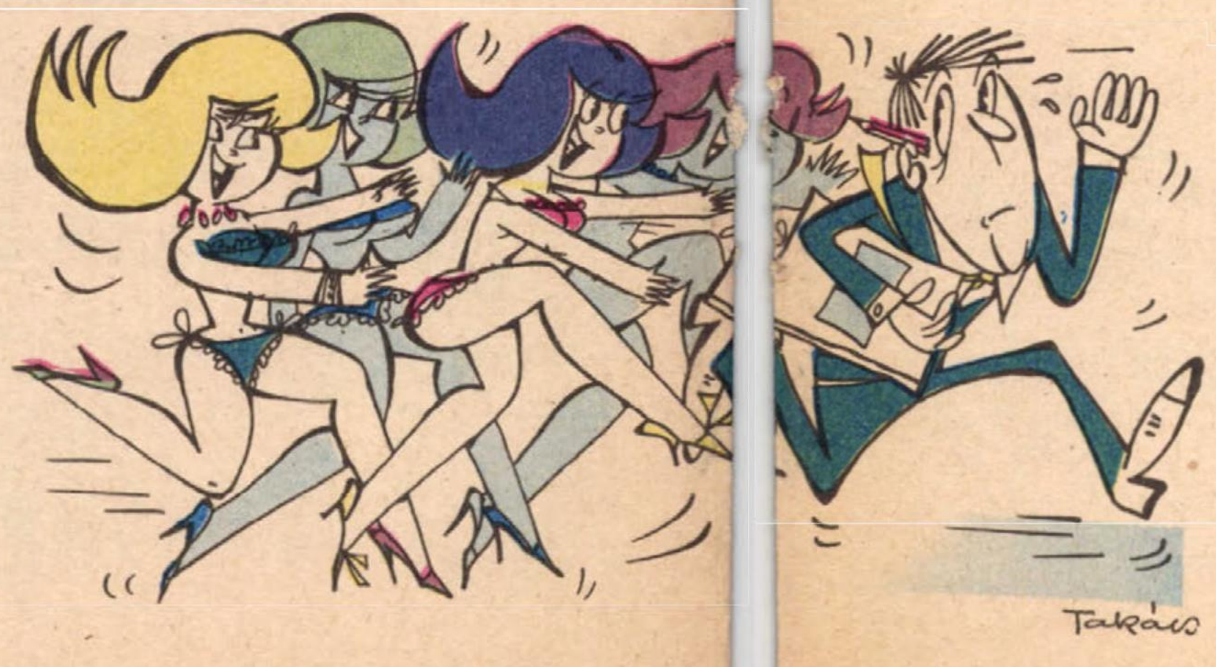
– Tudni kell, hogy mivel főzzünk...

Hegedűs István:

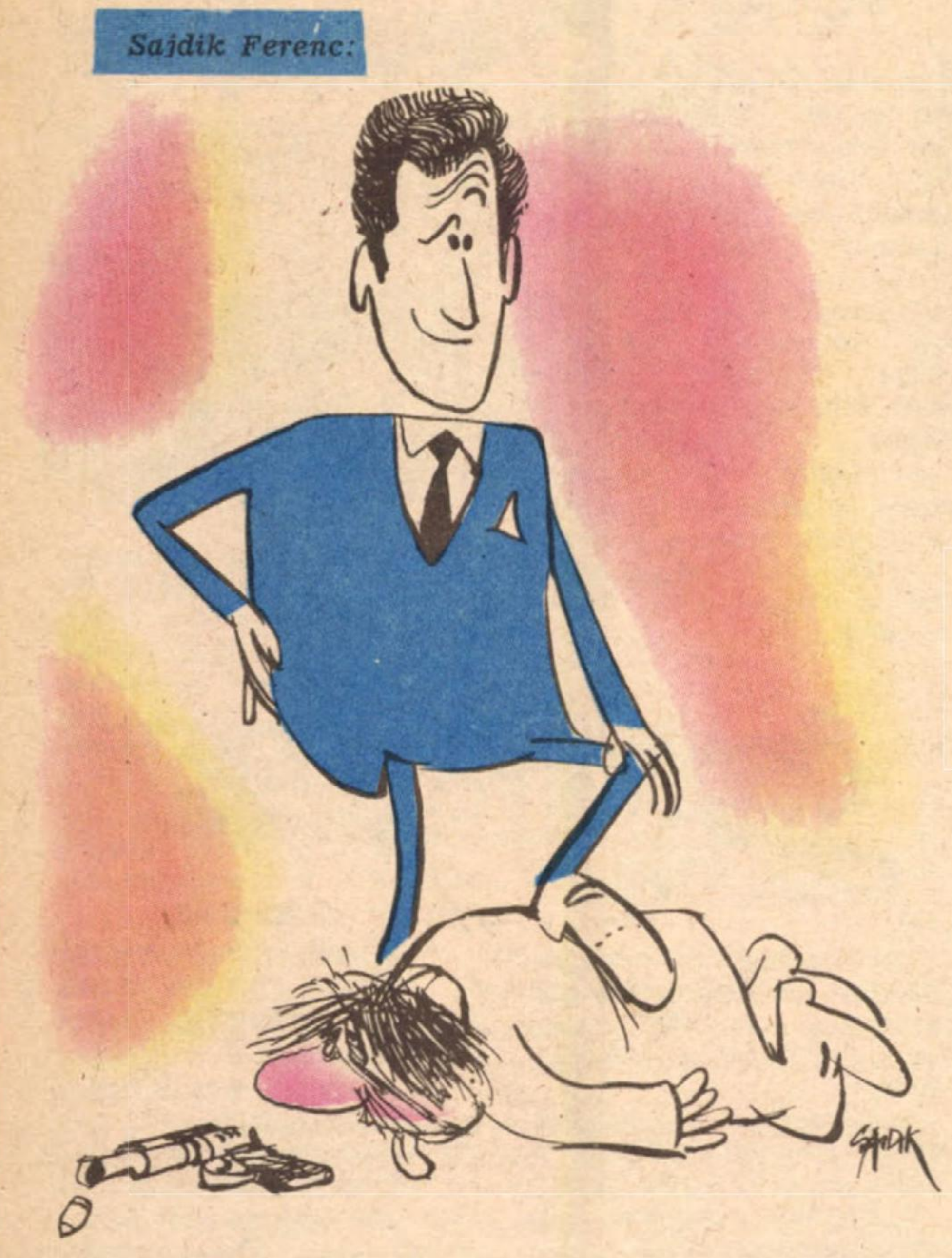
– Jól kell bánni a lasszóval...

Takács Imre:

– Én inkább a hódítás ellenszerére lennék kíváncsi!

Sajdik Ferenc:

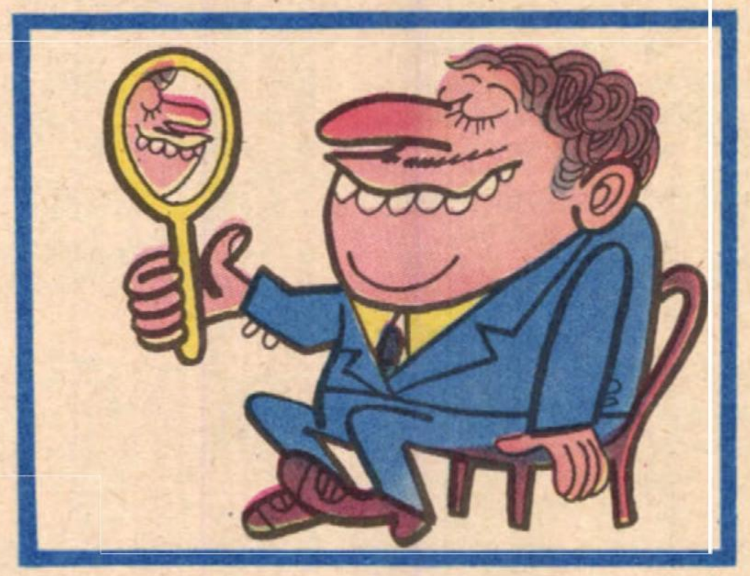
– Mint Simon Templar példája mutatja: a jól megkötött nyakkendő.

Balázs-Piri Balázs:

– A kitűnő fellépés...

Fülöp György:

– Azt hiszem, elsősorban a szépség...

Barát József:

– A megtévesztő hasonlóság.

Erdei Sándor:

– Mindig legyen elegáns és jól öltözött a nő...

Satöbbi 2

Ha te elismered rólam, hogy lángelme vagyok, cserébe én elismerem rólad, hogy annyi eszed sincs, mint egy tyúknak.

•

X. Y. *azzal imponál, hogy felemelt fejjel, kihúzott derékkal jár a görbe úton.*

•

Az igazgatóm érti a tréfát. Az egyikért ki is rúgott.

•

Felirat egy Konsumturist ajtajában: „A pénznem minden!”

•

— Ne haragudj, de az orvosom arra intett, hogy kíméljem magamat; nem állhatok veled szóba.

•

— Tudja, én azt a lányt annyira, de annyira szerettem, hogy majdnem feleségül vettem.

•

Beszélhetnénk tömörebben is, de akkor mit kezdenénk a megmaradt időnkkel?

•

Nem mondom rád, hogy köpönyegforgató vagy, mert egy köpönyegnek csak két oldala van.

•

A fiú nyomdász szeretett volna lenni, de olyan gyenge testalkatú, hogy nem bírja el a nyomdafestéket.

•

— Honnan tudja maga mindig, hogy mit követel a becsület?

— Sokat olvasok róla.

•

N. N. a nagy gondolkodó. Sajnos, hiába gondolkodik, nem jut eszébe semmi sem.

•

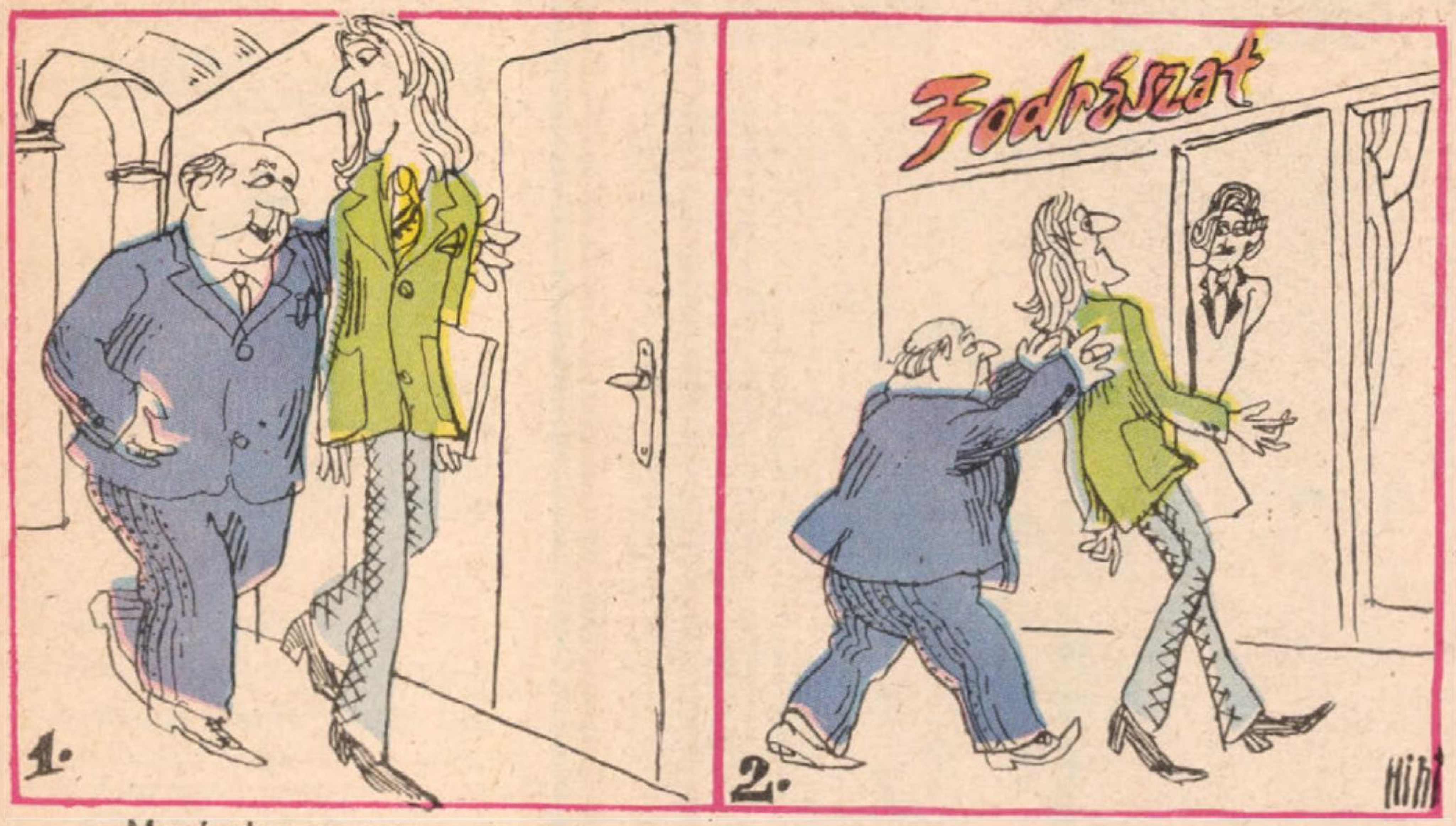
Csak egyszer szeretnék annyit enni, hogy lefogyjak tőle.

•

Ne ébresszétek fel bennem az alvó oroszlánt, mert álmos lesz.

(t.)

A FŐNÖK ÉS AZ ÚJ MUNKAERŐ

– Magával nagy terveim vannak.

Versezet egy mozgalom megszületéséről

Hallgatom csak elképedve
a rádióban Szepesit.
Mitől ilyen jó a kedve?
Csoda történt tán egyszerre,
s a magyar csapat nem veszít?

Dehogy történt csoda! csak a
sportriporter kirándul:
vetélkedik a fél haza
Tiszán innen, Dunán túl.

Fejét töri, ugrik, izzad
rejtvényfejtő, rímkovács,
egy egész országot izgat,
ki győz: Békés, Vas vagy Bács?

S régi tétek közt egy másik:
a versenyben épült járda!
Aszfaltoz a járda-gárda,
vasi pasik, bácsi bácsik.

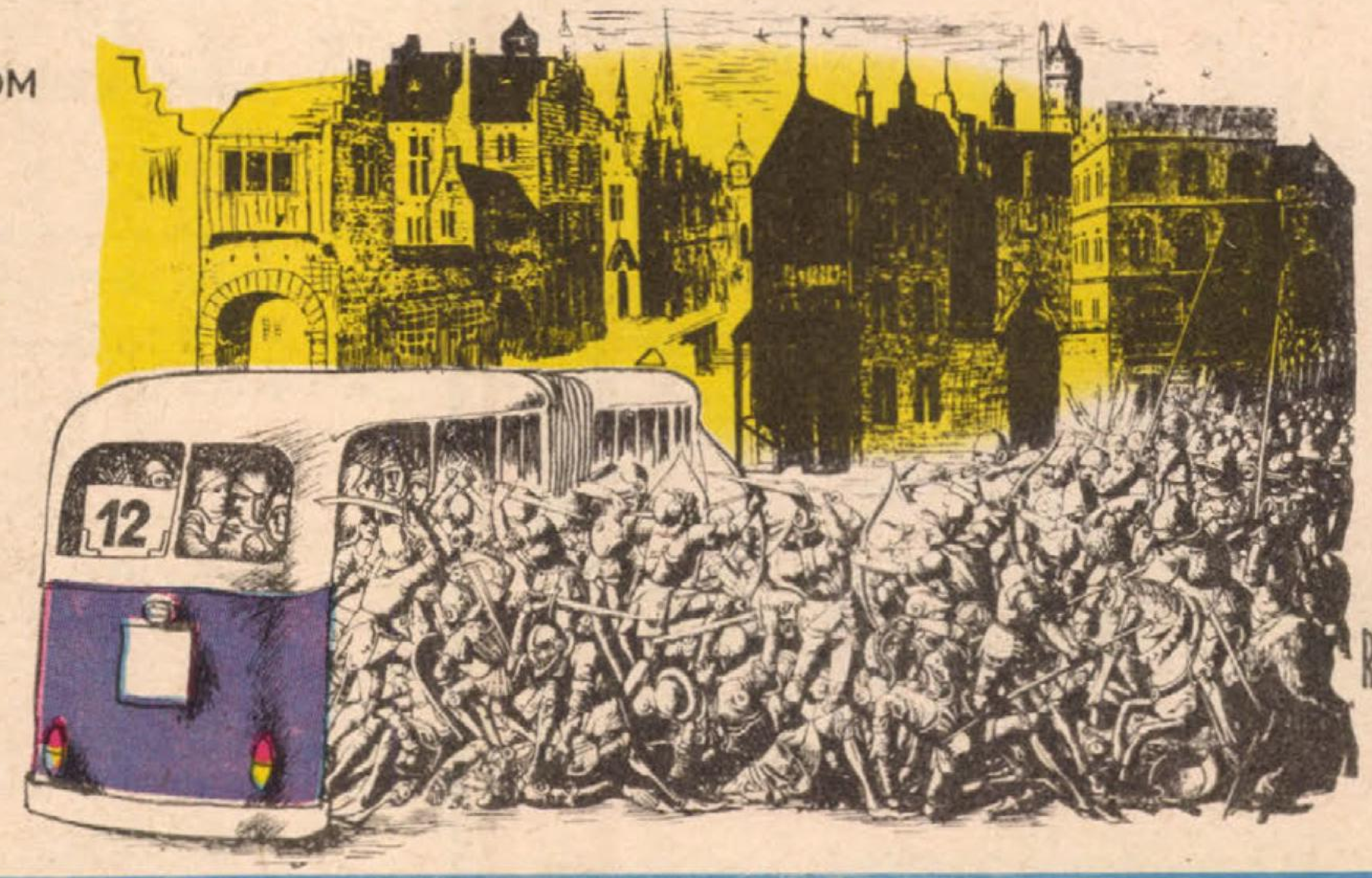
Pontot ugyan csak egy kaphat,
mégis mind úgy futnak, raknak,
hogy elkészül annyi járda,
amennyi a vasi porba,
amennyi a bácsi sárba
öt évig sem épült volna.

Javasolnám, hogy az ötlet
mozgalommá fejlesztessék,
s ahol a munkára köpnek,
ott csak vetélkedni tessék.

S mert fantáziám nem nyughat,
látom már a boldog időt:
hivataljaink becsuknak,
mert összes gondunk-bajunkat
megoldják a vetélkedők.

Radó György

CSÚCS-FORGALOM

a világ anekdota kincséből

Tristan *Bernard*, a század elején nálunk is sok művével szereplő francia vígjátékszerző, egy írótársa darabjának főpróbáján rettenetesen fészkelődött az unalomtól. A színpadon a címszereplő egy véget nem érő monológot nyúzott, ekkor Bernard egyszer csak felállott, s megindult kifelé.

— *Mester* — suttogta utána a színház igazgatója —, *még nincsen vége...*

— *Tudom* — súgta vissza az író —, *éppen azért megyek...*

Tristan *Bernard* összetalálkozott Deauville-ben egy barátjával. Az író fejét egy remek tengerészsapka díszítette.

— *Micsoda gyönyörű sapka!* — lelkendezett a barát. — *Mikor szerezted?*

— *Tegnap vettem a kártyanyereségemből* — feszített büszkén Bernard, aztán szerényen hozzátette: — *Egyébként, amit eddig vesztettem, abból egy vitorláshajót vásárolhattam volna...*

Egy rendkívül unalmas és gyenge tehetségű francia írót alaposan levágott a Revue de France kritikusa. A megbírált tollforgató bosszúból hat hónapig nem állt szóba a Revue de France szerkesztőjével, a jeles regényíróval, Marcel *Prévost*-val, sőt nem is köszönt neki.

Azonban egy banketten véletlenül egymás mellé kerültek, s ekkor a sértett író nem tudta megállni, hogy oda ne döfjön Prévost-nak:

— *Talán észrevette, Mr. Prévost, hogy több mint fél éve nem beszélek Önnel...*

— *Mi az, hogy észrevettem* — felelte Prévost —, *éppen meg akartam köszönni.*

Jean *Richepin*, a szókimondó, erős fantáziájú, viharos életű francia költő, regényíró, színpadi szerző, igen előnyös szerződést kötött egy tengerentúli előadókörútra. A szerződés aláírásakor az írót nagy meglepetés érte. Az impresszárió előre kezébe számolta a megállapodás szerinti járandóságát.

— *Tessék. Minthogy úgyis nálam van a pénz, mindjárt kifizetem önnek a tiszteletdíját.*

— *Kitűnő ötlet* — állapította meg Richepin. — *Az előzetes fizetés kiváló eszköz az előadó torkának köszörülésére és hangjának erősítésére. De engedje meg, az ön tiszteletreméltó és dicséretes eljárása elég nagy könnyelműségre vall.*

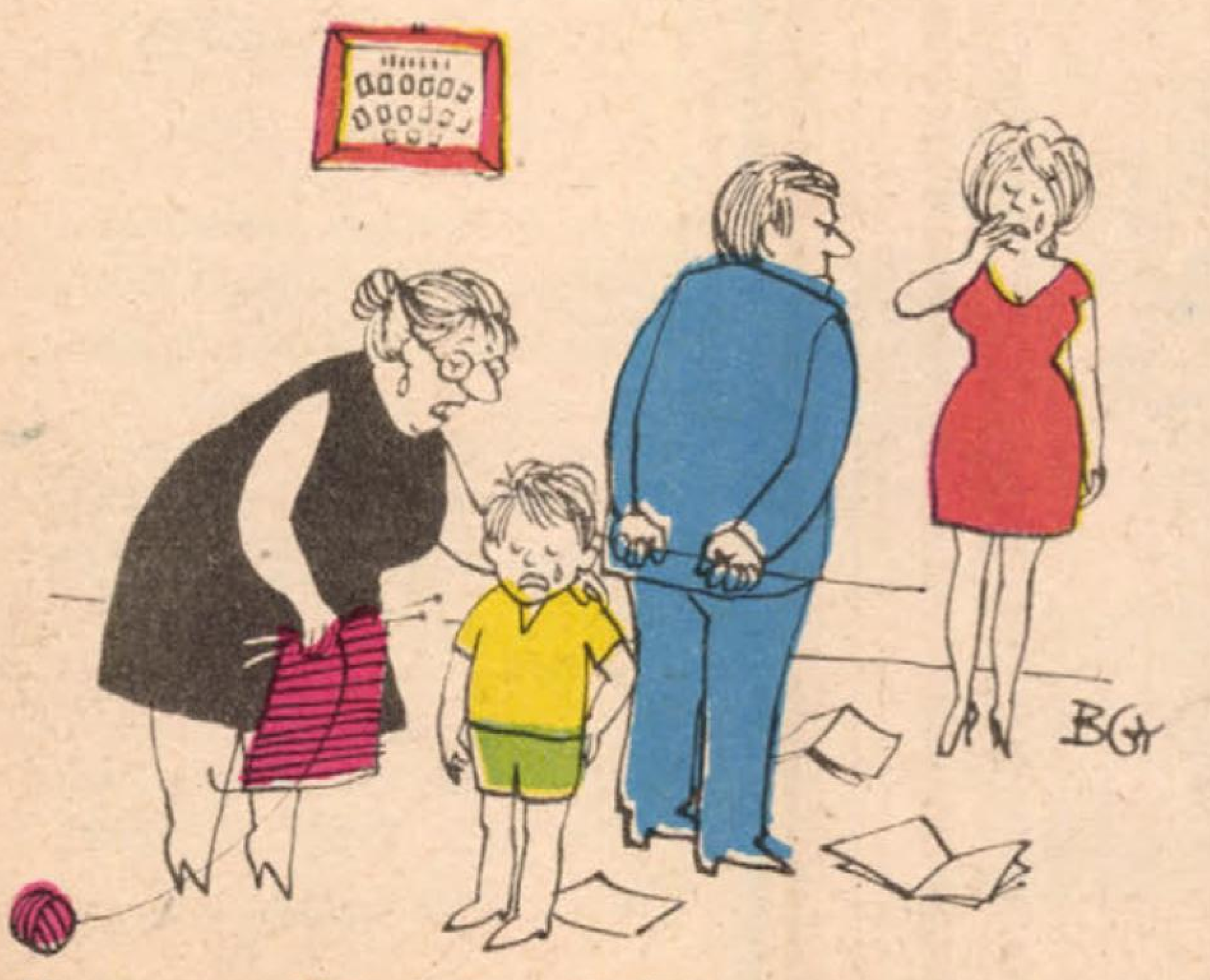
— *Szó sincs róla, uram* — nyugtatta meg az impresszárió. — *Ön becsületes ember, s nem fog engem cserbenhagyni.*

— *Örülök, hogy ilyen kedvező véleménnyel van rólam* — akadékoskodott tovább az író —, *de mi történik akkor, ha útközben meghalok, s csak a tetemem érkezik meg Amerikába?*

— *Arról is gondoskodtam, uram* — felelte a derék ügynök. — *Ebben az esetben az ön holttestének mutogatásával esetleg még többet is fogok keresni...*

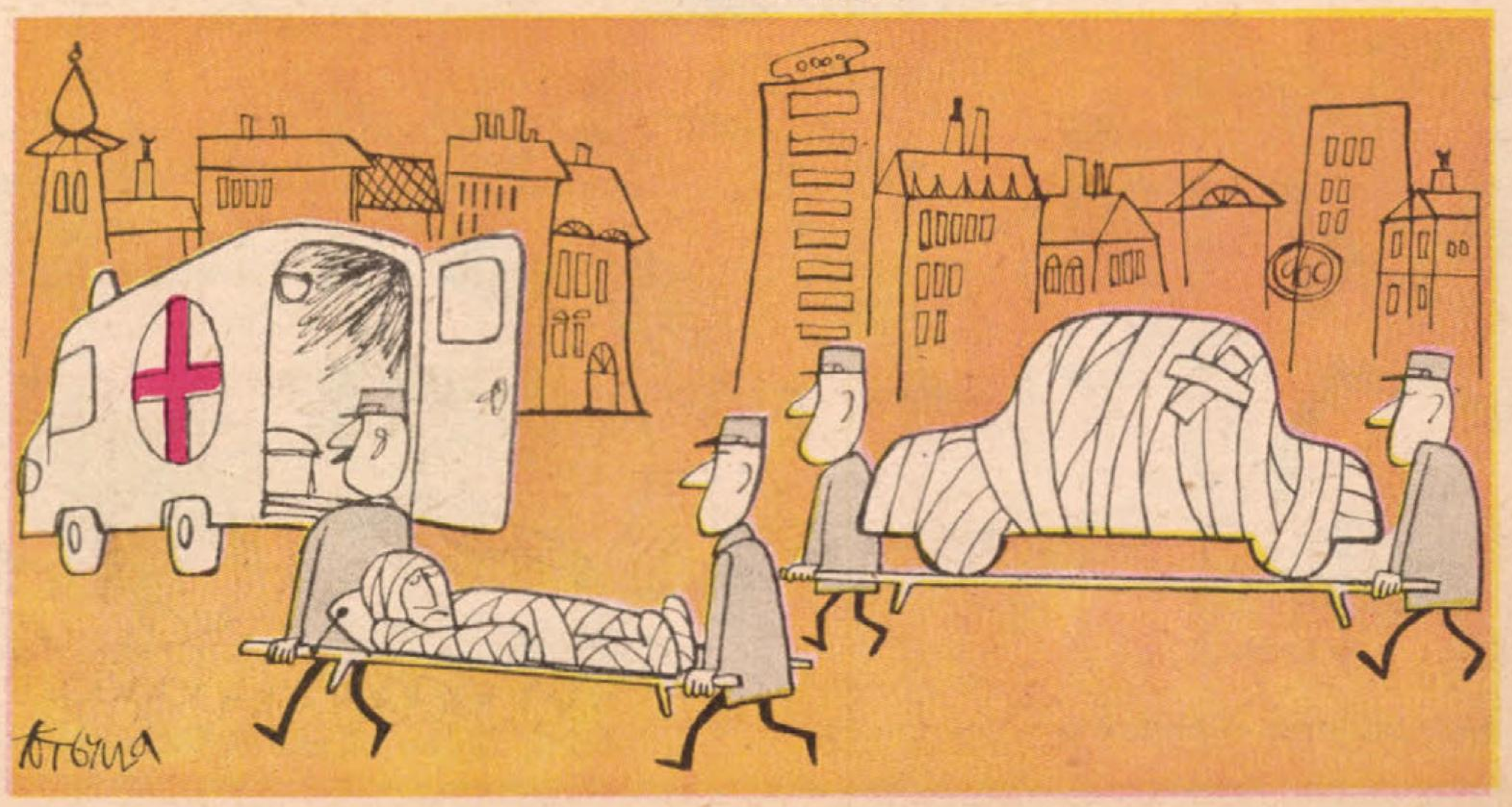
Békés István gyűjtése

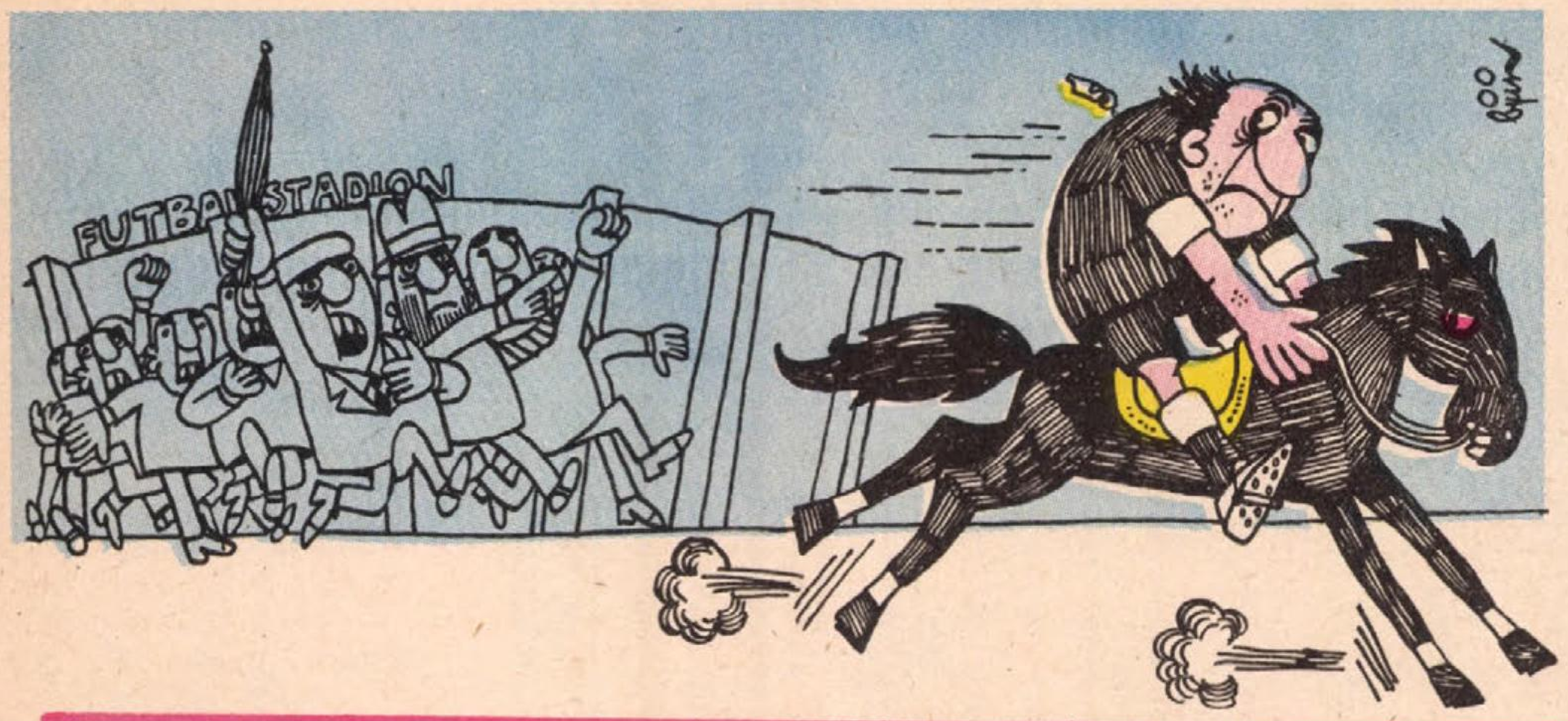
KETTŐS NEVELÉS

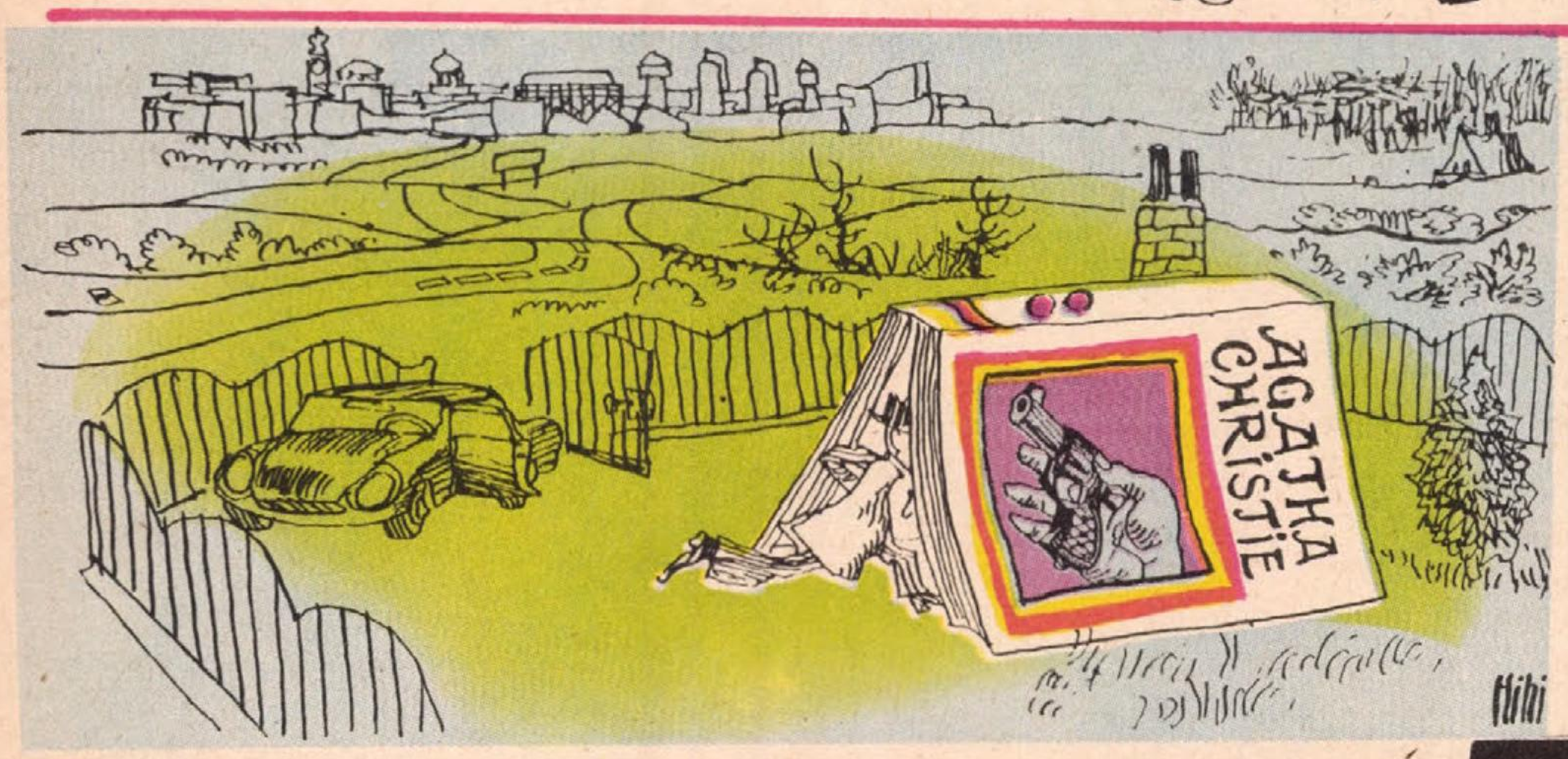
Nagymama: Megsúgom neked, hogy az apád sem tanult soha.

ELSŐSEGÉLY

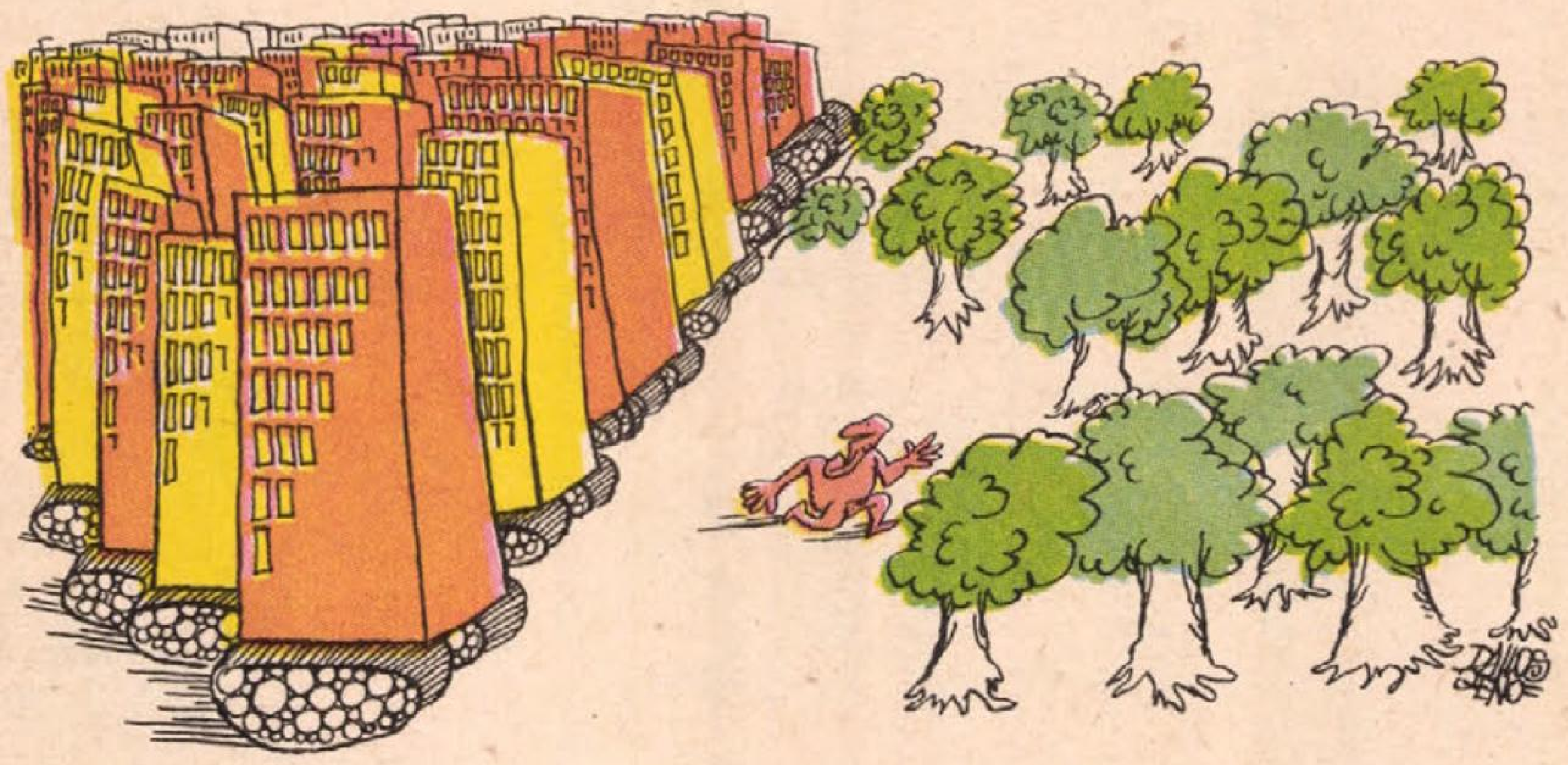

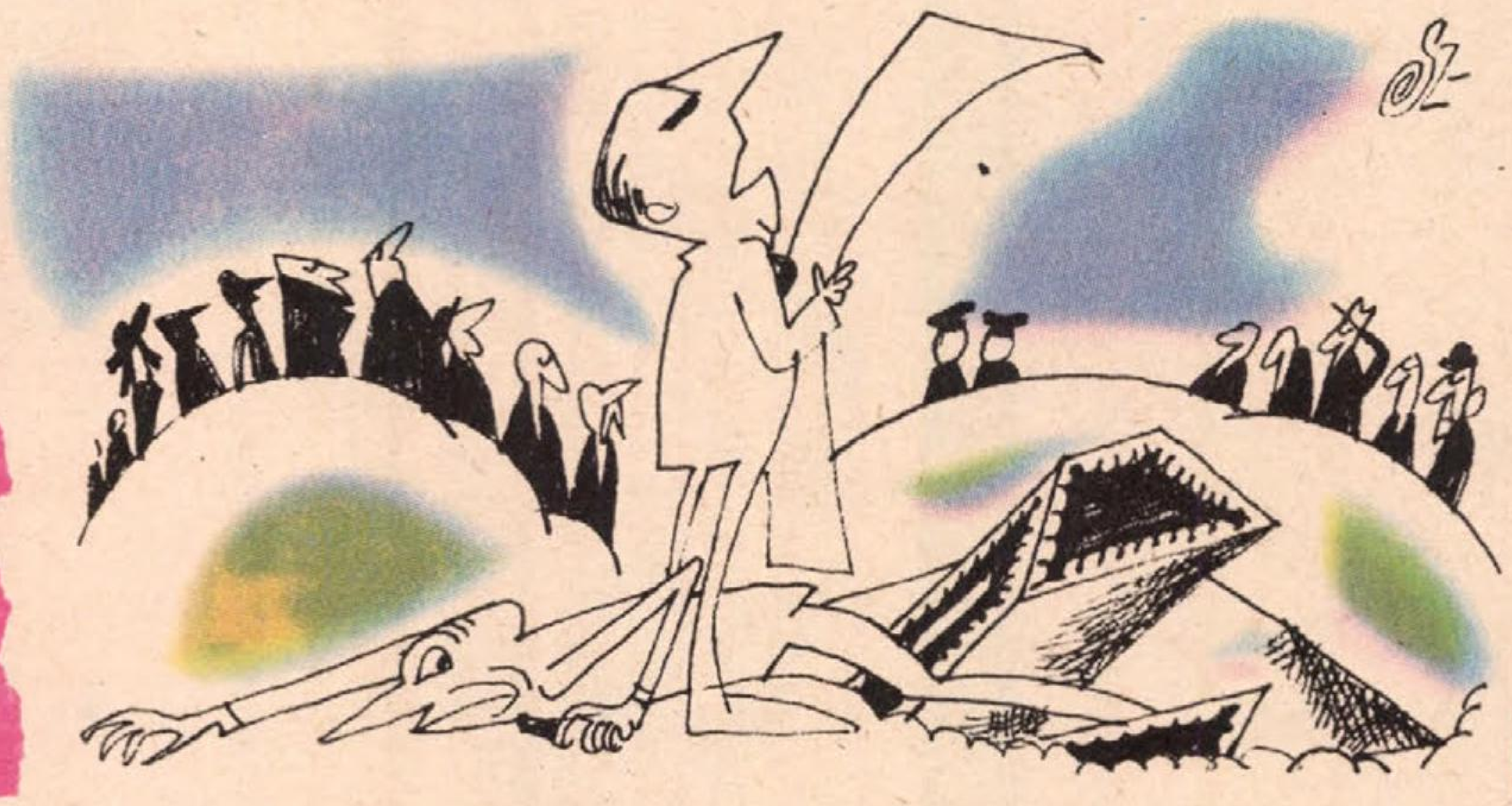

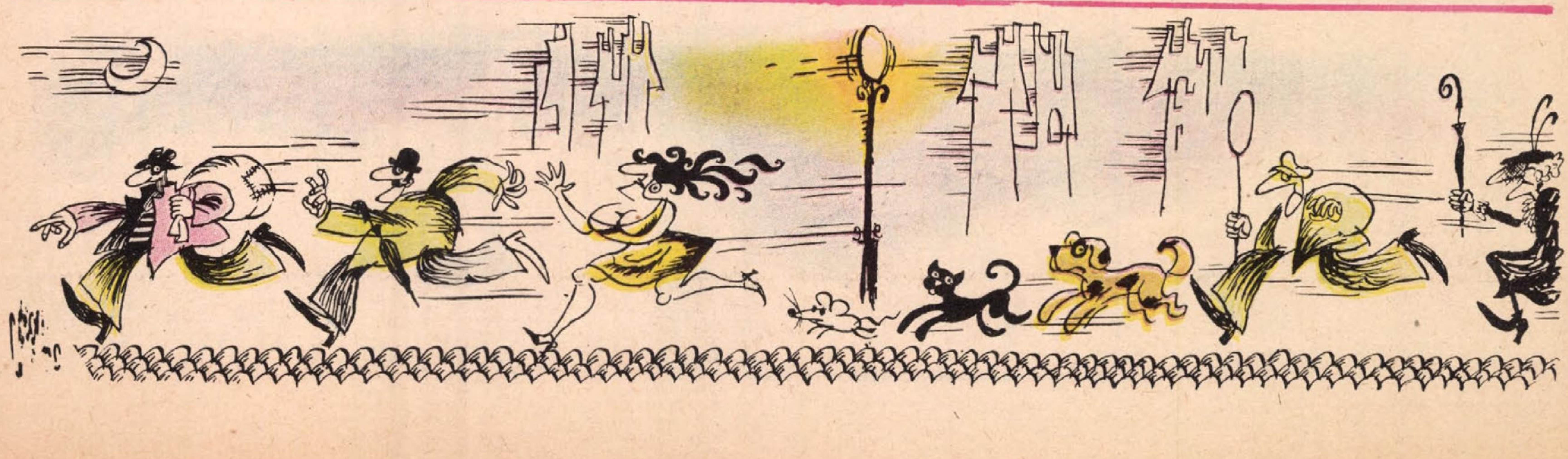
MENEKÜLÉS

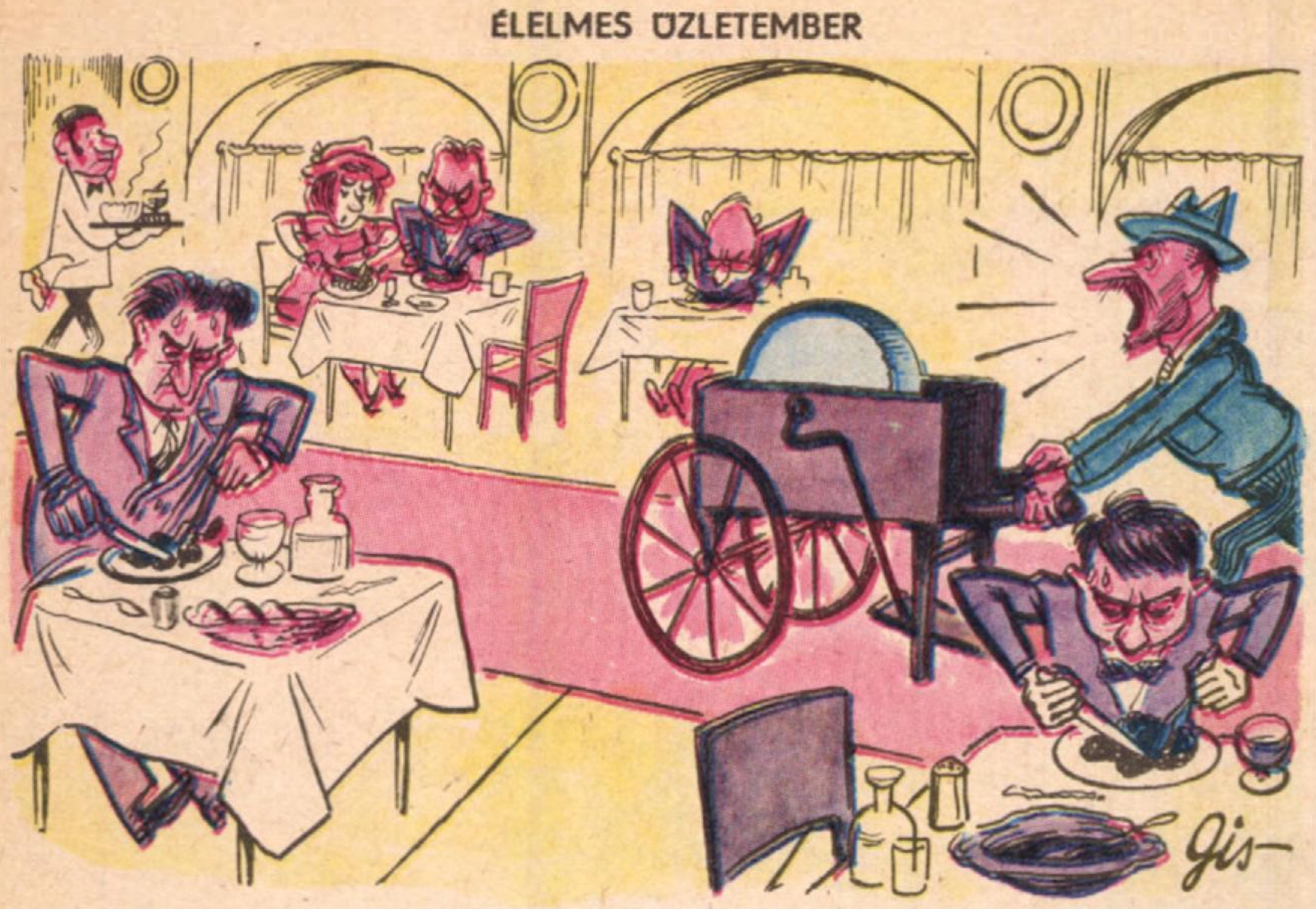

BALÁZS-PIRI,
HEGEDŰS,
VÁRNAI,
SZÜR-SZABÓ
DALLOS,
SAJDIK,
CSÁSZÁR

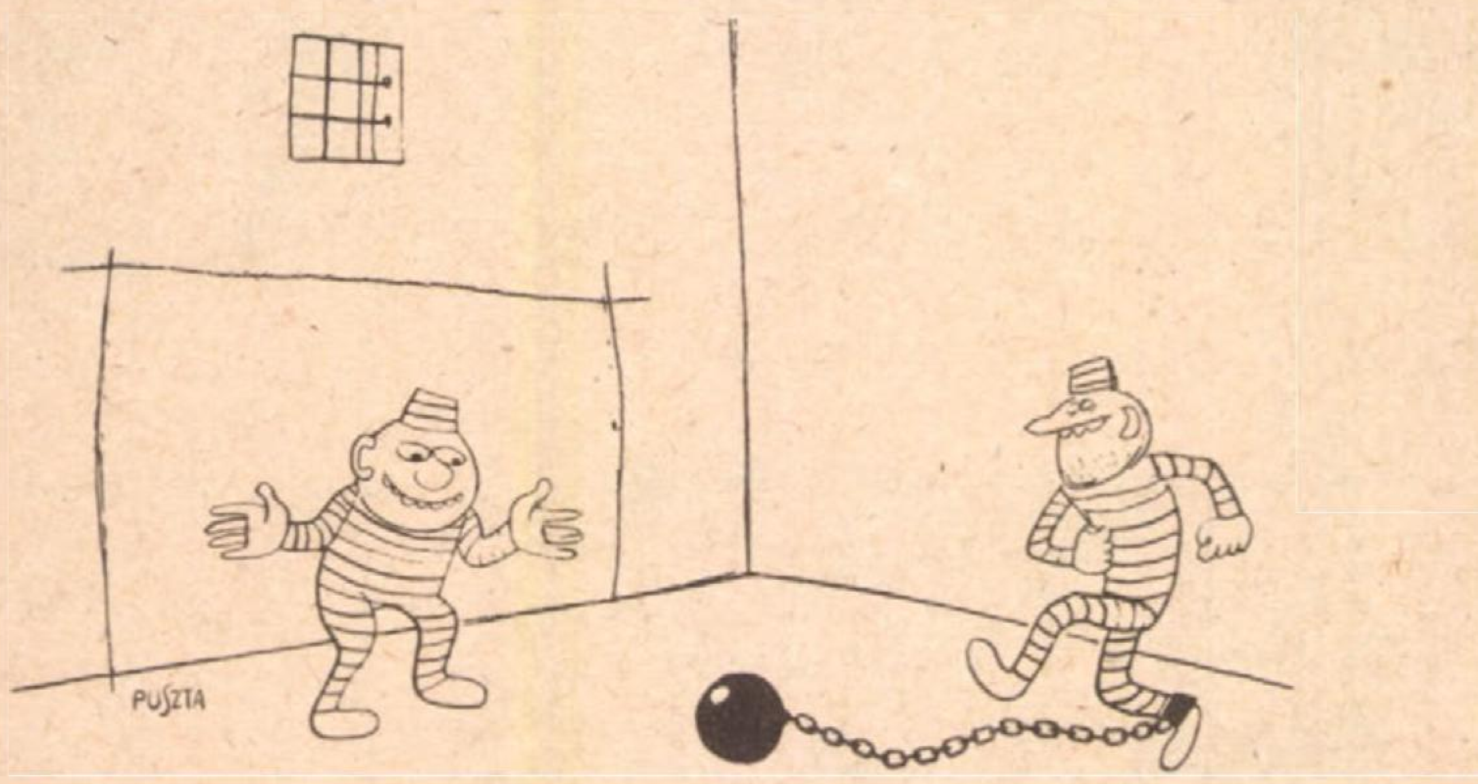

ÉLELMES ÜZLETEMBER

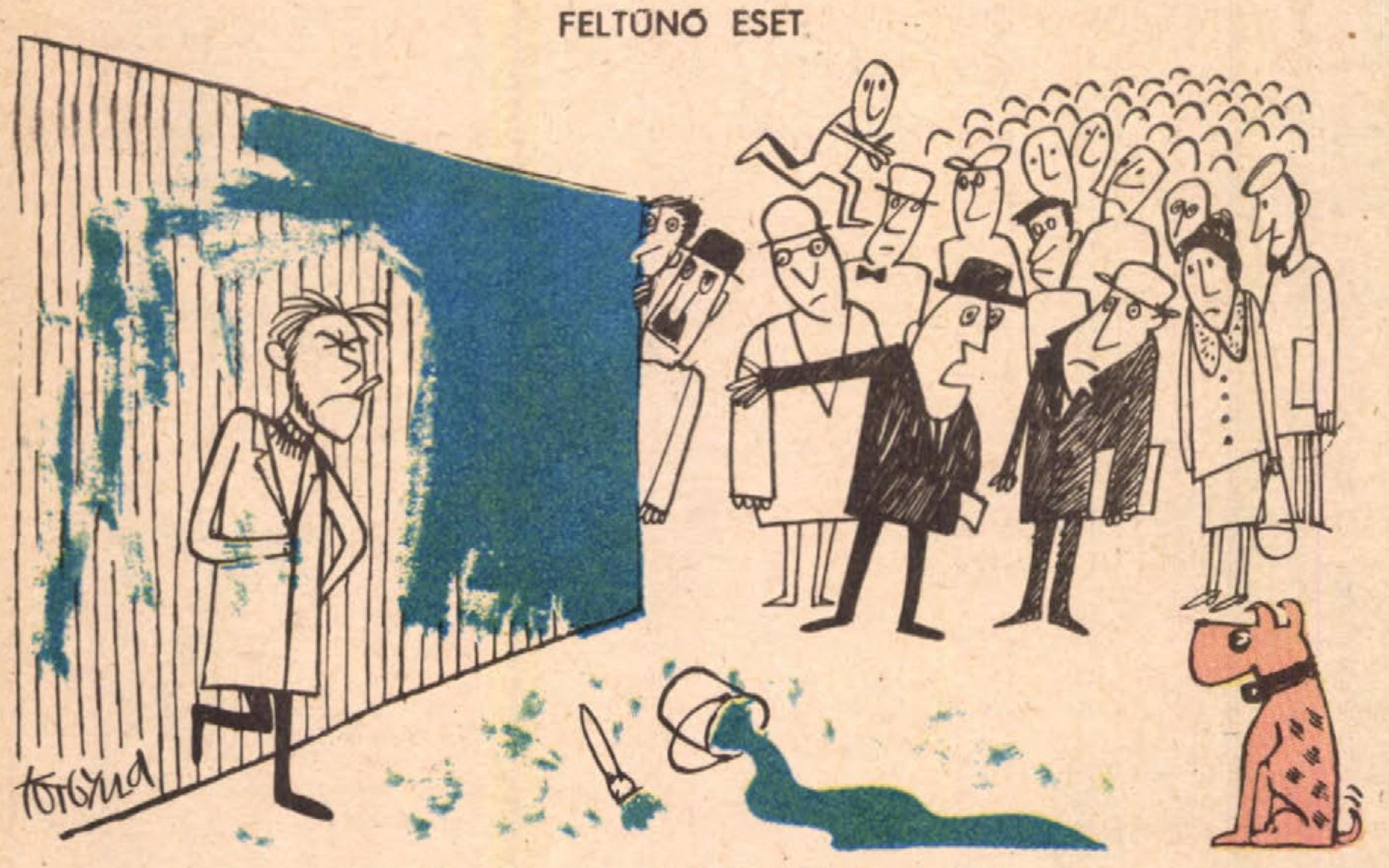

– Késköszörülést vállalok!

SPORT

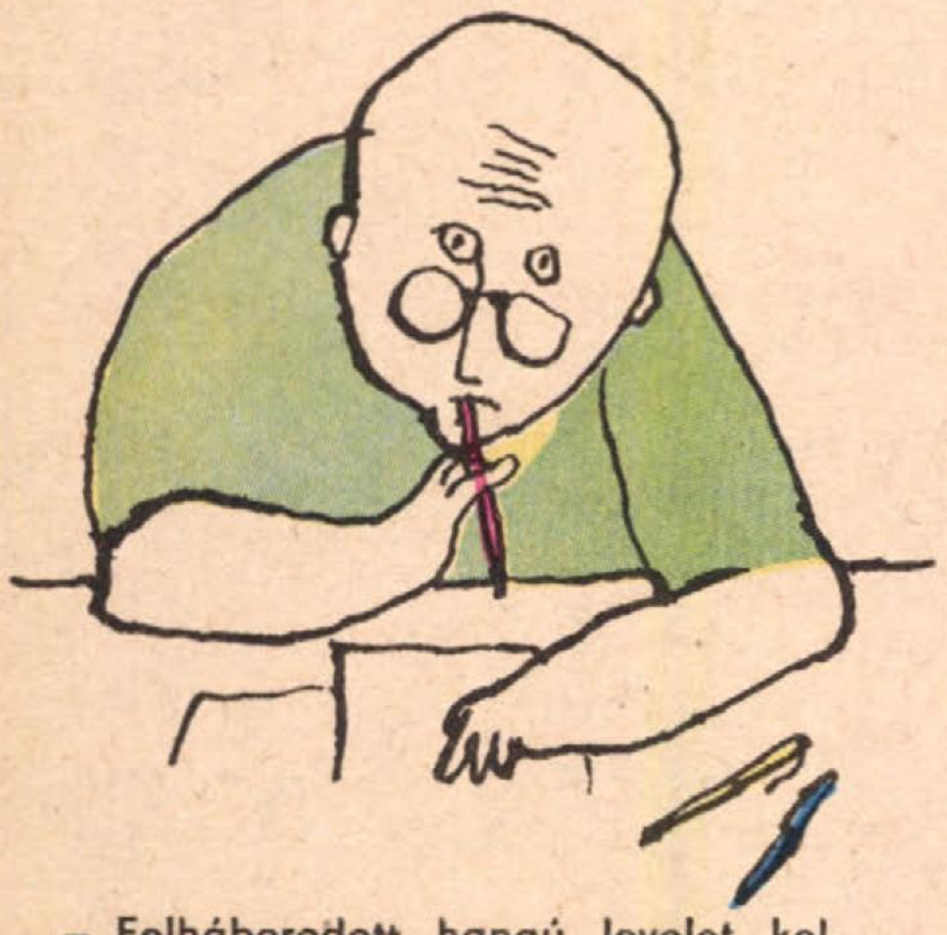

FELTŰNŐ ESET

– Úgy látszik, művészi válságba jutott!

LEVÉL AZ OLVASÓTÓL

– Felháborodott hangú levelet kellene írni valamelyik újságnak, de miről?

GYORSAN SZAPORODÓ GÉPKOCSIK

A Reuter-hírügynökség washingtoni jelentése szerint Amerikában a gépkocsik gyorsabban szaporodnak, mint az emberek. A lakosság napi szaporulata 6000, a gépkocsiké napi 12 000.

Mi lesz ebből?

Egy napon a gépkocsik átveszik az uralmat...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy angol beállít a drogériába:
— Kérem, ősz hajszálaim nőttek a múlt héten itt vásárolt hajnövesztőszertől, jóllehet még csak leszek negyvenéves. Az a szer biztosan ott feküdt a boltjában legalább húsz éve.

Gyugyorai rettenetesen horkol. Felesége sehogy sem tud aludni, felkelti tehát az urát:
— Emil, fordulj a másik oldaladra!
Gyugyorai engedelmeskedik, de pár perc múlva újból kezdi a „fűrészelést”.
A neje megint felkelti:
— Emil, fordulj a másik oldaladra!
Gyugyorai mocorogva megfordul, de férji hivatásához illően, csendesen megjegyzi:
— Szívecském, ezután ne zavarj, mert több oldalam nincs...

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Varrni, de modernül — hirdeti a KERAVILL. Azaz: felkuporodni egy asztalkára és úgy öltögetni? Köszönöm, akkor már inkább a hagyományos módszert választom!

(Beküldte: Szabó Éva, Budapest)

Kézigránáttal körülrepülte a Földet

Úgy kényelmesebb, mint repülővel?

(Cím az Esti Hírlapból. Ollózta V. K., Budapest)

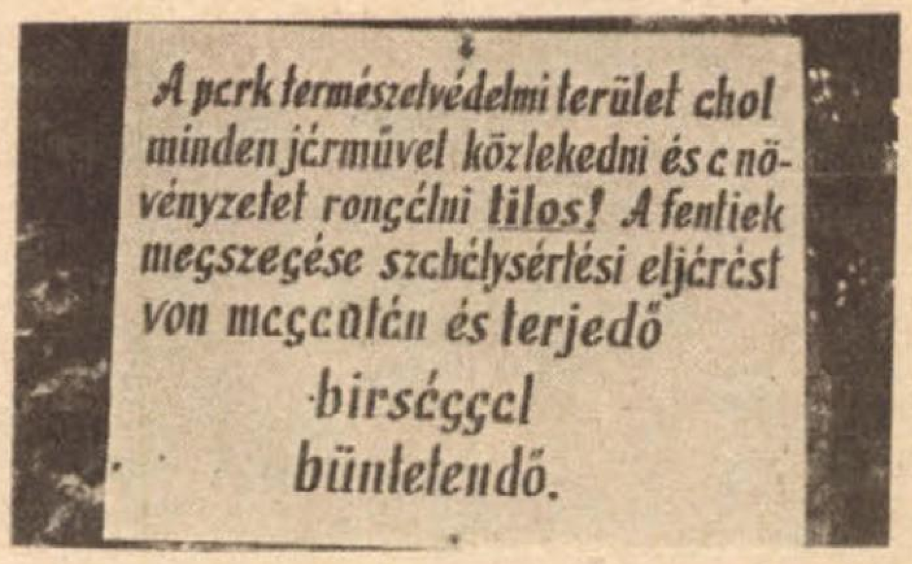
Haza tehát nem vihetik...

(Bánréti Zoltán, Budapest)

Az ördög vigye el, már megint késik a busz!

(Beküldte: Keönch László, Budapest)

Milyen lehet a terjedő bírság?

(Beküldte: Tátrai Rupert, Budapest)

SZOMBAT—VASÁRNAP MÁSFÉL HELYÁRRAL!

Szivárványhölgy I-II

Színes, amerikai filmmusical.

Azért az nem mindegy, hogy hölgy — vagy völgy!

(Beküldte: Agárdi Anna, Ercsi)

Miért hegesztik a műszerészt? És főként miért két g-vel?

(Beküldte: Prentel Mihályné, Budapest)

Mégdemár

Megyek az utcán, óvatos-egyenesen tartva a gerincemet, mint egy huszárkapitány. Géza jön szembe velem, már messziről jelzi, hogy nem nyújt kezet, mert náthás.

— Reggel eszembe jutott — mondja —, hogy úszom egyet az uszodában. Ez lett belőle. Ha azóta nem tüsszögtem negyvenet, hát egyet sem.

— Ez már így van — mondom neki —, ez jellemző a mi korosztályunkra, a mégdemárokra. Te is egy tipikus mégdemár vagy.

— Hogy értsem ezt? — kérdi Géza és a zsebkendőjét keresi.

— Ez a saját rövidítésem — mondom neki —, azt jelenti, hogy abban a korban vagy, amikor azt hiszed, hogy *még* igen, *de már* nem! Konkretizálva az esetedre: azt hiszed, hogy még akkor uszkálhatsz egyet, amikor éppen eszedbe jut, de már megfázol, mert a vérkeringésed már nem olyan alkalmazkodó, mint egy gimnazistáé.

Géza elgondolkodva fújta ki az orrát.

— Szóval azt akarod mondani — mondta azután harciasan —, hogy nevetséges vagyok, mert megjátszom a húszévest?

— Nincsen okod a szégyenkezésre — mondtam neki. — Én, aki pedig megfogalmaztam a mégdemár-állapot jelentését és ismertetőjeleit, még én is elkövettem néhány csúf hibát. Nézzél rám! — mondtam Gézának —, nézd, hogy állok! Tegnap ugyanis bútort szállítottam, mint aki a derekától még el tud vinni egy szekrényt, de már nem vittem el, csak éppen felemeltem. A saját tulajdon iskolapéldám lehetnék a mégdemárra!

Gézát ez a történet egészen felvidította, s azt ajánlotta, hogy igyunk meg egy üveg sört a közeli étteremben. Az első asztalnál pedig kivel nem találkoztunk, mint Dunszt Ottóval, közös barátunkkal és kortásunkkal.

— A fene egye meg — mondta Dunszt némileg nyögdécselve, miután leültünk mellé —, nem kellett volna ezt az erős, paprikás hagymás rostélyost befalnom az előbb. De olyan jól nézett ki, hogy nem bírtam ellenállni neki, pedig tudhattam volna, hogy baj lesz belőle.

Kezét a gyomrára szorította, Géza pedig sokatmondóan bólogatott:

— A jó fiú! — mondta. — Azt hiszi, hogy csak úgy bevacsorázhat a két füléig!

De már az epéje, persze, meg a gyomra, hát igen...

— Tudom — mondta Dunszt Ottó lesütött szemmel. — Az én mégdemár-gyomrom...

— Hát tudod?! — kiáltotta csodálkozva Géza.

— Persze — mondta szomorúan Ottó, és rám pillantott. — Éppen tegnap beszélgettünk róla. De más dolog tudni és megint más dolog tudomásul is venni, hogy *ez* van.

Bánatosan hallgattunk egy darabig, majd Géza felkapta a fejét:

— Nézzétek csak, hogy ki jön itt! Ez a Nyauer Elemér!!

— Ne tartsunk mindjárt egy érettségi bankettet? Vagy egy bajtársi találkozót? — mondtam vidáman, miközben Nyauer az asztalunkhoz jött. Kedves, fiatal nő volt vele, vidáman mosolygott ránk.

— Mi van veled, Nyauer? — kérdezte Ottó. — Ilyen nagy lányod van?

Nyauer arcán egy kis pír futott végig, társnője szája szegletén mosoly bujkált.

— Nem a lányom — mondta Nyauer szerényen —, hanem a menyasszonyom. Tudjátok — mondta könnyedén —, az ember a jó világot is megunja végre, nem maradhat örökké legényember. Én is megnősülök, mit szóltok hozzá?

— Óriási! — mondta Géza lelkesen. — Abszolút mégdemár!

— Tessék? — kérdezte Nyauer.

— A legszebb mégdemár, akivel mostanában találkoztunk! — mondta Ottó kéjesen, és megbökte Nyauer kis pocakját.

— Öhö... höhö... — vigyorgott Nyauer Elemér — demég, de höhö... hát, szervusztok, vagyis...

— Vagyis mégdemár! — kiáltottam vígan. — Ave mégdemár!

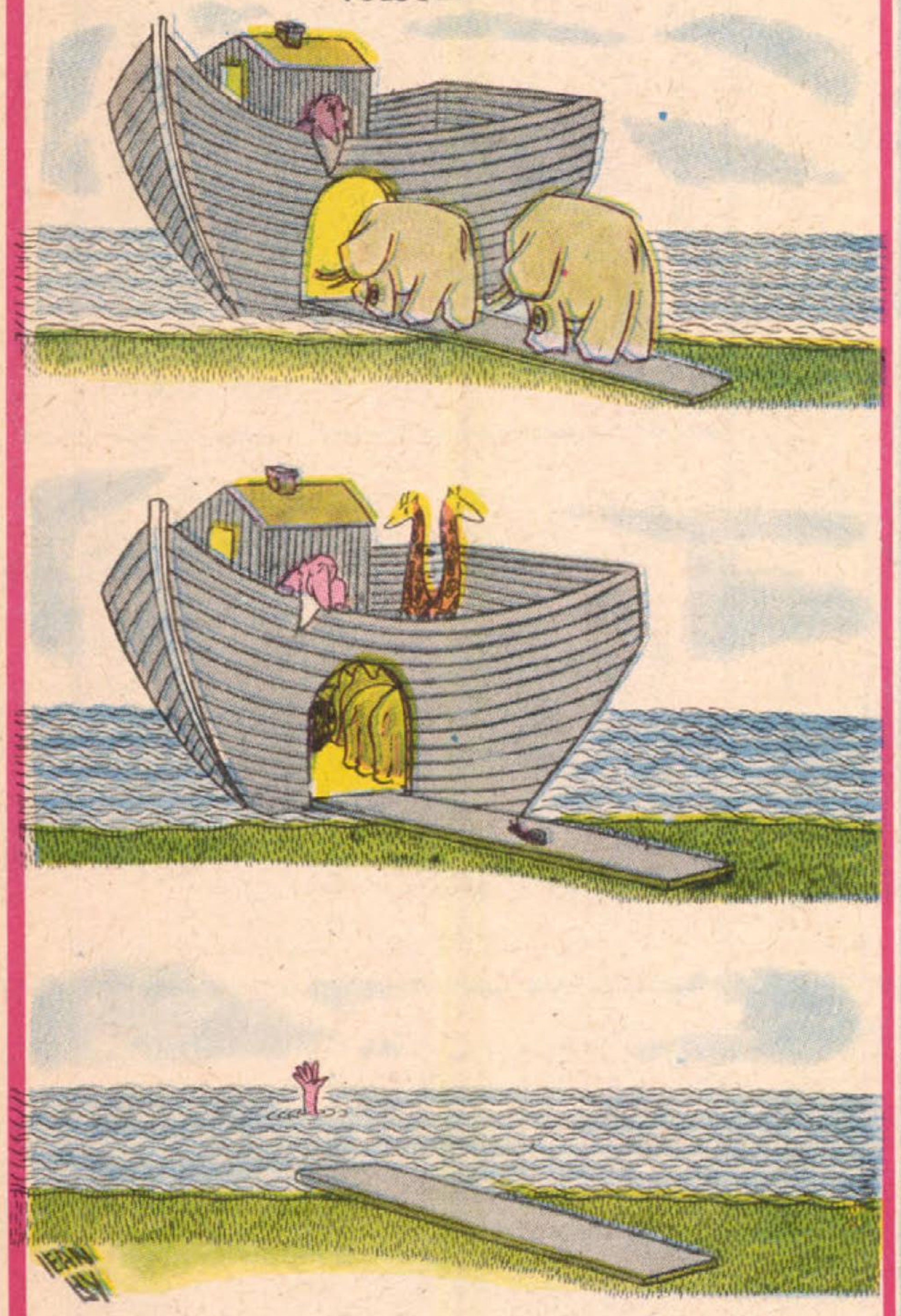
— Ti még mindig azok a vicces fiúk vagytok! — mondta Nyauer Elemér, és gyorsan kezet rázott velünk. A kis nő szeme huncutul csillogott.

Géza orrát csavarta a röhögés, Ottó összegörnyedten ült a hasára szorított kézzel, de nekem volt a legrosszabb: a rekeszizmom minden rándulása a hátgerincembe szúrt, oda, ahol tegnap — szekrényemelés közben — kiugrott az ideg-szál...

Somogyi Pál

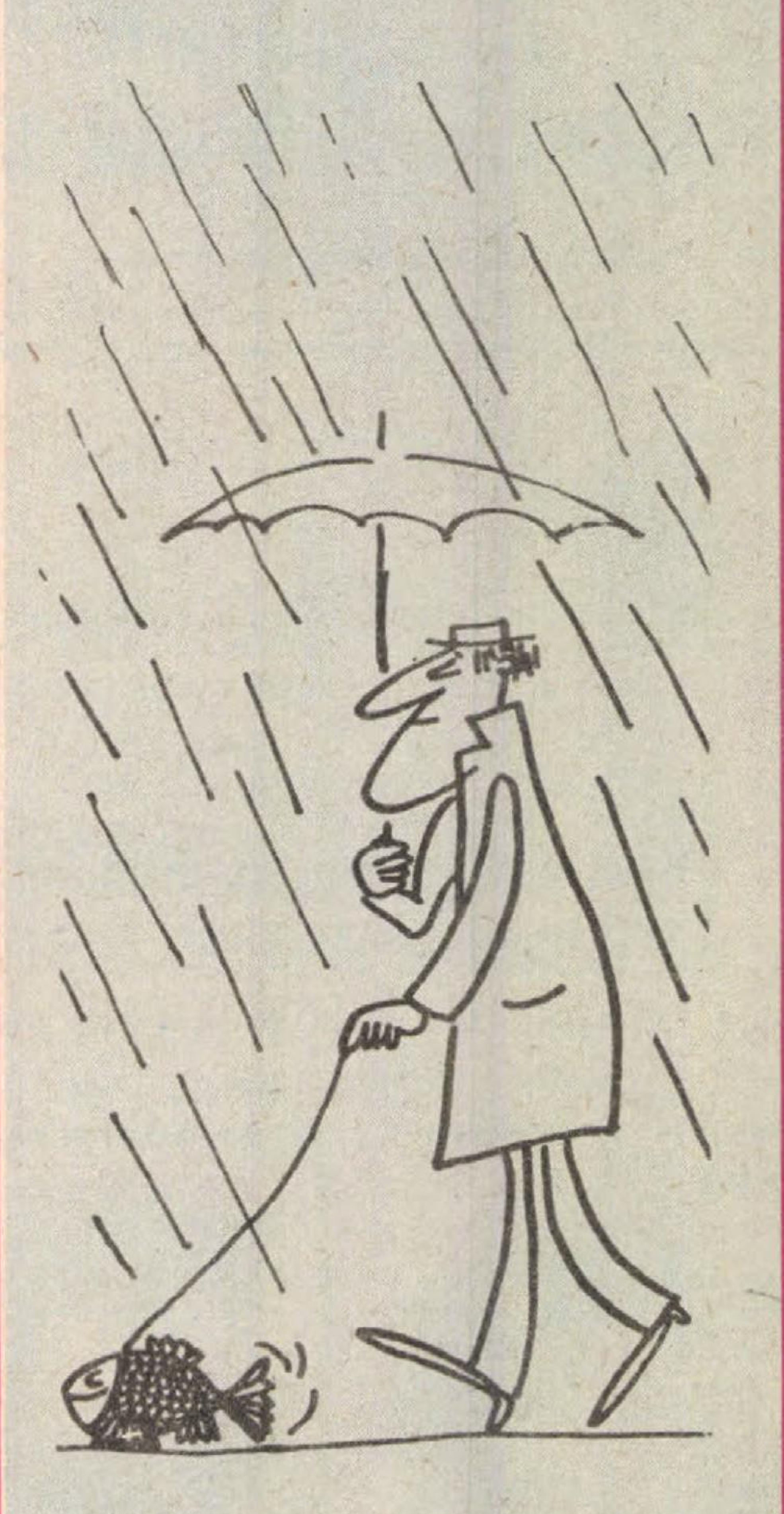
IMPORT HUMOR

TÚLSÚLY

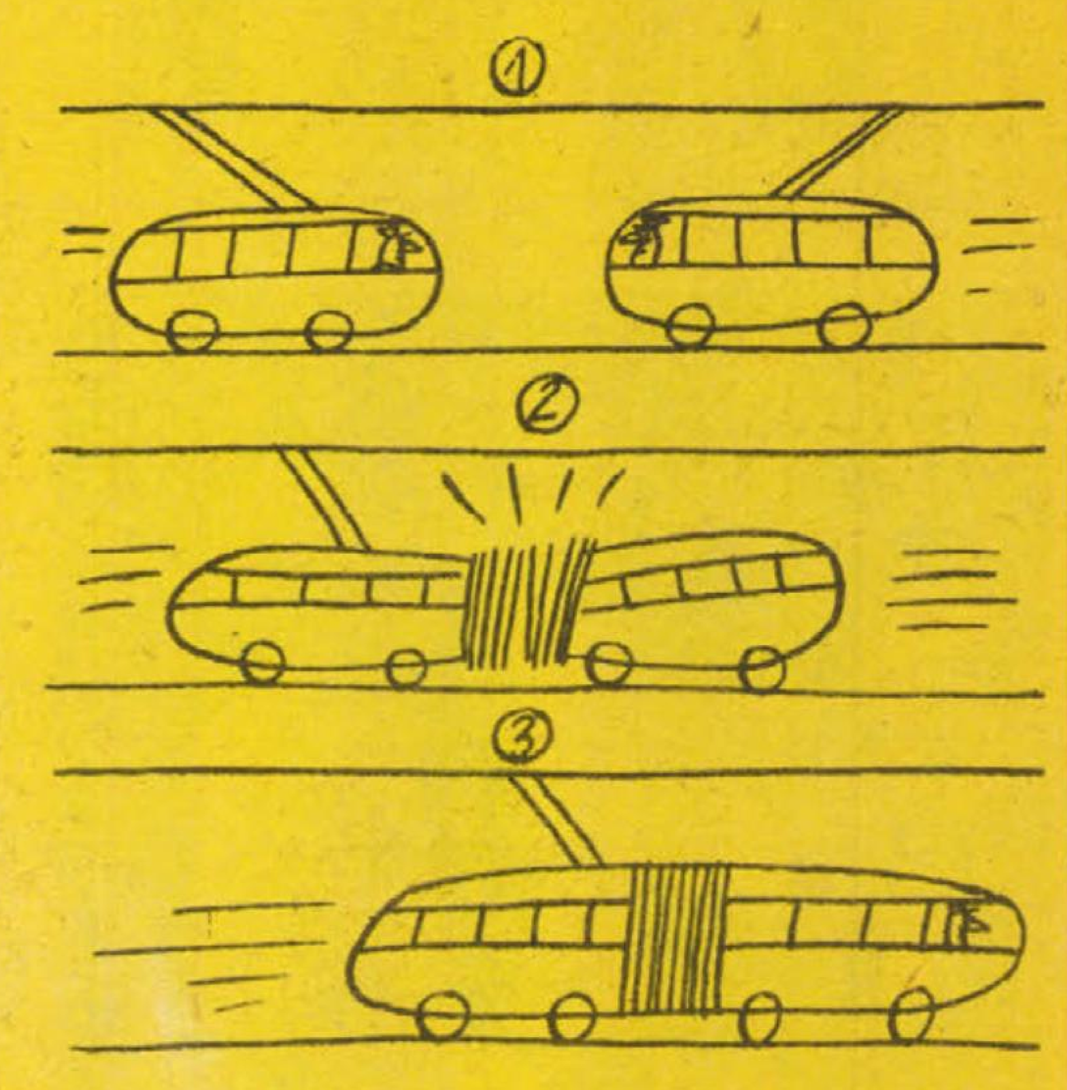
(„Ici Paris")

ESŐS ŐSZ

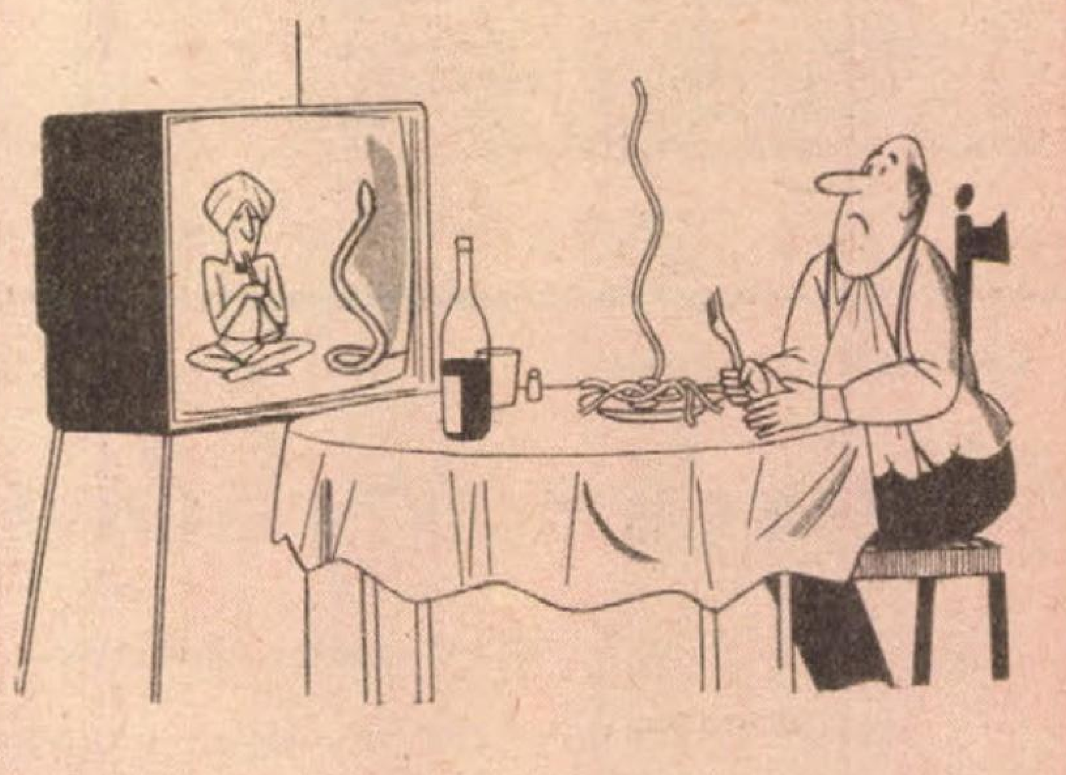
(„Urzika", Bukarest)

A CSUKLÓSTROLI SZÜLETÉSE

(„Rohács", Pozsony)

A TÉVÉ HATÁSA

(„Jezs", Belgrád)

LEKÜZDHETETLEN AKADÁLY

Húsz év körüli, szakállas fiatalember és egy csinos, fiatal lány ült az eszpresszóban.

— Ilonka — mondta remegő hangon a fiú —, én halálosan beleszerettem magába.

— Ne bomoljon! Hiszen eddig csak kétszer találkoztunk.

— Én első pillanatban megszerettem. Higgyen nekem! Ilonka, maga a legszebb nő a világon!

— Hány lánynak mondta már ugyanezt?

— Egynek sem! Ilonka, én minden áldozatot meghoznék, hogy kedvében járjak.

— Miféle áldozatról beszél?

— Magára bízom, kérjen tőlem bármit. Ha kell, a csillagokat is lehozom az égről.

— Csacsi fiú — mondta a lány. — Jutalmul, mert mindent megtenne értem, elmegyek magával moziba.

Abban a pillanatban leejtette a földre a kézitáskáját. A benne levő holmik szanaszét hullottak. A fiú nézte, csak nézte, de nem mozdult.

— Na, mi lesz? — türelmetlenkedett a lány. — Miért nem szedi fel?

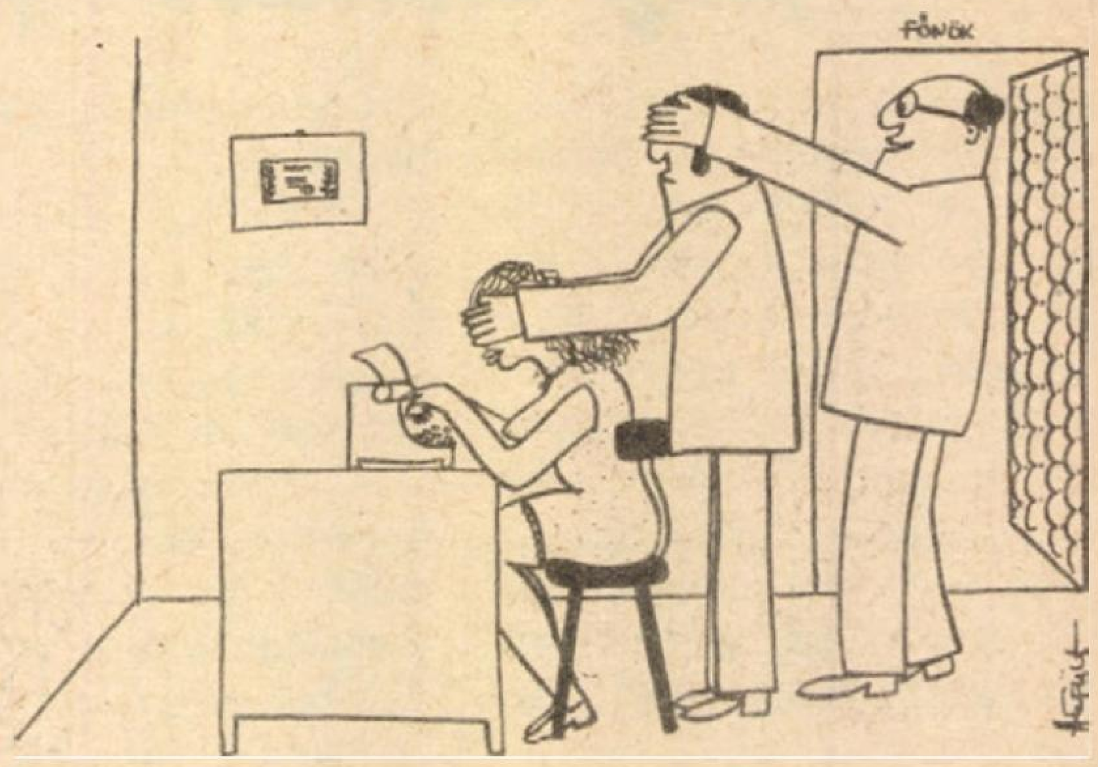
— Lehetetlent kíván, Ilonka.

— Miért lenne lehetetlen?

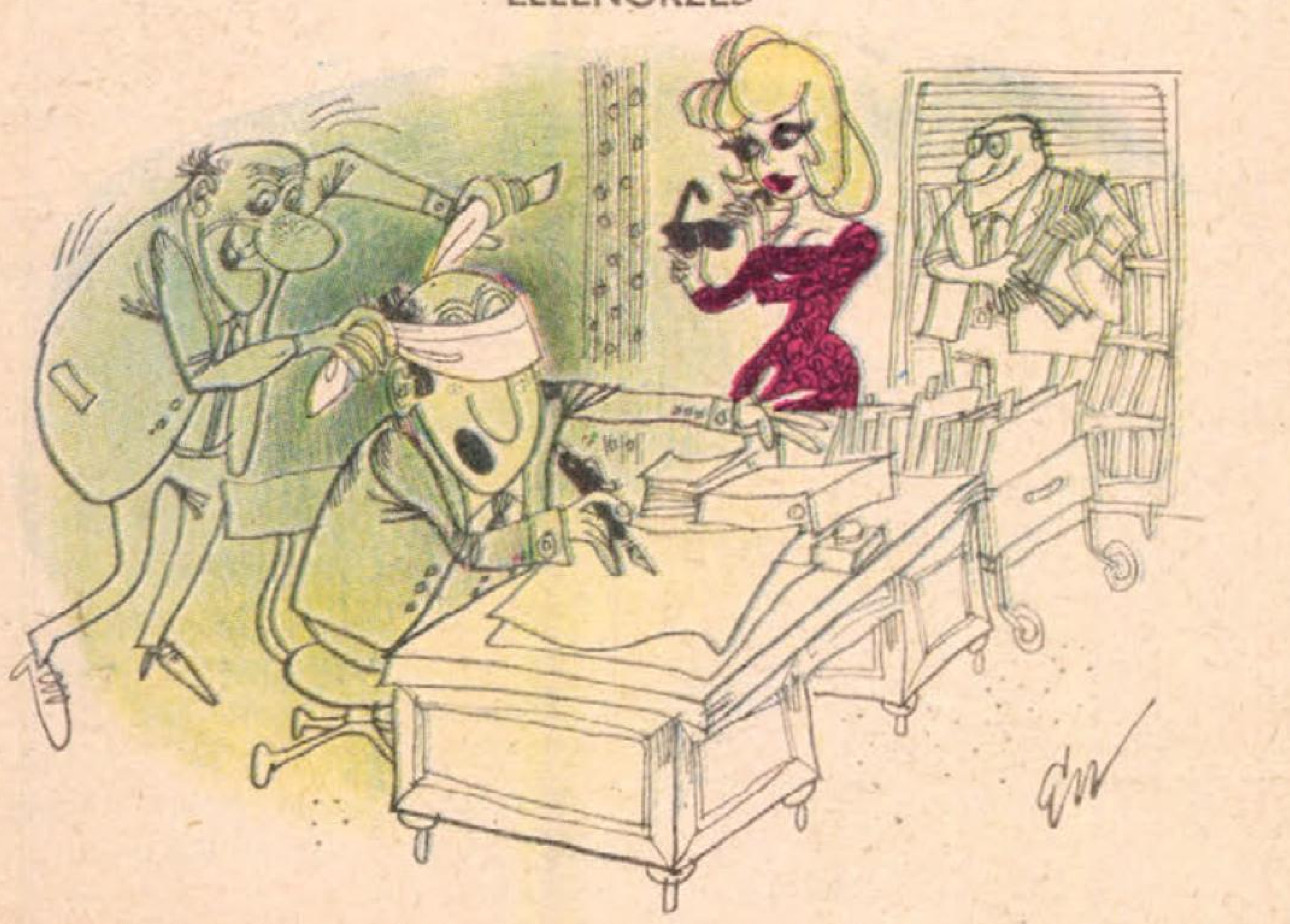
— Mert a cowboynadrágom olyan szűk, hogy képtelen vagyok lehajolni benne.

(palásti)

MEGLEPETÉS

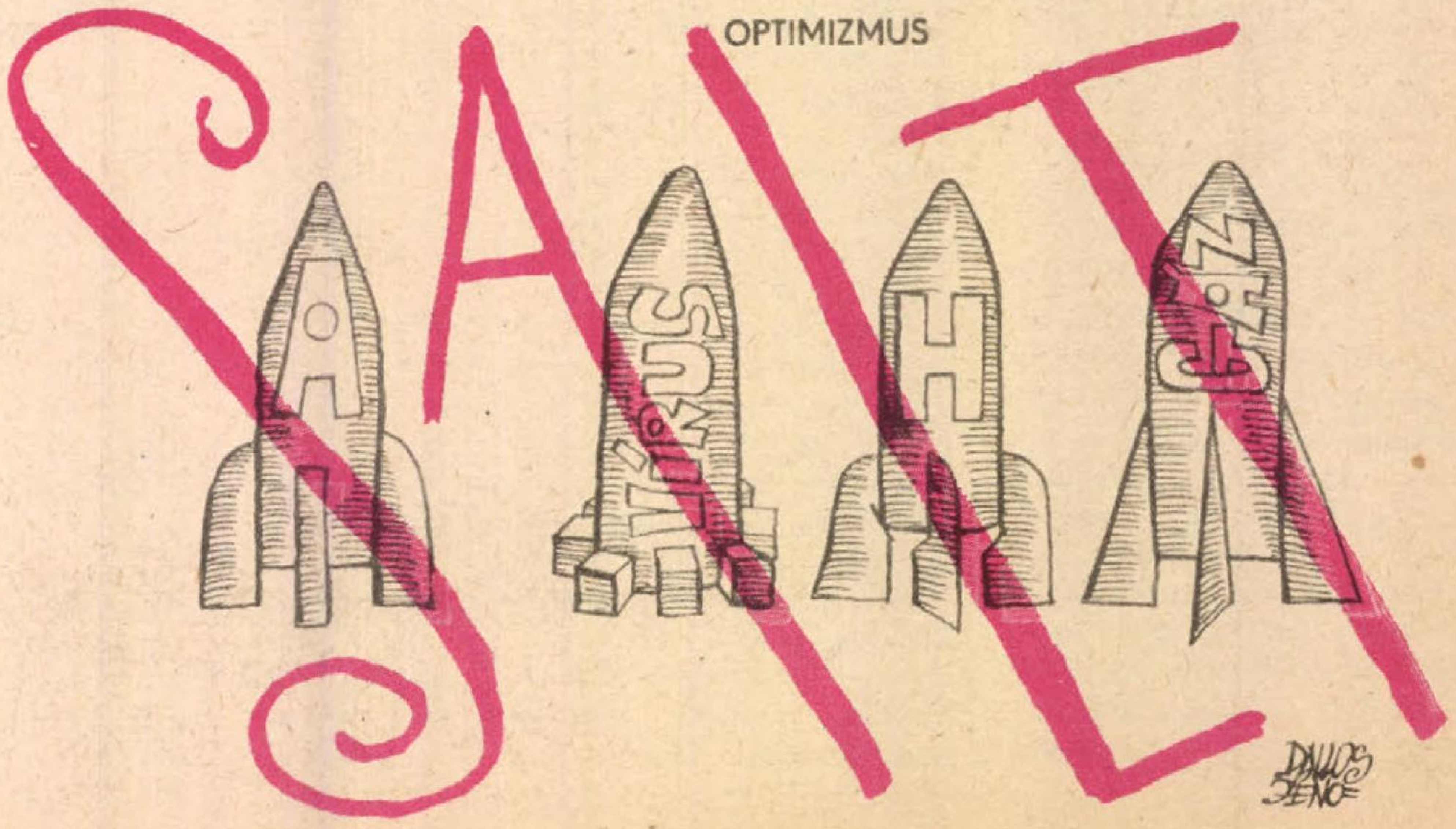

ELLENŐRZÉS

– Mi mindent elkövetünk, hogy a revizor kartárs tisztán lásson!...

OPTIMIZMUS

VILLAMOSON

– Szálljon le a hajamról!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Vonat érkezik az első vágányra, tíz év késéssel.

– Így mulat a 6-oson egy magyar úr!...

– Igyekezz is, fiacskám, mert tavaly majdnem megbuktál.

– A legnagyobb ritkaságunk egy utcai fülkében épen maradt telefonkönyv.

RÉBUSZ

150. rejtvényünk megfejtése:

Kaéé

Karosszék

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Nyírő Józsefné, Veszprém, Schönherz Z. u. 14.
Bakó Imre, Hajdúnánás, Béke u. 26.
Békési Edit, Budapest, XII., Diósárok 18.

152. REJTVÉNYÜNK
(Nehéz!)

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

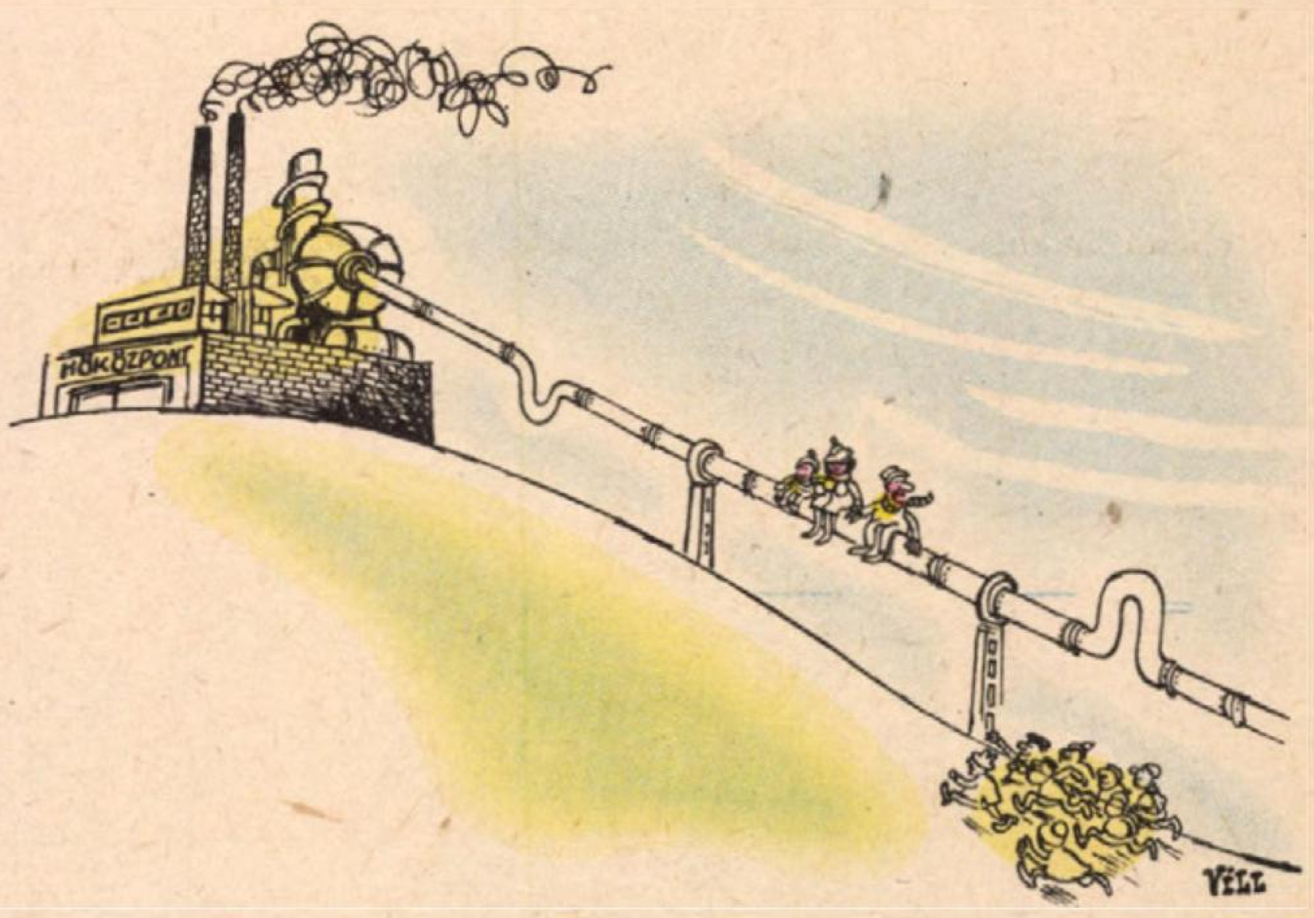
A megfejtéseket legkésőbb november 30-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

A FÉRJ MEGMAGYARÁZZA

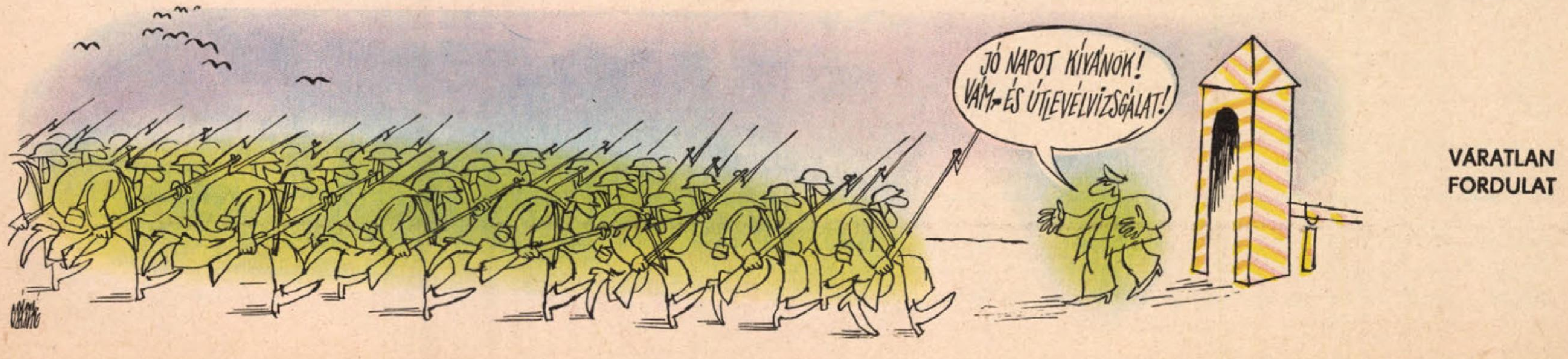

– Drágám, ha egy hétig nem jövök haza, az még nem jelenti azt, hogy nem szeretlek.

TÁVFŰTÉS

– Ide, ide, lakótársak, itt még meleg a cső!...

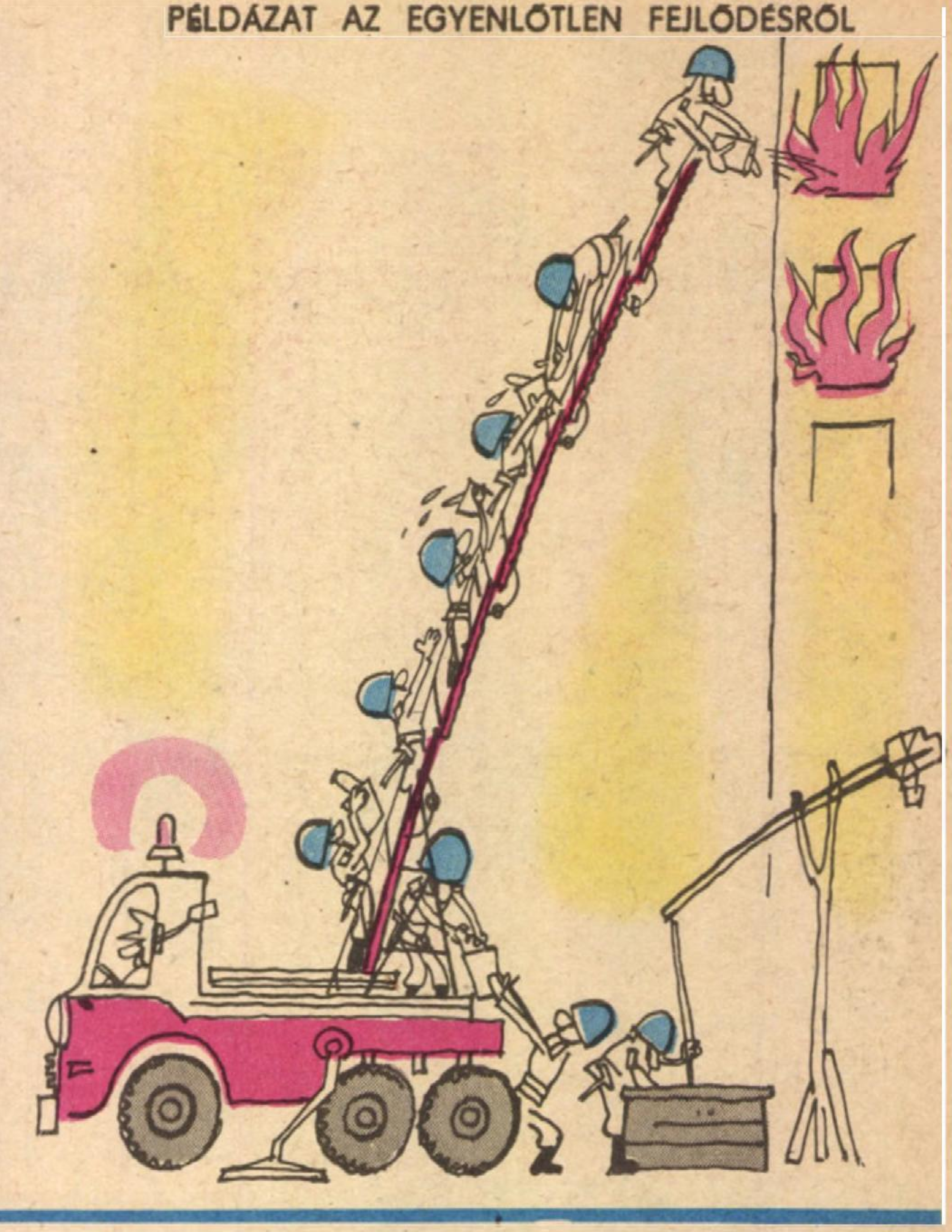
VÁRATLAN FORDULAT

A KÖZLEKEDÉSI DZSUNGELBEN

– Maga víziló! Nem tudja, hogy nekem van előnyöm a zebrán!...

PÉLDÁZAT AZ EGYENLŐTLEN FEJLŐDÉSRŐL

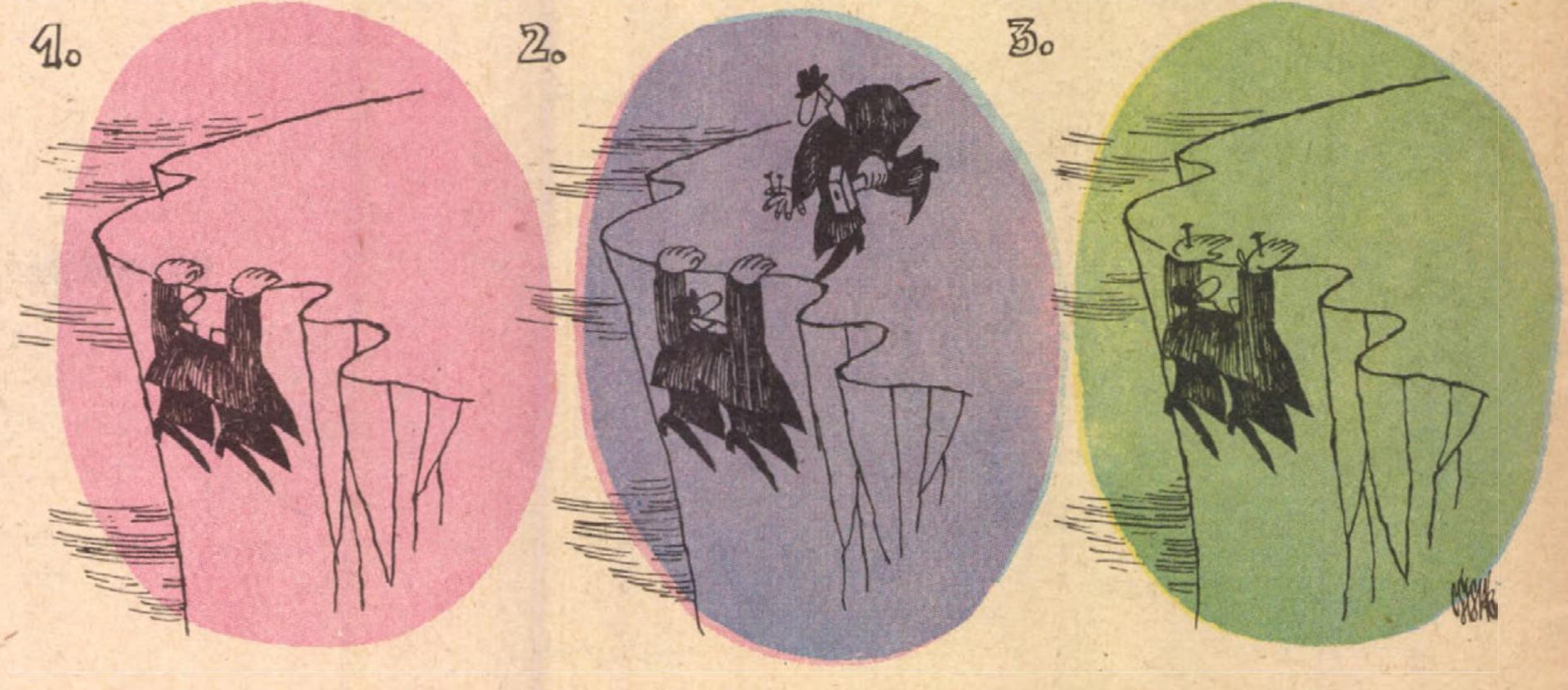

ÜZLETBEN

– Kérem, ez a pénz hamis, ezért nem vásárolhat!
– Nem is akarok, csak fel szeretném váltani!

FEKETE HUMOR

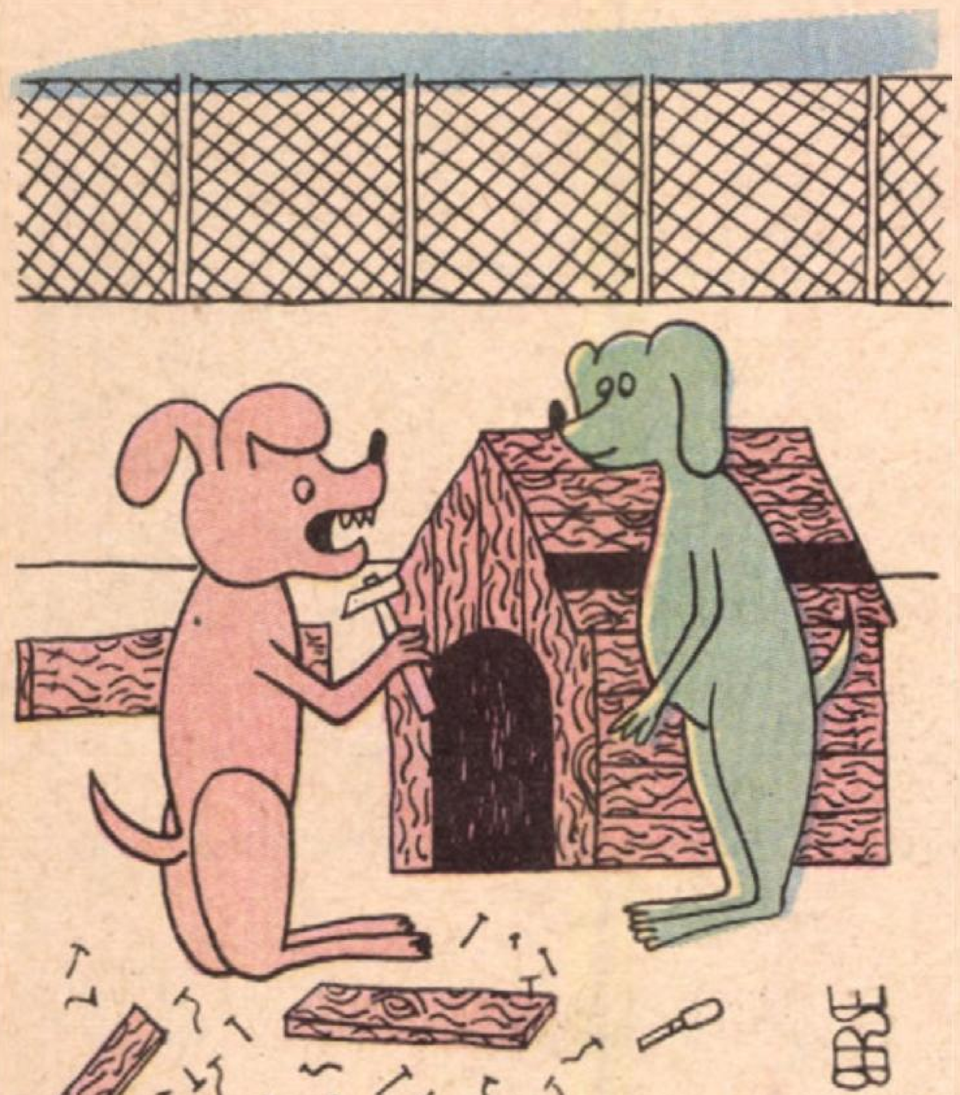
SZINDARABIRAS ÉS SZÉKCSINÁLÁS

Az „International Herald Tribune" Thomas Quinn Curtis nevű munkatársa hosszabb beszélgetést folytatott Jean Anouilh-lal, a híres francia színpadi szerzővel. Anouilh így foglalta össze ars poeticáját:

– Úgy írok darabot, ahogyan az asztalos széket csinál. A szék arra való, hogy üljenek rajta, a színdarab arra való, hogy a színészeknek munkát, a nézőknek szórakozást nyújtson. Lehet persze művészetet belevinni a székbe is, a színdarabba is. Idővel változik a székek, a színdarabok stílusa is...

Ez mind nagyon szép, csak ott kezdődik a baj, amikor olyan ember ír színdarabot, akinek inkább széket kellene csinálnia.

SZORGALMAS KUTYUS

– A födémcserét én időben befejeztem, nem úgy, mint a gazdáméknál.

LAZA MUNKAFEGYELEM

– Ha többet dolgoznának, több lenne a pénzük!
– Még ennél is több?...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4073/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre